

ISSN 2757-0835

VIJESTI

HRVATSKE REDOVNIČKE KONFERENCIJE I
KONFERENCIJE VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA
I POGLAVARICA BOSNE I HERCEGOVINE

Zagreb - Sarajevo • ožujak • 2021. • br. 1. (2021.) • god. XLIX

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIŠTVA

POSVEĆENI ŽIVOT: U CRKVI I SVIJETU

- XXV. svjetski dan posvećenog života u Rimu ... **2**
- Poziv na konferenciju o kulturi i karizmi ... **6**
- Poruka Kongregacije za UPŽ i DAŽ povodom Dana posvećenog života ... **7**
- Poruka Kongregacije za UPŽ i DAŽ povodom XXV. obljetnice pobudnice *Vita consecrata* ... **9**
- Redovničke zajednice u COVID-19 pandemiji ... **12**
- Skupština KORUS-a ... **13**
- Webinar UISG ... **14**

HRVATSKA REDOVNIČKA KONFERENCIJA: DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

- Poruka ... **20**
- Zagrebačka nadbiskupija ... **22**
- Šibenska biskupija ... **31**
- Sisačka biskupija ... **32**
- Požeška biskupija ... **34**
- Splitsko-makarska nadbiskupija ... **37**
- Đakovačko-osječka nadbiskupija ... **38**
- Bjelovarsko-križevačka biskupija ... **39**
- Dubrovačka biskupija ... **40**

HRVATSKA REDOVNIČKA KONFERENCIJA: DJELATNOSTI

- Sjednica Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice ... **41**
- Prilog *Glasa Koncila* o doživotno zavjetovanim redovnicama/ima u 2020. godini ... **42**
- Emisija HKR-a „Argumenti“: Suvremeni izazovi redovništva ... **43**
- Svjetski Dan bolesnika u organizaciji Povjerenstva HRK ... **45**
- Sastanak Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice i HUMS-a ... **46**
- Ljetni semestar nastave u Školi za novakinje ... **47**

- Sjednica Povjerenstva HRK za promicanje zvanja ... **48**
- Novi broj „Posvećenog života“ - časopisa HRK ... **49**
- Redovničke zajednice u Hrvatskoj bore se s COVID-19 izazovima usred potresa ... **50**
- Sjednica Vijeća HRK ... **51**
- Korizmena duhovna obnova ... **52**
- Stručni skup u organizaciji Povjerenstva HRK za predškolski i školski odgoj ... **59**
- Čestitka predsjedništva HRK povodom svetkovine uskrsnuća Gospodnjega ... **61**
- Hrvatska redovnička konferencija pomaže stradalima u potresu ... **62**
- Statistički podaci o redovničkim zajednicama u Hrvatskoj (31. prosinca 2020.) ... **67**

KONFERENCIJA VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA BIH: DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

- Banjolučka biskupija ... **80**
- Mostarsko-duvanjska i Trebinjsko-mrkanska biskupija ... **84**
- Vrhbosanska biskupija ... **85**

KONFERENCIJA VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA BIH: DJELATNOSTI

- Sjednica Izvršnog odbora KVRPP BiH ... **93**
- Sjednica Povjerenstva za predškolski odgoj pri KVRPP BiH ... **94**
- Sjednica Povjerenstva za pastoral zvanja pri KVRPP BiH ... **95**
- Čestitka predsjednika KVRPP BiH povodom svetkovine uskrsnuća Gospodnjega ... **96**
- Statistički podaci o redovničkim zajednicama u BiH (31. prosinca 2020.) ... **97**

KRONIKA REDOVNIŠTVA U HRVATSKOJ

KRONIKA REDOVNIŠTVA U BIH

Drage sestre i braćo u redovništvu, dragi čitatelji!

Usredištu prvoga ovogodišnjega broja *Vijesti*, kako je već tradicionalno, jest Dan posvećenog života. Tim povodom *Vijesti* omogućuju uvid u Homiliju pape Franje, Poruku Kongregacije za ustavne posvećenog života i družbe apostolskog života te Poruku Vijeća Hrvatske biskupske konferencije i Hrvatske redovničke konferencije. Ove se godine Dan posvećenog života u cijelom svijetu slavio u okvirima koje je dopuštala aktualna epidemiološka situacija.

Na području Hrvatske okupljanje posvećenih osoba u većini je (nad)biskupijskih središta, nažalost, izostalo. Zajednička proslava Dana posvećenog života bila je u sljedećim (nad)biskupijama: Zagrebačkoj, Splitskoj, Sisačkoj, Đakovačko-osječkoj i Bjelovarsko-križevačkoj. U Bosni i Hercegovini redovnice i redovnici zajednički su proslavili Dan posvećenog života u Banjolučkoj i Vrhbosanskoj biskupiji dok je to okupljanje izostalo u Hercegovačkim biskupijama.

Uredništvu je osobito dragو što se već za ovaj prvi ovogodišnji broj *Vijesti* uspješno prikupiti i obraditi statističke podatke o redovničkim zajednicama u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini. Kao i prethodnih godina, uočava se pad broja posvećenih osoba. Ipak, unatoč svim zastrašujućim prognozama i bojaznimima epidemioloških stručnjaka, COVID-19 nije uzeo velik broj života kako se naslućivalo da bi se moglo dogoditi. Bogu hvala!

Sljedeći izvanredni prilog u ovim *Vijesti* jesu fotografije koje evidentiraju trenutke u kojima redovničke zajednice pomazuju stradalima u potresu na području Siska i šire okolice. Nije trebalo proći mnogo vremena nakon potresa da redovnice i redovnici prepoznaju Banovinu kao svoje novo polje apostolata. Fotografijama se, dakako, ne može sva ta pomoć ni približno predočiti. Još i više stoga što su posvećene osobe tako odgojene da *ne trube uokolo* o svojim djelima. Uostalom, opće je poznata činjenica da Gospodin (dobro) „vidi u skrovitosti“ (Mt 6,4).

Od važnih obljetnica u kronici izdvajamo dva srebrna jubileja: 25. obljetnicu povratka samostana *Egipat* u Sarajevu koji pripada sestraru Služavkama Maloga Isusa kao i 25. obljetnicu povratka Školskih sestara franjevki u Jajce i osnivanja redovničke kuće.

Uredništvo

XXV. SVJETSKI DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA U RIMU

(Vatikan, bazilika sv. Petra,
2. veljače 2021.)

U povodu XXV. Dana posvećenoga života koji se u cijelom svijetu obilježava 2. veljače, na blagdan Prikazanja Gospodinova, papa Franjo predvodio je euharistijsko slavlje u bazilici sv. Petra u Vatikanu. Propovijed pape Franje donosimo u cijelosti.

Šimun, tako nam kaže sveti Luka, „iščekivao je utjehu Izraela“ (Lk 2,25). Uzlazeći u Hram, dok su Marija i Josip unosili Isusa, uzima Mesiju u svoje ruke. Jedan koji je prepoznao u tom Djetetu svjetlo koje je došlo prosvijetliti narode bio je

starac koji je strpljivo iščekivao ispunjenje Gospodnjih obećanja.

Šimunova strpljivost. Pogledajmo pozornije strpljivost toga starca. Cijeli svoj život iščekivao je vježbajući strpljivost srca. U svojoj molitvi Šimun je naučio da Bog ne dolazi u izvanrednim događajima, već dje luje usred očite monotonije našega svakodnevnoga života, u često dosadnom ritmu naših aktivnosti, u malim stvarima kojima, radeći uporno i ponizno, nastojimo ispunjavati njegovu volju. Strpljivom ustrajnošću Šimun se nije zamarao kako je vrijeme prolazilo. Sad je bio starac, ali plamen u srcu mu je još uvijek sjajio u srcu. U njegovu dugu životu sigurno je bilo trenutaka kad je bio povrijeden, razočaran, ali ipak nije gubio nadu. Vjerovao je u obećanje i nije se izjedao zbog vremena koje je prošlo ni osjećajem malodušnosti koji se može pojavi.

viti dok se približavamo sutonu našega života. Njegova nada i iščekivanje izražavali su se u svakodnevnoj strpljivosti čovjeka, koji unatoč svemu ostaje budan sve dok nisu napokon „njegove oči vidjele spasenje“ koje je bilo obećano (usp. Lk 2,30).

Pitam se gdje se Šimun naučio na takvu strpljivost. Nastala je iz molitve i povijesti njegova naroda, koji je uvjek video u Gospodinu „Boga milosrdnog i milostivog, sporig na srdžbu, a bogatog u postojanoj ljubavi i vjernosti“ (Izl 34,6). Prepoznao je Oca koji, čak i usred odbacivanja i nevjernosti, nikada ne odustaje, nego ostaje „strpljiv za godine mnoge“ (usp. Neh 9,30) neprestano pružajući mogućnost obraćenja.

Tako je Šimunova strpljivost odraz *Božje strpljivosti*. U molitvi i iz povijesti svoga naroda Šimun je naučio da je Bog doista strpljiv. Tom strpljivošću, sv. Pavao nam kaže, Bog „nas vodi obraćenju“ (*Rim* 2, 4). Volim misliti na Romana Guardinija, koji je jednom primijetio da je strpljivost Božji način odgovora na našu slabost i da nam daje vrijeme koje nam je potrebno za promjenu (usp. *Glaubenserkenntnis*, Würzburg, 1949., 28.). Više od ikoga drugoga, Mesija, Isus, kojega je Šimun primio u naručje, pokazuje nam strpljivost Boga, milosrdnoga Oca, koji nas neprestano poziva, do posljednjega sata našega života. Bog koji ne zahtijeva savršenstvo, već iskreni entuzijazam, koji otvara nove mogućnosti kad izgleda da je sve izgubljeno, koji želi otvoriti prolaz u naša otvrdnuta srca, koji dopušta dobromu sjemenu rasti bez čupanja korova. To je razlog naše nade: Bog se nikada ne umara čekajući nas.

Kad odlutamo, on nas traži; kad padnemo, on nas podiže; kad mu se vratimo nakon što smo se izgubili, on nas čeka ra-

širenih ruku. Njegova ljubav nije poput naše ljudske računice, već nam neumoljivo daje hrabrost krenuti iz početka. To nas uči pokretljivosti, hrabrosti u vijek započinjati iznova, svaki dan. Uvijek ponovno započeti nakon naših padova. Bog je strpljiv.

Pogledajmo našu strpljivost. Gledajmo na Božje strpljenje i strpljenje Šimuna dok promišljamo o našem posvećenom životu. Možemo se pitati što strpljivost zapravo uključuje. Svakako nije riječ samo o toleriranju poteškoća ili pokazivanju mrgodne odlučnosti pred poteškoćama. Strpljivost nije znak slabosti, već snage duha koji nam omogućuje nositi teret, izdržati, podnosići težinu osobnih problema i problema u zajednici, prihvatići druge koji su drukčiji od nas, ustrajati u dobroti kad se sve čini izgubljeno i dalje napredovati, čak i kad nas svlada umor i bezvoljnost.

Dopustite mi upozoriti na tri situacije u kojima strpljivost može postati konkretna. Prvo je *naš osobni život*. Bilo je vremena kad smo odgovorili na Gospodnji poziv i s oduševljenjem i velikodušnošću ponudili mu svoj život. Na putu, zajedno s utjehama, bilo je i razočaranja i frustracija. Ponekad naš naporan rad ne urodi željenim rezultatom, sjeme koje sijemo, čini se, ne donosi dovoljno ploda, žar naše molitve hladi se i nismo uvjek imuni na duhovnu suhoću. U životu nas, posvećenih muškaraca i žena, može se dogoditi da nada polako nestaje kao rezultat neispunjениh očekivanja. Trebamo biti strpljivi sa samima sobom i čekati u nadi Božja vremena i mjesta jer on ostaje u vijek vjeran svojim obećanjima. To je temeljni kamen: on je vjeran svojim obećanjima. Sjećanje na to može nam pomoći vratiti se i oživjeti svoje snove, umjesto da se prepustamo unu-

tarnoj tuzi i malodušju. Braćo i sestre, kod nas, posvećenih muškaraca i žena, unutar nja žalost jest crv, crv koji nas iznutra izjeda. Bježite od unutarnje žalosti!

Druga situacija u kojoj strpljivost može postati konkretna jest život u zajednici. Svi mi znamo da ljudski odnosi nisu uvijek mirni, pogotovo kada uključuju dijeljenje projekta života ili apostolske djelatnosti. Ima trenutaka kad nastanu sukobi i ne može se očekivati trenutno rješenje niti treba donositi ishitrene sudove. Potrebno je vrijeme za povući se, očuvati mir i čekati bolje vrijeme za rješavanje situacije u ljubavi i istini. Nemojmo si dopustiti da nas oluje ometu. U časoslovu, za sutrašnju službu čitanja, ima lijep odlomak o duhovnom razlučivanju Diadoha Foticenskoga. On kaže: „Kad je more mirno, za ribare je prozirno sve do dna, tako da tada gotovo svaku ribu vide. A kad puše vjetar, oluja pokriva ono što je inače u mirno vrijeme lako uočljivo.“ Nikada nećemo biti u stanju dobro razlučiti, vidjeti istinu, ako nam je srce uznemireno i nestrpljivo. Nikada. Našim je zajednicama potrebna ovakva uzajamna strpljivost: sposobnost podržati, to jest nositi na vlastitim ramenima život našega brata ili sestre, uključujući njegove ili njezine slabosti i nedostatke, svih njih. Imajmo na umu da nas Gospodin ne poziva da budemo solisti – znamo da ih ima mnogo u Crkvi – ne, nismo pozvani biti solisti, već biti dio zbora koji ponekad može promašiti notu ili dvije, ali uvijek mora nastojati složno pjevati.

Konačno, treća situacija jest *naš odnos sa svijetom*. Šimun i Ana njegovali su nadu koju su proroci navještali, iako se sporo ispunjava i tiho raste usred nevjernosti i ruše-

vina našega svijeta. Nisu se žalili kako je kri-vo ovo ili ono, već su strpljivo tražili svjetlo koje sja u tami povijesti. Tražiti svjetlo koje sja u tami povijesti; tražiti svjetlo koje sja u tami naših zajednica. Mi također trebamo takvo strpljenje kako ne bismo upali u zamku prigovaranja. Neki su ljudi majstori prigovaranja, doktori prigovaranja; vrlo su dobri u prigovaranju! Ne, prigovaranje nas zatvara: *svijet nas više ne sluša* – kako često to čujemo – ili *nemamo više zvanja, pa moramo zatvoriti kuću*, ili *ovo nisu laka vremena – ah, nemoj mi reći!* I tako započinje duet žalbi. Može se dogoditi da čak dok Bog strpljivo obrađuje tlo povijesti i našega srca, mi se sami pokažemo nestrpljivima i sve želimo odmah prosuditi: sada ili nikada, sada, sada, sada. Na taj način gubimo onu *malu*, ali najljepšu krepost: nadu. Vidio sam mnoge muškarce i žene koji jednostavno nestrpljenjem gube nadu.

Strpljenje nam pomaže da budemo milosrdni u načinu na koji gledamo na sebe, na naše zajednice i na svijet. Prihvaćamo li u svom životu strpljenje Duha Svetoga? Nosimo li u svojim zajednicama jedni druge i zračimo li radošću bratskoga života? Pružamo li u svijetu strpljivo svoje služenje ili donosimo oštре presude? To su stvarni izazovi za naš posvećen život: ne možemo ostati sapeti u nostalgiji za prošlošću ili jednostavno ponavljati isto i svakodnevno prigovarati. Potrebno nam je strpljenje i hrabrost kako bismo isli naprijed, istražujući nove puteve i odgovarajući na poticaje Duha Svetoga. I to u poniznosti i jednostavnosti bez velike propagande i publiciteta. Promatrajmo Božju strpljivost i zazovimo pouzdanu strpljivost Šimuna i Ane. Neka na taj način i naše oči vide svjetlo spasenja i donesu to

svjetlo cijelom svijetu, upravo kao što su to učinile te dvije starije osobe svojim riječima hvale.

Na kraju svete mise Sveti Otac uputio je ove riječi: Molim, sjednite! Htio bih zahvaliti kardinalu na njegovim riječima koje su izraz svih, svih koji su koncelebrirali i svih koji su posluživali. Malo nas je, ovaj nas COVID tjera u kut, ali mi to strpljivo podnosimo. Potrebno je strpljenje. I nastavimo napredovati nudeći svoj život Gospodinu.

Ta mlada redovnica koja je upravo započela novicijat bila je sretna... Našla je ljubaznu, svetu, stariju redovnicu... „Kako si?“ „Ovo je nebo, Majko!“ kaže mlada redovnica. „Pričekaj malo; postoji i čistilište.“ Posvećeni život, zajednički život: postoji čistilište, ali treba strpljenja da se nastavi.

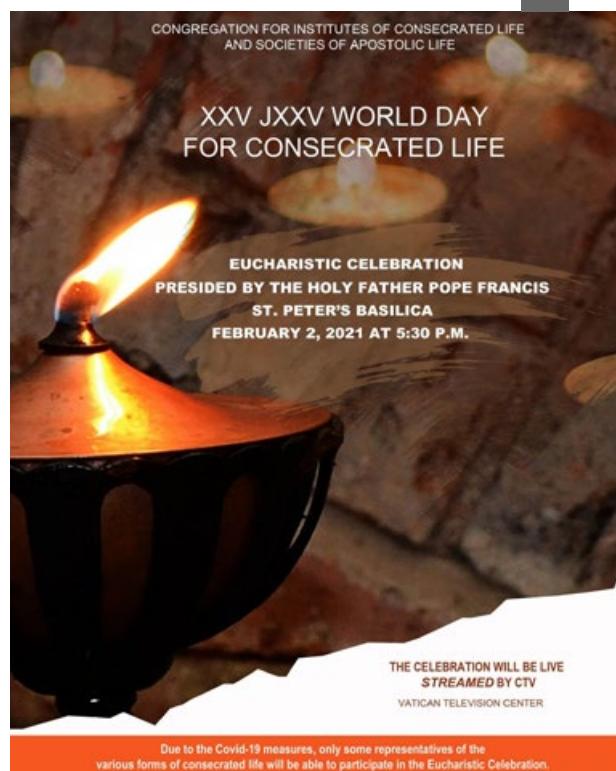
Želio bih istaknuti dvije stvari koje mogu pomoći: molim vas, bježite od ogovaranja. Ogovor je ono što ubija zajednički život. Ne govori loše o drugima. „Nije lako, oče, jer to ponekad dolazi iz srca!“ Da, dolazi iz srca, dolazi iz zavisti, dolazi iz mnogo glavnih grijeha koje imamo u sebi. Bježati. „Ali recite mi, oče, zar nema lijeka? Molitva, dobrota...?“ Da, postoji lijek doista *domaći*: ugrizi se za jezik. Prije no što loše progovoriš o drugome, ugrizi se za jezik tako da natekne i ispunji usta i nećeš moći govoriti loše o drugima. Molim vas, bježite od ogovaranja koje uništava zajednicu!

I drugo što predlažem za zajednički život: uvijek ima mnogo toga što ne ide dobro: od poglavara, savjetnika, drugoga... Uvijek ima stvari koje nam se ne sviđaju, jel' tako? Nemojte, molim vas, izgubiti smisao za humor; to nam toliko pomaže. To je protuogovaranje: znati se sebi nasmijati, nasmijati se na situacije i također na dru-

ge, s dobrim srcem; ne izgubiti smisao za humor. I bježanje od ogovaranja. Ono što vam sada predlažem nije klerikalni savjet, da tako kažem, ali je ljudski: ljudski je kako bi nam pomogao nastaviti sa strpljivošću. Nikada ne govoriti loše o drugima: ugristi se za jezik. I onda, ne izgubiti svoj smisao za humor: to će nam uvelike pomoći.

Hvala vam za sve što činite, hvala za vaše svjedočanstvo. Hvala vam, mnogo hvala za vaše teškoće, kako se nosite s njima i za veliku patnju zbog manjka zvanja. Nastavimo hod hrabro: Bog je veći, Bog nas ljubi. Slijedimo Gospodina! (vatican.va)

foto: congregazionevitaconsacrata.va

*Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života
Papinsko vijeće za kulturu*

Poziv
na Konferenciju o kulturi i karizmi
Vatikan, 7. siječnja 2021.

Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života i Papinsko vijeće za kulturu uputili su 7. siječnja 2021. godine poziv svim nacionalnim redovničkim konferencijama na području Europe poziv da se njihove članice prijave na sudjelovanje u Konferenciji o kulturi i karizmi.

Spomenuta se konferencija, ako epidemiološka situacija bude dopuštala, treba održati u Rimu od 30. rujna do 1. listopada 2021. godine.

U fokusu Konferencije jest kulturna baština redovničkih zajednica, s osobitim naglaskom na inventarizaciji, odnosno katalogizaciji te baštine.

Prijave na Konferenciju zaprimaju se do 9. travnja 2020. godine.

Više informacija o Konferenciji dostupno je na poveznici: carismaecreativita.net.

João Braz de Aviz, prefekt Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života

Poruka
u povodu XXV. Svjetskoga dana posvećenog života
Vatikan, 18. siječnja 2021.

O braćamo vam se uoči dana dragoga svima nama, svim posvećenim muškarcima i ženama. Dan posvećen našem uzvišenom pozivu preko kojega Božja ljubav prema muškarcima, ženama i cijelom svijetu blista na različite načine... U utorak 2. veljače 2021. godine u bazilici sv. Petra u Rimu u 17.30 sati slavit ćemo XXV. Svjetski dan posvećenoga života. Iako će papa Franjo predvoditi euharistijsko slavlje bez radosnih lica koja su bila prisutna prethodnih godina, ipak će slavlje biti u ozračju plodne zahvalnosti koja obilježava naše živote.

Ovim pismom želimo nadići višemjesečnu fizičku udaljenost, nametnutu zbog pandemije, i izraziti svakomu pojedinomu od vas, kao i svakoj zajednici, svoju blizinu i blizinu svih onih koji rade u Dikasteriju. Mjesecima pratimo vijesti koje nam pristižu iz zajednica iz cijelog svijeta: zbumjenost, širenje zaraze, smrt, ekonomski poteškoće i strahovi, opadanje broja posvećenih osoba..., ali također i vjernost prokušana kroz trpljenje, hrabrost, iskreno svjedočanstvo, čak i usred boli i nesigurnosti, podržavajući jedni druge u nevoljama i patnjama, brinući se za najugroženije, osobito svojom blzinom, djelotvornom ljubavlju i služenjem, čak i pod cijenu vlastita života (usp. *Fratelli tutti*, II).

Ne možemo navesti sva vaša imena, ali molimo Božji blagoslov za sve vas, kako biste mogli prijeći s ja na mi shvaćajući da smo „svi na istom brodu, svi krhki i dezorientirani, ali istovremeno važni i potrebitni, svi pozvani zajedno veslati“ (papa Fra-

njo, *Izvanredni trenutci molitve*, 27. ožujka 2020.). Budite Samarijanci ovih dana nadilazeći napast zatvaranja u sebe i plača nad samima sobom ili zatvaranja očiju pred bolom, patnjom i siromaštvom tolikih muškaraca i žena diljem svijeta.

U enciklici *Fratelli tutti* papa Franjo poziva nas djelovati zajedno, u svima buditi „sveopću čežnju za bratstvom“ (br. 8.), sanjati zajedno (br. 9.) kako bismo „na suvremene pojave isključivanja i odbacivanja drugih mogli odgovoriti novom vizijom bratstva i socijalnoga prijateljstva“ (br. 6.).

Posvećeni muškarci i žene u redovničkim, monaškim i kontemplativnim zajednicama, u svjetovnim institutima i novim oblicima ustanova posvećenoga života, članovi *Reda djevice (Ordo virginum)*, puštinjaci, članovi družbi apostolskoga života, sve vas pozivamo da stavite tu encikliku u središte svoga života, formacije i poslanja. Ne možemo više zanemarivati ovu istinu: svi smo mi braća i sestre, kako i molimo u molitvi *Očenaš*, možda nedovoljno svjesni da „bez otvorenosti Ocu svih pozivanje na izgradnju bratstva biva neutemljeno“ (br. 272.).

Ta enciklika, pisana u povijesnom trenutku koji je papa Franjo sam nazvao *trenutkom istine*, dragocjen je dar svim oblicima posvećenoga života koji, unatoč mnogim ranama nanesenim bratstvu, mogu u njemu pronaći korijene proroštva.

Suočeni smo s novim pozivom Duha Svetoga. U svjetlu učenja o Crkvi – zajednici, upravo onako kako je sv. Ivan Pavao II. poticao posvećene osobe da „budu eksperti zajedništva i da prakticiraju duhovnost zajedništva“ (*Vita consecrata*, br. 46.), papa Franjo, crpeći nadahnuće od

sv. Franje, utemeljitelja i nadahnitelja tolikih ustanova posvećenoga života, proširuje perspektivu i poziva nas da budemo arhitekti univerzalnoga bratstva, čuvari zajedničkoga doma: zemlje i svakoga stvorenja (usp. *Laudato si*). Braća i sestre prema svima, bez obzira na vjeru, kulturu i tradiciju, jer budućnost nije „jednobojna“ (FT, br. 100.) i svijet je poput poliedra koji dopušta da mu ljepota prosijava kroz različite oblike ploha...

Riječ je o otvaranju putova za praćenje, preobražavanje i stvaranje; razvijanje projekata koji promiču kulturu susreta i dijalogu među ljudima različitih naroda i naraštaja; započinjući u vlastitoj zajednici, a onda dohvaćajući svaki kutak zemlje i svako stvorenje, jer nikada kao u vrijeme pandemije nismo iskusili kako je sve povezano, kako sve utječe jedno na drugo (usp. *Laudato si*).

„Sanjajmo, stoga, kao jedna ljudska obitelj, kao suputnici koji dijele isto tijelo, kao djeca iste zemlje koja je naš dom, svatko od nas donoseći bogatstvo svoga vjerovanja i uvjerenja, svatko od nas svojim glasom, kao braća i sestre svih“ (FT, br. 8.) Stoga, u svjetlu ovoga sna povjerenoga našim rukama, našoj živoj zauzetosti i našoj ustrajnosti, ovaj nadolazeći 2. veljače bit će opet divan blagdan slave i hvale Gospodinu za dar našega poziva i poslanja!

Svakoga od vas povjeravamo Mariji, našoj Majci, Majci Crkve, vjernoj ženi, i u ovoj godini posvećenoj sv. Josipu, njezinu zaručniku. Bili ojačani u živoj vjeri, sigurnoj i radosnoj nadi te poniznoj i djelotvornoj ljubavi. Zazivamo blagoslov Oca, Sina i Duha Svetoga, našega milosrdnoga Boga, na svakoga od vas. (HRK)

foto: Anica Banović

João Braz de Aviz, prefekt Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života

Poruka
u povodu XXV. obljetnice
apostolske pobudnice *Vita consecrata*
Vatikan, 25. ožujka 2021.

Našoj braći i sestrama u posvećenom životu, neprestano zahvaljujemo za vas „zbog milosti Božje koja vam je dana u Kristu Isusu: u njemu se obogatiste u svemu“ i „pozva vas u zajedništvo Sina svojega Isusa Krista, Gospodina našega“ (1 Kor 1,4,9). U ovom dramatičnom trenutku suošćećamo sa svim ljudima „u nevolji i postojanosti“ (usp. Otk 1,9), ne samo zbog pandemije, već ponajviše zbog njenih posljedica s kojima se suočavamo u svakodnevnim događanjima u Crkvenoj zajednici i civilnom društvu. Posvećene osobe pozvane su buditi nadu u svim ljudima.

Ne želimo da prođe neopažena 25. obljetnica (25. ožujka 1996.) objave Apostolske pobudnice sv. Ivana Pavla II. *Vita consecrata*, plod rada IX. skupštine biskupske sinode koja se održala u listopadu 1994. U pobudnici su biskupi više puta potvrdili da „posvećeni život stoji u samome srcu Crkve kao bitni dio njenog poslanja. (...) Dragocjen i neophodan dar za sadašnjost kao i za budućnost naroda Božjeg“ (*Vita consecrata*, 3).

Ovom prigodom izričemo zahvalnu molitvu pred Bogom koristeći riječi pape Franje: „Gospodine, moje spasenje dolazi od tebe: moje ruke nisu prazne, ispunjene su tvojom milošću. Znati prepoznati milost je početni korak“ (*Homilija*, 1. veljače 2020.). Pogledati u prošlost i ponovno iščitati vlastitu povijest znači u njoj vidjeti obećani Božji dar, ne samo svojim vlastitim očima, već „pogledom vjernika“ (VC, br. 1), znajući da „otajstvo Kraljevstva Božjega već dje luje u povijesti, ali i iščekuje svoje potpuno ostvarenje na nebesima“ (VC, br. 1).

Pred Bogom za svijet

Apostolska pobudnica *Vita consecrata* biva objavljena u vremenu nesigurnosti, u društvu velike promjenjivosti, nestabilnih identiteta i vrlo krhkikh pripadnosti. Iznenaduje nas, stoga, sigurnost kojom je izražen identitet posvećenog života, „ikona preobraženog Krista“ (VC, br. 14) koja otkriva slavu i lice Očevo u blistavom svjetlu Duha Svetoga. Posvećeni život kao *confessio Trinitas* (ispovijest vjere u Presveto Trojstvo). Time se zapravo ne želi samo dati čvrsti temelj identitetu posvećenog života, koliko se više želi dati jedan originalan način gledanja na taj identitet koji obuhvaća božansko i ljudsko, ukazujući na onu otajstvenu i sjajnu povezanost između uzdignuća i razvlačivanja, između transcendentnih visina i kenotičkog uranjanja u periferije ljudskosti, između kontemplirajuće ljepote i bolnog siromaštva kojemu se služi. Dragocjene posljedice proizlaze iz ove plodonosne spoznaje.

Snaga odnosa

Vita consecrata se temelji na ideji odnosa, odnosa koji proizlazi iz i po otajstvu Boga i trojstvenoga zajedništva. *Spasenje* koje dolazi preko života onih koji se daju za druge. *Svetodočanstvo* ne pojedinaca, već bratstva koje živi i cjeni ono što propovijeda. *Svetost* koja je zajednička, ne svetost savršenih samotnjaka, već siromašnih grešnika koji međusobno dijele i daruju si milosrde i razumijevanje svaki dan. Posveta koja se ne protivi vrijednostima svijeta i sveopćoj želji za srećom, već koje, dapače, svima svjedoči kako je život u čistoći, siromaštvu i poslušnosti ispunjen velikom snagom koja ljudskost dovodi do punine. To je istinski ‘eko-sustav’ ljudske naravi, koji daje smisao i ravnotežu životu, sklad

i slobodu u odnosu prema stvarima, štiti od svih zlostavljanja, stvara bratstvo, daruje ljestvu... Može se zapaziti da je posvećeni život danas ‘siromašniji’ nego u prijašnja vremena, ali živi - po milosti - puno više u odnosu sa Crkvom i svijetom, s vjernicima i nevjernicima, s patnicima i napuštenima.

Osjećaji Sina

Poseban pogled na dimenziju odnosa dosije svoj vrhunac kada dokument govori o temi odgoja (formacije). Nije u pitanju bilo kakav odnos, već onaj koji vodi pojedinca do postizanja istih osjećaja kao kod poslušnoga Sina, trpećeg Sluge, nevinog Jaganjca.

To nije po sebi neki novi element, uvezvi u obzir prošlost u kojoj se usmjeravalo na odnos s Kristom kroz naslijedovanje, suočenje i suojećanje, ali se ovdje donosi ipak nešto više i nešto novo, što proizlazi iz Riječi (Fil 2,5). Riječ je o odnosu koji je toliko snažan i dubok da otkriva u čovjeku iste *osjećaje* kao u Sinu, koji je slika i utjelovljenje Očeve osjećajnosti. Mi kršćani vjerujemo naime u Boga *osjećajnoga*: čuje vapaje potlačenih i sluša molbe udovice; trpi s čovjekom i za čovjeka. Želimo vjerovati da posvećeni život, sa svojim mnogostrukim karizmama, predstavlja upravo takvu osjećajnost. Može se reći da svaka družba (institut) svojom karizmom naglašava jedan od *božanskih osjećaja*. Upravo zbog toga, u pobudnici, odgoj je predstavljen kao proces koji vodi u tome smjeru: imati iste osjećaje, emocije, doživljaje, čžnje, kriterije izbora, snove, očekivanja i strasti... kao u Sinu - Sluzi - Jaganjcu.

To je vrlo uzvišen projekt koji zadivljujuće spaja (integrira) duhovne i antropološke dimenzije. Projekt koji bi mogao preobraziti ideju odgoja (formacije) i njenih sadržaja,

metoda i vremenskih okvira. To bi mogao biti integrirani odgoj (formacija), utemeljen na stijeni vječne ljubavi koja oslobađa, formirajući integrirane osobe koje znaju evangelizirati svoje osjećaje, voljeti Boga ljudskim srcem i voljeti čovječanstvo božanskim srcem. To je odgoj (formacija) koji traje cijeli život. To je također velika spoznaja koju velikim dijelom tek trebamo razumjeti, a još više ju je potrebno zaživjeti.

Očaravajuća ljepota

Ako je Bog ljepota, a Gospodin Isus „najljepši od ljudskih sinova“, onda je lijepo biti Njemu posvećena osoba. Posvećena osoba je pozvana biti svjedokom ljepote. U svijetu koji riskira da utone u uznemirujuću brutalnost, *via pulchritudinis* čini se jednim putem da se do istine dođe ili ju se učini vjerodostojnom i privlačnom. Posvećene osobe moraju u sebi, ali i u ljudima svoga vremena, iznova probuditi privlačnost prema lijepome i istinitome.

Lijepo, dakle a ne samo hrabro i istinito, mora biti svjedočanstvo, kao i riječ koju daramo, jer je lijepo Lice koje naviještamo. Lijepo mora biti i ono što radimo i kako radimo.

Lijepo je bratstvo i ozračje koje se udiše u zajednici. Lijepi su hram i liturgija gdje su svi pozvani, jer je lijepo moliti i pjevati hvale Svevišnjemu i dopustiti njegovoj Riječi da nas vodi. Lijepo je biti zajedno u Njegovo ime, raditi zajedno, iako je ponekad i zahtjevno.

Lijepo je naše djevičanstvo koje ljubi Njegovim srcem, naše siromaštvo koje ima samo Njega za bogatstvo, naša poslušnost njegovoj spasenjskoj volji, kao i međusobna poslušnost po kojoj tražimo samo Njega. Lijepo je imati slobodno srce koje prihvatača patnike kako bi im pokazali su-osjećajnost

Vječnoga. Lijepo mora biti čak i okruženje, u jednostavnosti i trezvenoj kreativnosti: samostan, stol koji je posložen..., da sve prostore odaju ukusom, kako bi sve u zajednici odražavalo prisutnost i usredotočenost na Boga. Uzvišena ljepota, sakrament otajstvene ljepote Vječnoga. Tako je Petar uskliknuo na Taboru gledajući plamsaje svjetla i slave.

Vita consecrata je zasigurno obilježila iskustvo i spoznaje posvećenih osoba tijekom svih ovih proteklih godina. Uvjereni smo da *Vita consecrata* treba i nadalje biti smjerokaz, uz dokumente Učiteljstva i Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života koji su produbljivali njene temeljne odrednice. Uvjereni smo da budnica može i dalje hraniti *stvaralačku vjernost* posvećenih osoba, koja je zaglavni kamen posvećenog života u trećem tisućljeću. Odgovaranje na izazove koji dolaze iz Crkve i današnjeg društva zahtjeva rast u evanđeoskoj vjerodostojnosti. „Ne možemo - potiče papa Franjo - ostati zarobljeni nostalgijom za prošlošću ili se ograničiti na ponavljanje zastarjelih obrazaca, kao ni svakodnevnih zanovijetanja. Potrebna nam je strpljivost i hrabrost kako bismo napredovali, istražili nove puteve i odgovorili na poticaje Duha Svetoga. I da sve to činimo u poniznosti i jednostavnosti, bez velike promidžbe i publiciteta.“ (*Homilija*, 2. veljače 2021.)

S povjerenjem se utječemo Mariji moleći za posvećene osobe kako bi mogle „svjedočiti preobraženim životom, hodeći radosno, u zajedništvu sa svom braćom i sestrama, prema nebeskoj domovini i svjetlu koje ne poznaje zalaza“ (VC, br. 112). Koristimo priliku kako bi vas pozdravili i zaželjeli vam svako dobro u Gospodinu, koji je Sve za nas posvećene osobe.

Međunarodni znanstveni simpozij

REDOVNIČKE ZAJEDNICE U COVID-19 PANDEMIJI

*International Union of
Superiors General*

foto: HRK

Videokonferencija UISG-a

Redovničke zajednice u COVID-19 pandemiji (Rim, 14. – 15. siječnja 2021.)

U organizaciji UISG-a (*International Union of Superiors General*) 14. i 15. siječnja 2021. godine održan je međunarodni znanstveni simpozij *Redovničke zajednice u COVID-19 pandemiji*. Simpozij je održan pomoću Zoomove platforme. Na simpoziju je sudjelovala 31 redovnica sa svih kontinenata svijeta.

Za sudjelovanje na simpoziju iz Hrvatske je pozvana dr. sc. s. Krista Mijatović, SCSC. Sestra Krista izložila je temu *COVID-19 in Religious Communities. In Focus of the Croatian Media*. U prvom dijelu izlaganja prikazani su numerički podaci o zarazi bolešcu COVID-19 u redovničkim zajednicama (broj zaraženih, broj osoba u samoizolaciji, broj umrlih). U drugom dijelu izlaganja prikazani su rezultati istraživanja u kojem se uz pomoć metode analize sadržaja propitivalo kako je zaraza bolešcu COVID-19 u redovničkim zajednicama prikazana u medijima. Rezultati istraživanja pokazuju i razinu kompetentnosti redovničkih zajednica kad je u pitanju područje PR-a (*public relations*). (HRK)

Skupština KORUS-a (Ljubljana, 20. siječnja 2021.)

U srijedu 20. siječnja 2021. godine pomoću Zoomove platforme održana je Skupština Konference redovnih ustanov Slovenije. U ime HRK sudjelovao je njezin predsjednik fr. Slavko Slišković, OP.

Nakon uvodne molitve sudionike je pozdravio mons. Jean-Marie Speich, apostolski nuncij u Republici Sloveniji. Ističući teškoće vremena u kojem živimo, potaknuo je redovnice i redovnike da budu nositelji nade koja je toliko potrebnna današnjem svijetu.

Predsjednik KORUS-a fra Marjan Čuden posebice je pozdravio predsjednika HRK te mu je zaželio uspješno vođenje naše Konferencije. Istaknuo je bliske veze i suradnju tih dviju konferencija te je iskazao suosjećanje i blizinu sa svima pogodenima potresom na području Republike Hrvatske.

Fr. Slavko uime HRK zahvalio je na blizini sestrama i braći iz Slovenije, iskazao je žalost zbog nemogućnosti konkretnoga fi-

zičkoga zajedništva na tom zasjedanju, ali i zahvalnost Bogu za suvremenu tehnologiju koja nam omogućuje blizinu unatoč tjelesnoj udaljenosti. Istaknuo je također važnost plenarne teme o enciklici pape Franje *Frateli tutti*, koja je inspirirana životom i djelovanjem sv. Franje Asiškoga. Ona nas podsjeća na važnost bratstva i sestrinstva u našem posvećenome životu, ali i potiče na univerzalno bratstvo, osobito u naše vrijeme, kad smo zatvoreni u vlastite granice, svjetove i sigurnosti. Iskazao je također nadu da će nam ta enciklika biti inspiracija za međusobnu suradnju kako bismo svojim bratstvom bili poticaj većem razumijevanju i suradnji naših naroda. Moleći Božji blagoslov na rad KORUS-a, pozdravio je sve njezove članove uime svih hrvatskih redovnica i redovnika te je zaželio uspješno zasjedanje.

Usljedilo je predavanje koje je održao fra Štefan Kožuh, OFMCap, o nekim naglascima u enciklici *Frateli tutti*. Nakon rasprave predavanje je održao p. Milan Bizant, SJ, o duhovnom razlučivanju. U završnom dijelu Skupštine raspravljalo se o dosadašnjim djelatnostima KORUS-a i planirale su se aktivnosti za buduće razdoblje. (HRK)

foto: HRK

Webinar UISG-a: pomoć oko administracije na Zoomu

(Rim, 20. siječnja 2021.)

Dana 20. siječnja 2021. godine održan je webinar u organizaciji UISG-a (*International Union of Superiors General*) radi pružanja tehničke pomoći osobama zaduženim za administraciju mrežnih sastanaka pomoću Zooma.

Na webinaru je sudjelovalo nekoliko desetaka redovnika i redovnica iz različitih redovničkih zajednica širom svijeta. Uime Hrvatske redovničke konferencije na webinaru je sudjelovala tajnica Hrvatske redovničke konferencije s. Krista Mijatović, SCSC. (HRK)

Papa Franjo donirao Hrvatskom Caritasu 100 tisuća eura za potresom pogodeno područje

Rim, 11. siječnja 2021.

Sveti otac Franjo posredstvom Dikasterija za promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja 11. siječnja donirao je 100 tisuća eura pomoći Hrvatskoga Caritasa za stanovnike na potresom pogodenom području na Banovini.

Uplaćena donacija namijenjena je Hrvatskomu Caritasu za žurnu pomoći i podršku stradalom stanovništvu. Dikasterij je donaciju Hrvatskomu Caritasu proslijedilo posredstvom Apostolske nuncijature u Republici Hrvatskoj, o čemu je nuncij mons. Giorgio Lingua pisanim putem obavijestio predsjednika Hrvatskog Caritasa mons. Božu Radoša. „Hrvatski Caritas zahvaljuje svetom ocu Franji na iskazanoj molitvenoj blizini i materijalnoj pomoći kako bi stanovnici koji su ostali bez krova nad glavom privremeno bili zbrinuti u sigurnom i toploplom prostoru“, izjavio je predsjednik Hrvatskoga Caritasa, varaždinski biskup mons. Bože Radoš.

Ta i ostale donacije pravnih osoba, hrvatskih katoličkih misija te građana osobnim uplatama ili pomoći donacijskoga telefona bit će usmjerene za nabavu stambenih modula i žurno te primjerenog zbrinjavanje u potresu stradaloga stanovništva. „Svakodnevno svjedočimo djelatnoj ljubavi brojnih volontera, građana i tvrtki, a posebno nas je obradovao čin pape Franje koji je upravo pomoći Hrvatskoga Caritasa, institucije Hrvatske biskupske konferencije, odlučio pravovremeno i konkretno djelovati“, izjavio je ravnatelj Hrvatskoga Caritasa mons. Fabijan Svalina. (IKA)

I papa emeritus Benedikt XVI. izrazio blizinu žrtvama potresa

Rim, 14. siječnja 2021.

Nakon što je papa Franjo na općoj audiјenciјi u srijedu 30. prosinca pozvao na „ublažavanje patnja dragom hrvatskomu narodu“ koji je pogodio potres, s nadnevkom 31. prosinca papa emeritus Benedikt XVI. poslao je pismo zagrebačkomu nadbiskupu kardinalu Josipu Bozaniću u kojem je također izrazio snažnu molitvenu blizinu stradaloj Crkvi i vjernicima. Pismo u cijelosti glasi:

„Dragi Uzoriti gospodine, u trenutku kada sam počeo pisati nekoliko čestitarskih redaka za Novu godinu, da bih zahvalio na Vašem lijepom pismu od 10. prosinca, do mene su doprle vijesti o potresu koji je uzrokovao brojna razaranja u Vašoj ljubljenoj Nadbiskupiji. Mogu Vam samo priopćiti svoju duboku ganutost i svoje dioništvo u boli, prouzročenoj tim neshvatljivim događajem. S cijelim svojim domom molim Djete Isusa da vidi trpljenja tolikih nedužnih osoba i da pomogne u ponovnoj izgradnji razrušenoga. U tome smislu svim svojim srcem prihvaćam Vašu molbu ‘da blagoslovim Crkvu zagrebačku i cijelu Hrvatsku’. Vaš u Gospodinu, Benedikt XVI.“ (IKA)

Izabrano novo vodstvo Djela Marijina – Pokreta fokolara

Rocca di Papa (Rim), 24. siječnja – 7. veljače 2021.

U sjedištu Pokreta fokolara u Rocca di Papa, blizu Rima, održana je od 24. siječnja do 7. veljače 2021. godine elektroničkim putem treća Generalna skupština na kojoj je sudje-

lovalo je 359 osoba iz cijelog svijeta koji su predstavljali različite narode, generacije, pozive, crkvenu i vjersku pripadnost koji postoje u Pokretu.

Na Skupštini je izabrana nova predsjednica fokolara Margaret Karram, dok je za dopredsjednika na drugi mandat potvrđen Jesus Morán. Uz njih je izabran i 22 savjetnika koji predstavljaju središnju upravu Pokreta. Pretposljednjeg dana Skupštine papa Franjo u privatnu audijenciju primio je sudionike Generalne skupštine te ih je ohra-brio svojim razmišljanjima koja je izrazio u trima točkama: kako se suočiti s vremenom nakon smrti utemeljiteljice Chiare Lubich, važnost kriza i kako živjeti duhovnost do-sljedno i s realizmom.

Papa je potaknuo članove Pokreta da, naslijedujući Chiaru Lubich, „uvijek slušaju Kristov vapaj napuštenosti na križu, koji očituje najvišu mjeru ljubavi. Milost koja iz njega proizlazi u stanju je potaknuti u nama, slabima i grješnima, velikodušne, a katkada i herojske odgovore; u stanju je preobraziti trpljenje te čak i tragedije u izvor svjetla i nade za ljudski rod. U tom prijelazu iz smrti u život nalazi se središte kršćanstva, a i vaše karizme.“

Nova predsjednica Margaret Marie Karram rođena je 1962. godine u Haifi u Izraelu u palestinskoj katoličkoj obitelji. Diplomirala je židovstvo na Američkom židovskom sveučilištu u Los Angelesu. Bila je odgovorna za zajednice Pokreta u Americi i Izraelu. Od 2014. godine boravi u Italiji gdje obnaša razne odgovorne funkcije u Međunarodnom centru Pokreta. Zbog svoga zalaganja za dijalog među različitim kulturama i religijama dobila je nekoliko međunarodnih nagrada i priznanja.

Dopredsjednik Jesús Morán rođen je 1957. u Španjolskoj. Diplomirao je filozofiju na Autonomnom sveučilištu u Madridu. Godine 1977. odlučio se posvetiti Bogu u zajednici fokolara. Od 1996. do 2004. bio je delegat Pokreta fokolara za Čile i Boliviju. Tamo je 2002. godine zaređen za svećenika. Od 2004. do 2008. bio je suodgovoran za Pokret u Meksiku i na Kubi. Stekao je magisterij iz dogmatske teologije na Papinskom katoličkom sveučilištu u Santiago de Chileu i doktorat iz teologije na Papinskom late-ranskom sveučilištu u Rimu. Na Generalnoj skupštini Pokreta fokolara 2008. godine izabran je za generalnoga savjetnika. Generalan skupština izabrala ga je za dopredsjednika Pokreta fokolara 13. rujna 2014. godine i ponovno ga je potvrdila 1. veljače 2021. godine. (Brigita Eterović)

O. Alan Modrić, DI, imenovan duhovnikom Zavoda sv. Jeronima

Rim, 27. siječnja 2021.

Predsjednik Biskupske komisije za Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima u ak. godini 2020./2021., vrhbosanski nadbiskup koadjutor i apostolski upravitelj Vojnoga ordinarijata u Bosni i Hercegovini Tomo Vukšić uime hrvatskih biskupa imenovao je u srijedu 27. siječnja isusovca o. Alana Modrića, profesora kanonskoga prava na Papinskom sveučilištu Gregorijana, novim duhovnikom Papinskoga hrvatskoga zavoda sv. Jeronima u Rimu. O. Modrić u službi zavodskoga duhovnika naslijedit će o. Mihály Szentmártonija, DI, koji je tu službu obavljao tijekom skoro punih 20 godina, od 30. rujna 2001. godine do danas. (IKA)

U Makedoniji održan virtualni susret za Dan posvećenoga života

Skopje, 1. veljače 2021.

Uoči Svjetskoga dana posvećenog života, u večernjim satima 1. veljače održan je virtualni susret svećenika, Bogu posvećenih osoba iz Skopske biskupije i Strumičko-skopske eparhije, kao i predstavnika Pokreta fokolaria i Neokatekumenskoga puta.

Susret je počeo kratkim uvodom don Pave Šekerije, vlc. Marjan Ristov pročitao je Riječ Božju, a nakon toga govorio je biskup Kiro Stojanov. Na početku se osvrnuo na promjene u načinu života koje je donijela pandemija uzrokovana koronavirusom, što je onemogućilo fizičko održavanje toga susreta, te se razmišljanje u povodu Svjetskoga dana posvećenoga života održalo virtualno. Osrvnuo se na početke Svjetskoga dana posvećenog života i razloge koji su svetog Ivana Pavla II. potaknuli na njegovo osnivanje. Zatim je biskup tumačio Riječ Božju koju Crkva namjenjuje za blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu. Središnja poruka blagdana nalazi se u Poslanici Hebrejima u kojoj autor govorи о izbavljenju čovjeka od smrti, grijeha i đavla (usp. Hebrejima 2,17–18). „Isus je za naše spasenje prikazan Ocu u onom hramu gdje su prikazane mnoge žrtve i molitve u iščekivanju pravoga koji je žrtvovan, Isusa Krista. Kako je čudesna ta istina kojom Bog odgaja svoj narod i Isus koji oslobođa Zakona i podložan je Zakonu i bio je prikazan Ocu u hramu. To prikazanje jedva da je itko primijetio. Sveti Luka govorи nam da je samo dvoje ljudi prepoznalo ulazak Jedinoga Velikoga Svećenika u jedini pravi Hram. To su bili odrasli Šimun Bogonosac i proročica Ana“, rekao je biskup

Stojanov. Govoreći o susretu Simeona i Ane pri prikazivanju Isusa u hramu, biskup Stojanov je rekao: „Ovaj događaj u hramu također je i potvrda nade. Zašto? To dvoje starih ljudi čekali su u nadi Spasitelja – Mesiju. Nada ih nije prevarila, primili su je, vidjeli i svjedočili o njoj.“

U nastavku je propovijedi skopski biskup istaknuo: „U liturgiji Prikazanje Gospodinovo u Hramu učimo biti proroci, a po prirodi prorok nije pretkazatelj budućih događaja, već glasnik iskustava koje donosi i otvara put u budućnost. Šimun je u naručju držao Isusa i tako je navijestio spasenje Izraelu. Ako u sebi nemamo Isusa, ako ga sami ne posjedujemo, kako ga možemo dati drugima? Svaka je posvećena osoba Bogonositelj i Bogodarovatelj, ali onoga i takvoga Boga kojega nosimo u sebi. Zapitajmo se: Kakvoga Boga ljudi prepoznaaju u nama? Napokon, naša je zadaća u modernom društву i Crkvi donijeti optimizam – nadu. To je danas omiljena tema našega pape: Kršćanin je čovjek nade! Znate li kada će biti više zvanja? Kad udahnemo evanđeosku istinu, proročku snagu, snažnu nadu da povijest ne gradi čovjek, već Bog. Dajmo se velikodušno Bogu i Crkvi, budimo ugrađeni u taj lijepši svijet i naviještajmo nadu koja je u nama i koja je ostvarena i vidljiva.“

Blažena Djevica Marija neka nas zastupa pred njezinim Sinom – Isusom Kristom – da živimo i svjedočimo ono na što nas Bog poziva. Ujedno neka nam sveti Josip bude primjer u njemu posvećenoj godini. Sveti Josip, koji nije mogao u potpunosti razumjeti otajstvo Isusova utjelovljenja i Marijina poslanja, neka nas ohrabri da s povjerenjem prihvativimo otajstvo vremena u kojem živimo i nevolje s kojima se suočava-

mo, zaključio je biskup. Na kraju susreta s. Stefanija predvodila je molitvu svetom Josipu, a susret je završio blagoslovom biskupa Stojanova. (IKA)

Dan posvećenog života u Subotici

Subotica, 2. veljače 2021.

Blagdan Prikazanja Gospodinova i Dan posvećenog života u Subotici, u ponedjeljak 2. veljače, proslavljen je euharistijom koju je u subotičkoj franjevačkoj crkvi sv. Mihovila predslavio subotički biskup Slavko Večerin.

U uvodu u slavlje, prije blagoslova svijeca, biskup se osvrnuo na blagdan Svijećnice. „Svjetlo svijeće koje hrani rastopljeni vosak ponajprije je simbol Isusa Krista, koji se za nas iz ljubavi žrtvuje. Zapaljene svijeće znak su i pripravnosti za Gospodina koji dolazi. Stoga zapaljena svijeća označava Isusovu nazočnost: na oltaru, kod navještaja evanđelja, pred tabernakulom, kod sakramentalnoga slavlja ili pri raznim blagoslovima. Svijeća prati i krštenikov život. Neka nam i ove svijeće, koje ćemo sada blagosloviti, budu znak Isusa koji nas uvijek prati, osvjetjava nam životni put i vodi nas u vječno blaženstvo“, pozvao je biskup.

U homiliji je protumačio evanđeoski temelj blagdana Prikazanja Gospodinova. „Teološki gledano, dubok je i ljudski potresan događaj prikazanja, premda se na prvi pogled ne događa ništa neobično. Ponavlja se stari običaj židovskoga naroda: svakoga prvorodenca prikazuju Bogu za potpunu službu, a onda ga simbolički otkupljiju za ovaj život. Isusa prikazuju njegovi roditelji, kao svakoga židovskoga dječačića. No utjelovljenja Riječ Božja sigurno prikazuje i sebe. Čitav Isusov život bit će poslanje

ljudima da se na taj način ispunji sveopća Božja volja da se svi ljudi spase. Isusov život bit će život za druge u Bogu. On je u pravom i istinskom smislu riječi čovjek za druge“, kazao je mons. Večerin. Poručio je da u traženju poruke blagdana i događaja treba krenuti od čina prikazanja. „Naš život ima smisla samo ako ga prikažemo Bogu. Sve ono što želimo zadržati sebi, izgubljeno je za vječnost. Postoji u našem životu jedan nerazuman strah: ako nešto damo Bogu, kao da je to onda za nas izgubljeno. Mnoge majke, općenito roditelji, boje se dati svoga sina ili kćer za svećenika odnosno časnu sestru, jer se boje da će ih tako izgubiti. Šteta što ljudi ne pitaju koju majku svećenika ili redovnice kako se osjeća kad joj je sin postao svećenik, kći časna sestra. Nisu ih izgubile, već dapače – doble. To vrijedi i za sve drugo: naš posao – slobodno ga prikažimo Bogu i dobit ćemo ga natrag u blagoslovljenom obliku. Naši planovi, naše radosti i nadanja, ali i strahovi – sve dobiva drukčiju vrijednost ako ih prikažemo Bogu“, kazao je biskup. Približavajući likove pravednika Šimuna i udovice Ane u događaju Prikazanja, rekao je da „oni stoje pred nama kao vječni primjer čovjeka koji traži i nalazi Boga, makar se taj Bog skriva u najobičnijim prilikama svagdanjega života, kao što je jedno maleno dijete u naručju svoje majke. Ali tko živi u Bogu, taj ima vid i za ono za što čovjek ovoga svijeta nema. O, kako bismo rado saznali njihovu tajnu, kako su uspjeli prepoznati Onoga koga su oduvijek očekivali, a učenjaci i službeni vjerski vođe onoga vremena nisu ga uspjeli prepozнатi. Ako pozorno čitamo evanđelje, možda ćemo naći tu tajnu. Šimun je bio ‘pravedan i bogobojan’ i iščekivaše utjehu Izraelovu‘

(Lk 2,25). U tih nekoliko riječi nalazi se sva tajna. Za Anu se kaže da je 'služila Bogu' (Lk 2,37). Pravednost je prvi uvjet da se može prepoznati Bog. Pravedan u biblijskom smislu jest čovjek koji je drag u očima Božjim, koji hodi putovima Gospodnjim. Čekati Gospodina, to je drugi uvjet. Ana se trudila da Božja prisutnost postane što vidljivija u ovome svijetu, među ljudima. Takvi mogu prepoznati Isusa i onda mogu pripovijediti i drugima“, rekao je subotički biskup.

„Danas se Crkva spominje svih onih koji su svoje živote predali i prikazuju ih Bogu kroz zavjete čistoće, siromaštva i poslušnosti – redovnika i redovnica. Oni svojim životom svjedoče ljepotu vječnoga, blaženoga života u Bogu. Oni su nam znak i svjedoci života koji nas čeka nakon ovozemaljskoga života. Danas smo pozvani moliti za njih, da budu vjerodostojni svjedoci koji će privući i osvojiti mnoge duše za Boga. Moliti da Gospodin umnoži redovnička zvanja u našoj biskupiji i cijeloj Crkvi“, zaključio je propovjednik.

U Subotičkoj biskupiji od muških redovničkih zajednica djeluju franjevci, karmelićani i Braća Dobroga Pastira, a od ženskih Sestre Naše Gospe, Baćke sestre Naše Gospe, Kćeri milosrđa TSR-a sv. Franje te sestre dominikanke. (IKA)

Sestre Pohoda Marijina među gubavcima u Vijetnamu

Vijetnam, 22. ožujka 2021.

Sestre Pohoda Marijina iz samostana u vijetnamskom Da Nangu godinama pomažu oboljelima od Hansenove bolesti. Bolesni od gube bili su 2012. godine prisiljeni napustiti bolnicu smještenu na brežuljku kako

bi se oslobođio prostor za izgradnju turističkoga naselja. No odmaralište u vrijednosti 130 milijuna dolara još nije izgrađeno zbog sporova među stanovnicima toga područja i ulagača. S. Mary Nguyen Thi Loi, predstojnica samostana, govorila je za *UCA News* o posjetima redovnica kako bi pružile pomoći i utjehu pacijentima s gubom koji su bili premješteni u domove koje su ustupile mjesne vlasti ili su odvedeni u bolnicu na liječenje.

Bolnicu za oboljele od gube *Happy Haven* osnovali su američki misionari 1968. godine. Gubavci su na kraju Vijetnamskoga rata, 1975. godine, živjeli u siromaštvu, odsjeceni i napušteni. Da bi preživjeli, obradivali su zemlju, lovili ribu i skupljali u šumi voće i povrće. Tek 1980. godine, zahvaljujući čišćenju vijugave staze uz brdo, nekoliko redovnica iz samostana u Da Nangu počelo je redovito posjećivati gubavce. U to je vrijeme u koloniji gubavaca živjelo stotinjak katolika, ali kako se guba i dalje smatrala vrlo zaraznom i razornom bolešću, svećenicima je bilo zabranjeno pružati im pastoralnu skrb. Tako su se časne sestre pretvarale da su *obični ljudi*, pričešćivale su ih te im redovito donosile odjeću, hranu, lijekove i ostale osnovne potrepštine. Danas redovnice rade sa 100 gubavaca iz 23 obitelji. Teško im je održavati kontakt jer su pacijenti nepismeni i nemaju mobitele. „Pokušavamo ih utješiti i podijeliti nešto korisno s njima i njihovim obiteljima kako bismo smanjili njihovu tjelesnu i duševnu patnju jer su i oni naša braća i sestre“, istaknula je s. Loi. (IKA)

**mons. mr. Zdenko Križić,
predsjednik Vijeća Hrvatske
biskupske konferencije za ustanove
posvećenoga života i družbe
apostolskoga života**

**fr. Slavko Slišković,
predsjednik Hrvatske redovničke
konferencije**

Poruka prigodom Dana posvećenog života 2021. godine

Zagreb, 2. veljače 2021.

Poštovane redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu, drage sestre i dra- ga braća u Kristu!

Kad smo vam prošle godine upućivali Poruku za Dan posvećenog života, nismo mogli ni slutiti pred kakvim će kušnjama biti svijet, naša domovina, a s njome i Crkva. Još smo uvijek svjedoci pandemije koja je pogodila cijeli svijet i koja nam je bitno promijenila način života, način kako se susrećemo, pa i način kako slavimo Božja otajstva. Mnogi su se razboljeli, a velik je broj naših sugrađana i umro. Među njima bile su i Bogu posvećene osobe. Osim toga našu su domovinu pogodili razorni potresi, najprije

onaj u Zagrebu i okolici, a onaj u Petrinji, Sisku i Glini s okolicom. Mnogi su ostali bez krova nad glavom, a nekoliko je osoba i smrtno stradalo. U tim okolnostima bili smo svjedoci solidarnosti koju su iska-zali redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu. Premda su često i njihove zajednice bile pogodjene tim nevoljama, nisu prestajali gledati na druge te su nastojali pomoći i biti blizu. Potičemo vas da i dalje nastojite ohra-briti sve oko sebe pružajući i duhovnu i ma-terijalnu pomoć. Upravo se u tim nevoljama vidi kako je važna nenavezanost na materi-jalno i sloboda za Boga i za brata čovjeka.

Prošle godine Papa je objavio encikliku *Fratelli tutti* pozivajući se već i naslovom na riječi *Opomena* svetoga Franje Asiškoga upu-ćene njegovoj braći: „Svi, braćo (tal. *fratelli tutti*), gledajmo dobrog pastira, koji podnese muku križa da spasi ovce svoje. Za Gospodi-nom su isle ovce njegove u trudu i naporu, u sramoti i gladi, u slabosti i kušnji i u svemu ostalom, i za to su od Gospodina primile život vječni. Stoga je velika sramota za nas sluge Božje što su sveci učinili djela, a mi že-limo odatle primiti čast i slavu samo pripovi-jedajući ih i propovijedajući o njima“ (*Opo-mene*, 6). Sveti Franjo promatra svoju braću na evanđeoski način, kao ovce čiji je Pastir za njih podnio muku. Uspoređuje ih s prvim učenicima koji su, također poput ovaca, sli-jedili Pastira i u nevoljama. Bogu posvećene osobe uvijek su pozvane da budu zagledane u Gospodina, da njega naslijeduju i u nasljedovanju njega da znaju prihvati i nevolje koje ih snalaze. To se ostvaruje u bratstvu i sestrin-stvu, u međusobnim odnosima, a ne bježeći od njih. Još više, prema Papinoj viziji, ta di-menzija bratske ljubavi ostvaruje se u otvore-nosti prema drugima (usp. *Fratelli tutti*, 6).

Papa stoga poziva na svjetsko bratstvo (usp. *Isto*, 8). Ni osobe posvećena života ne mogu prema tom pozivu ostati ravnodušne. Potrebno je najprije članove vlastite zajednice doista prepoznati kao braću, kao sestre, kao dionike istoga duhovnoga poziva i poslana. Takoživo življenje bratstva i sestrinstva sa svojom nesebičnom ljubavlju ima misijsku snagu svjedočenja evanđelja. Ljubav se po svojoj naravi ne može živjeti samo u jednom zatvorenom krugu, nego se nužno mora širiti prema van. Stoga je potrebno doživljavati i sve pripadnike Crkve i sve kršćane kao braću i sestre koji su krenuli na put naslijedovanja stopa Gospodina našega Isusa Krista, bilo da je riječ o članovima crkvene hijerarhije bilo da je riječ o ostalim vjernicima. Bratska ljubav isključuje svako ogovaranje i ocrnjivanje, a podrazumijeva oprštanje i zauzetu molitvu za svakoga. Konačno, u Papinoj viziji svi su ljudi braća jer im je Bog svima Stvoritelj. To univerzalno bratstvo stoji kao poziv i pred Bogu posvećenim osobama. Upravo bi one trebale svjedočiti takvu otvorenost polazeći od uvjerenja kako Bog želi da se svi ljudi spase. Isus nam svojim primjerom pokazuje da vječno spasenje neke osobe započinje i tako što se prepoznaju njihove konkretnе potrebe, pa lijeći bolesne, poučava, opršta grijehe. Prepoznati potrebe drugoga, bez razlike je li vjernik ili nije, znak je bratske ljubavi koju trebamo svjedočiti.

Već smo zašli u Godinu svetog Josipa. U svome apostolskom pismu *Patris corde* kojim je najavio ovu Godinu Papa predstavlja svetoga Josipa kao voljenoga oca i nježnoga oca punog ljubavi pa, polazeći od njegova primjera, kaže: »Zli nas tjera da svoju slabost gledamo negativno, dok je Duh nježnom ljubavlju iznosi na vidjelo. Nježnost je najbolji način

da dodirnemo ono krhko u nama. Upiranje prstom i osuđivanja, što često koristimo u odnosu prema drugima, znak su nesposobnosti da u sebi prihvativmo vlastitu slabost, vlastitu krhkost« (*Patris corde*, 2). Prihvativi vlastitu krhkost bitan je korak na putu osobnog obraćenja i na putu prihvaćanja drugih kao braće i sestara s njihovim slabostima i krhkostima. Papa podsjeća i na to da se sveti Josip „zaziva kao zaštitnik nesretnika, potrebitih, prognanika, nevoljnika, siromaha i umirućih. Prema tomu, Crkva ne može ne pokazati posebnu ljubav prema našoj najmanjoj braći i sestrama jer je Isus pokazivao osobitu brigu za njih i osobno se poistovjećivao s njima. Od svetoga Josipa moramo naučiti tu istu brigu i odgovornost. Moramo naučiti voljeti dijete i njegovu majku, voljeti sakramente i milosrđe, voljeti Crkvu i siromašne. Svaka od tih stvarnosti uvek je dijete i njegova majka“ (*Patris corde*, 5). Bogu posvećene osobe pozvane su živjeti svoj zavjet djevičanstva sa sviješću da su istodobno pozvani biti očevi i majke svima koji su u potrebi i u njima prepoznati Isusa o kojem se sveti Josip brinuo.

Stoga vas potičemo, braće i sestre, da u razdoblju koje je pred nama uzmete k srcu primjer svetoga Josipa, da znadete, poput njega, u sjeni, ne težeći za slavom, u životu za druge, biti braća i sestre svim ljudima i sve ljudi prepoznati kao braću i sestre. Osobito je to potrebno u odnosu prema onima koji su pogodjeni nedavnim nevoljama. Sveti Josip, koji nije mogao do kraja razumjeti tajnu Isusova utjelovljenja i Marijina poslanja, neka nam bude poticaj da s pouzdanjem prihvativimo i tajnu vremena u kojem živimo i nevolja s kojima se susrećemo. Želimo vam da s takvim pouzdanjem proslavite i Dan posvećenog života! (HRK)

foto: Marija Belošević

Dan posvećenog života u Zagrebačkoj nadbiskupiji

(Zagreb, 2. veljače 2021.)

Svečanim euharistijskim slavljem 2. veljače, na blagdan Prikazanja Gospodinova, u crkvi bl. Augustina Kažotića, Peščenica, proslavljen je Dan posvećenog života u Zagrebačkoj nadbiskupiji. U zajedništvu s više provincijalnih poglavara i redovnika svećenika slavlje je predvodio pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško. U uvodnom dijelu slavlja biskup Šaško blagoslovio je svijeće te je uime zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, prisutnim redovnicama i redovnicima čestitao njihov dan. Nakon popričesne molitve riječ zahvale predvoditelju slavlja izrekao je predsjednik Hrvatske redovničke konferencije fr. Slavko Slišković, OP. Prije završnoga blagoslova zavjetovani članovi redovničkih zajednica obnovili su zavjete. Euharistijsko slavlje pjevanjem je uveličao zbor Sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga Zagrebačke provincije pod ravnjem s. Vlaste Tkalec, MVZ, uz orguljsku pratnju s. Elizabete Peršić, MVZ.

*mons. dr. Ivan Šaško,
pomoćni biskup zagrebački*

Uvod i homilia
u euharistijskome slavlju
blagdana Prikazanja Gospodinova
(Svijećnice)
crkva bl. Augustina Kažotića – Peščenica,
2. veljače 2021.

Milost i mir Gospodina Isusa Krista, Svjetla od Svjetla, sa svima vama! Pred Božjim smo svjetлом, njime zahvaćeni, kao molitelji, primatelji i prinositelji. Poput prosjaka ga tražimo, za njim vapimo i za njega molimo; kao primatelji zahvalno mu se radujemo; kao prinosnici taj dar stavljamo u Božje ruke i s pouzdanjem gledamo buduće nadajući se plodovima poziva na svetost.

Sve vas, dragi redovnici i redovnice, osobe posebne posvećenosti života u zajedništvu Crkve, pozdravljam kao izaslanik našega zagrebačkoga nadbiskupa, kardinala Josipa, radostan što mogu biti dionik ovoga slavlja s cijenjenim provincijalnim

foto: IKA

poglavarom ocem Slavkom Sliškovićem, predsjednikom Hrvatske redovničke konferencije, koji je sa svojom zajednicom dominikanaca večerašnji domaćin, i to na početku spomena na osamsto godina njihove prisutnosti i djelovanja na hrvatskoome tlu.

Pozdravljam i ostalu braću svećenike, provincialne poglavare i poglavarice, među kojima je i potpredsjednica Konferencije sestra Gordana Igrec, FDC, te sve vas koji svake godine ponazočujete ljepotu redovničkoga spektra u našoj nadbiskupiji. Taj se spektar vidi istinski samo u Svjetlu koje dođe na svijet; u Svjetlu koje u tami svijetli i tama ga ne obuze.

U svojoj su se Poruci za taj dan biskup Križić, predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života, i otac Slišković osvrnuli na proteklu godinu i istaknuli tri točke. Prvo, svjedočanstvo i blizinu u pandemiji i nakon potresa; drugo, na tragu Papine enciklike (*Fratelli tutti*), prepoznavanje međusobnoga bratstva i sestrinstva počevši od vlastitih

zajednica; treće, prihvatanje vlastite krhkosti na putu obraćanja te brižnost i odgovornost za ljude u potrebi po zagovoru svetoga Josipa.

A u svemu nada u našim srcima, koje je znak svijeća i plamen u našim rukama. Jer: „Onaj tko je u svjetlu ne vidi tamu; tako ni onaj tko je svojim očima zagledan u Krista ne razmatra ništa osim sjaja.“ (sv. Grgur iz Nise) Zazovimo Božji blagoslov da bi naš život odražavao svjetlo i toplinu kojima govorite svijeće u našim rukama.

Pomolimo se. Bože, izvore i počelo svake svjetlosti! Ti si danas pravednomu starcu Šimunu pokazao Krista, Svjetlost na prosvjetljenje naroda. Usrdno te molimo: blagoslovi ove svijeće i usliši molitve svoga naroda koji se sastao da ih ponese na slavu tvoga imena; ulij nam u srce sjaj koji se nikada ne gasi; daj nam ići putem vjere i ljubavi dok ne prispijemo k tebi, Svjetlu neugasivomu. Po Kristu Gospodinu našemu.

Homilija

*Liturgijska čitanja: Mal 3,1–4; Ps 24,7–10;
Heb 2,14–18; Lk 2,22–40*

1. Razmatrajući prigodnu Poruku za ovaj dan, iz koje sam u uvodu istaknuo tri jasna naglaska, razaznajem početno i sržno otajstvo naše vjere objavljeno u Presvetome Trojstvu, pretočeno u poziv na svetost i sažeto u karizmama redovništva. Pandemija i potres pogled usmjeruju prema Božjem stvarateljskom djelu, prema njegovu gospodstvu, nedokučivoj providnosti i Očevoj ljubavi. Odnos prema bližnjima ima svoje izvorište u činjenici da smo svi Božja stvorenja i međusobno braća i sestre, ali tek u Sinu susrećemo nadvladanost grijeha koji razdvaja i vodi u ponižavanje bližnjih; u Njemu smo dionici djela spasenja koje razotkriva puni smisao naše stvorenosti, naših čežnja, naše pripadnosti nebu. Premda se uz uzornost svetoga Josipa može vezati i pojам očinstva i sudioništvo u djelu spasenja, ipak bih u ovoj godini, njemu posvećenoj, na blagdan Prikazanja prednost dao duhovskomu čitanju. Prisutan, a nemametljiv; brižan i nježan, a ne narušava slobodu drugih; put daha i disanja, otvarajući prostore očitovanju Života.

2. Prikazanje Isusa u Hramu trenutak je u kojem je uprisutnjeno Presveto Trojstvo: Otac prima Sina koji se daje kao prinos, a Duh Sveti čovjeku posvećenom Bogu objavljuje otajstvo koje se ispunja pred njegovim očima. Isti je Duh objavio starcu Šimunu da neće umrijeti prije negoli vidi Mesiju; isti ga Duh, koji je na njemu, potiče da dođe u Hram i da uzme u ruke Krista, da se pričesti prisutnošću Spasenja i dade hvalu Bogu. Prikazanje u Hramu iznimno je vazmeni

trenutak, događaj prolaska milosti, događaj prijelaza i prenošenja života; događaj koji nesigurnost preobražava u sigurnost, koji tamu prožima svjetлом, koji strepnju iščekivanja vodi u radost dočekanoga. Šimun vidi što drugi ne vide. Duh koji je na njemu daje mu u slabosti Djeteta tako jasno prepoznati spasenje da može zatražiti oproštaj od zemaljskoga života, sada ispunjen mirom, jer je video sve što se može vidjeti i primio sve što se može primiti. Šimun progovara radošću protiv temeljnoga grijeha, onoga koji je narušio radost čovjeka; grijeha koji je u početku izražen stablom i plodom koje je „dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno (ubere ploda njegova i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo)“ (Post 3,6). Primjetimo suprotan odnos i put. Isusovo prikazanje polazi od plodova Duha i suprotno je zamamljivosti i oholosti. Šimun je video puninu i zahvalan je na daru. Ono što vidi nije zamamljivo, primamljivo; ne mami Šimuna na nešto drugo. Tu je za njega sve. On vidi sve i ima sve. Tu je poražena požuda tijela i očiju te oholost života (usp. 1 Iv 2,15-17), na što upozorava apostol Ivan dodajući: „Svijet prolazi i požuda njegova, a tko čini volju Božju, ostaje dobijeka.“ (1 Iv 2,17)

3. Božja riječ koja nam je upućena, Susret naviješten u evanđelju otkriva da je postojala duga priprava. Nije teško zamisliti Šimuna kako čita i razmatra zapis proroka Malahije o iznenadnome dolasku u Hram: glasnika, Gospodina, „Anđela Saveza“, koga se iščekuje, za kojim se čezne. Nije dovoljno izvanjsko traženje ako nedostaje čežnja srca. Jednako tako ta čežnja traži izražaj, utjelovljenje. Šimunu i Ani zajedničko je dugo služenje Bogu, služenje životom. To je ozračje

susreta s Bogom koje i nas uči da Bog dolazi za svakoga čovjeka, a povlašteno je mjesto srce koje čezne za njegovim dolaskom i tu čežnju očituje služenjem. Šimun u čežnji čeka da bi video Krista, da bi bio razriješen spona prolaznosti u miru. Za njega je susret s Isusom, Marijom i Josipom pečat življenja kojim je vjerovao u Božja obećanja spaseњa. Tako i Ana svojim izborima upućuje na čekanje pokazujući povezanost s temeljnim biološkim uvjetima života. Ona je udovica i čeka novu svadbenu prisutnost, ispunjenje čežnje za ljubavlju. Ujedno posti pokazujući da čeka istinsko jelo. Njezino je srce zahvaćeno čekanjem i budnošću.

4. Braćo i sestre, u svjetlu iznesenih misli vjerujem da bolje vidimo i smisao svijeće povezane s današnjim blagdanom: Utjelovanje kao dolazak istinskoga svjetla i Dijete koje je uneseno u Hram i prikazuje se da bismo vidjeli vazmenu žrtvu. On je na pro-

past i uzdignuće mnogima; na propadanje svega što zatamnjuje ljudskost i pripadnost Bogu koji postaje i hranom i zaručnikom, mirom duše i puninom radosti. Upravo to susrećemo u svome pozivu i od toga živite svoj redovnički poziv. Temeljna je radost u tome da Bog želi susresti čovjeka. Da bismo trajno primjećivali Kristovu prisutnost, osim susreta sa sobom, darovao nam je svoga Duha. Običava se reći propovjednički sigurnim pozivom: Otvorite se djelovanju Duha! Pobožan poziv, ali što on znači za nas i za druge vjernike? Šimun i Ana nisu činili izvanrednosti, nisu privlačili ni plijenili pozornost, nisu bili nametljivi ni *zamamni*. Svaki su dan, izvanski gledano, činili jednako, ponavljali slično. No toga ih je dana „ponukao Duh“. Taj je trenutak bio drukčiji – ponajprije u njima. Svaki kršćanin kada otkloni sebičnost osjeti taj duhovski mjerač, nepogrješivi *kršćanski spirometar*, koji osjeti

ubrzan dah, kao plod čežnje i topline srca, kao jasan znak da smo negdje pozvani biti jer je tamo za nas pripravljena istinska hrana, zagrljaj neba, mir i radost. Što sve ljudi ne rade da bi iskočili iz rutine, jednoličnoga ponašanja. Donedavno su ustaljenost i temeljni ritam izgledali nepoželjnima, a redovitost je poistovjećena s dosadom. Pa ipak, i pandemija i potres otvorili su prostor novoga vrjednovanja stabilnosti, uhodanosti, čežnje za *normalnim*. I ta riječ – *normalno* – dolazi od norme, od pravila, od zadanoći koja u konačnici pripada jedino Božjoj providnosti. Jer norma je (na latinskom) kutomjer koji mjeri prave kutove, kojim se primjećuju pomaci i utvrđuju odmaci od normalnosti, osobito u građevini.

5. Spominjem to jer se čini da i u Crkvi redovitost gubi na vrijednosti, ne misleći pritom na nepodnošljivu i pogubnu rutinu. Upravo suprotno. Zato je redovništvo

dragocjeno, jer pokazuje kako se čežnjom, gledanjem spasenja, u redovitosti rađa i ostvaruje evanđeoska novost. Cijelo je evanđelje veliki obrat, nenormalnost u odnosu na logiku zbilje koju evanđelje zove *svijet*. A ključ je u ljubavi. Ako razmišljam o svojoj svakidašnjoj službi, o ponavljanjima kao o neslobodi i zaprijeci za radost, tada sam zaboravio poziv i čežnju koja daje prepoznati Gospodina. Ako u svojoj svakidašnjici pronalazim vrijedne posebnosti, tada ću biti nošen istinom da je Isus, prikazan u hramu moga života, vidljiv svakoga dana. Braćo redovnici, sestre redovnice, hvala vam za svjedočanstvo čežnje za Bogom. Nju se ne može sakriti. Ako ju ne osjećate dovoljno snažnom, zacijelo je zahvaćena kušnjom, a današnje slavlje govori da ju ne trebamo tražiti daleko. U nama je. I više od toga: mi smo u Njoj, u Kristu koji je utjelovljena Božja čežnja za našom radošću. Amen.

fr. Slavko Slišković, predsjednik HRK

Zahvala

u euharistijskome slavlju
 blagdana Prikazanja Gospodinova
 (Svijećnice)
*crkva bl. Augustina Kažotića – Peščenica,
 2. veljače 2021.*

Preuzvišeni oče biskupe Ivane, uime svih prisutnih članica i članova HRK i u svoje osobno ime zahvaljujem Vam za predvođenje ovoga misnoga slavlja u povodu proslave Dana posvećenoga života, a našu zahvalnost prenesite i uzoritom kardinalu Josipu Bozaniću, nadpastiru ove mjesne Crkve u kojoj živi i djeluje najveći broj redovnika i redovnika u našoj domovini.

Prije godinu dana, naslijedujući bogobojaznost starca Šimuna, okupili smo se u zagrebačkoj prvostolnici u molitvenom ozračju sličnom onomu koje je proročica Ana njegovala u jeruzalemskome Hramu. Dodatnu snagu davala nam je svijest o blizini odra blaženoga Alojzija Stepinca. On nam je desetljećima bio orijentir koji je upozoravao na to kako svoje pouzdanje staviti u Gospodina kao jedino mjerilo ispravnosti izbora našega načina života. Bez vjere u Boga mi, njemu posvećene osobe, bili bismo, kako kaže apostol Pavao, „najjadniji od svih ljudi“ (1 Kor 15,19).

Nismo mogli ni sanjati da nas u godini koja je sada iza nas čekaju izazovi pandemije koja je pokosila više naših članova, kao i niz potresa u kojima su mnoge naše kuće stradale, a poneke i potpuno opustjeli. I zagrebačka katedrala izgubila je svoje vanjske vizure, ali još više pogoda nas činjenica što je prestala biti mjestom trajne

molitve i redovitoga isповijedanja. Zato ni večeras nismo u njoj. U vremenu iza nas doživjeli smo iskustvo udaljenosti i čežnje za zajedništvom, ali i pouku o snazi onoga što smatramo malenim, neznatnim i prezrenim, dok su stvarnosti u koje smo polagali sigurnost u trenu nestale. Što smo smatrali običnim, postalo je dragocjeno, a dragocjeno nebitnim. To nas je potaknulo na razmišljanja o životnim prioritetima, sigurnostima u koje se pouzdajemo, ljepoti zajedništva, koje rijetko primjećujemo ili pak ignoriramo, te o potencijalima koje imamo, a često se njima ne koristimo. Ipak, Isus je obećao da nas neće ostaviti kao siročad (usp. Iv 14,18).

Drage sestre i braćo, večeras nismo u katedrali u središtu grada, nego u crkvi na njegovoj periferiji. Neka nam i to bude poticaj za bolje razumijevanje našega poslanja! Periferije nas čekaju otvorenih ruku, a Crkva poziva da im se približimo!

Zasigurno je znakovito i nikako slučajno, da smo od jednoga svetoga pastira Crkve zagrebačke došli drugomu; od blaženoga Alojzija Stepinca došli smo k blaženomu Augustinu Kažotiću, čije se relikvije nalaze unutar oltara ove crkve. Ta nam dvojica blaženika poručuju kako se s pouzdanjem u Gospodina može sveto živjeti i odvažno uzimati za sve one koji su na periferiji društva i Crkve, liječiti bolesti te tažiti duhovnu i tjelesnu glad i žđ naših suvremenika. Čini mi se da je to upravo ono na što nas poziva Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života u svojoj ovogodišnjoj poruci u povodu današnjega dana, kada nas potiče da budemo „Sama-

rijanci ovih dana, nadilazeći napast zatvaranja u sebe i plača nad samima sobom ili zatvaranja očiju pred bolom, patnjom i siromaštvom tolikih muškaraca i žena diljem svijeta“.

Kako bismo to mogli novim zanosom činiti, pozivam sve Bogu posvećene osobe da se sjetimo svojih zavjeta i obnovimo Bogu dana obećanja iznova prikazujući svoj život Gospodinu.

foto: Marija Belošević

Dan posvećenog života u Stepinčevu Karmelu (Zagreb, 2. veljače 2021.)

Blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu – Svićećnicu – 2. veljače, proslavile su sestre karmelićanke misnim slavljem u Stepinčevu Karmelu u Brezovici, koje je predvodio velečasni Danijel Hačko, župnik u Brdovcu, uz asistenciju Tomislava Skendera i čitačicu Doru Nestić.

Nakon uvodnoga obreda blagoslova svjeća propovjednik je uveo vjernike u slavlje blagdana, a u prigodnoj homiliji osvrnuo se na značenje Kristova prikazanja u Hramu i na smisao i ulogu posvećenoga života. Tako je, među ostalim, rekao i ovo: „Prikazanje Gospodnje, prikazanje Isusa njegovu nebeskom Ocu, zapravo je znak očitovanja da je Bog došao među svoj narod. Kada se Isus rodio u Betlehemu, u gradiću pored Jeruzalema, rekli bismo, na

periferiji, malo je tko znao za taj veliki događaj. No trenutak kada je Isus došao u hram sa svojim roditeljima, trenutak je kada je Bog objavio u središtu svoga naroda, u svom Hramu u Jeruzalemu da je on Emanuel, Bog s nama. Da je došao izbaviti i spasiti Izrael. I tko je prepoznao trenutak Božjega pohoda? Dvoje staraca, Šimun i proročica Ana. Što bi značilo prikazati nekoga ili nešto Gospodinu? Mi smo kao vjernici, kao kršćani, krštenjem već prikazani Bogu. Naši su nas roditelji donijeli u Crkvu, palila se svijeća na onoj uskrsnoj koja je znak uskršnua Krista uskrsloga i živoga, da bi se i u nama upalio onaj plamen života vječnoga. Roditelji su nas Bogu tada prvi put prikazali poput Marije i Josipa. Nekako bi trebao taj naš život u skladu s krštenjem biti upravo svakodnevno prikazanje Bogu“, rekao je vlč. Hačko. Jednako tako naglasio je da danas slavimo dan Bogu posvećenih osoba, kao što su sestre u Karmelu, po kojima vidimo da postoji potpuno predanje Bogu i prikazanje čitavoga života Njemu. Isto tako naglasio je da je biti Bogu prikazan najveći dar za nas ljudi jer Bogu ne možemo ništa vrijednije dati nego samoga sebe, svoj život, sve što činimo i jesmo.

U nastavku homilije ustvrdio je da se ništa ne gubi darujući se Bogu jer je tim putem prošao Krist, od križa preko smrti do uskrsnua. Uz taj blagdan vezan je i blagoslov svijeća koje su znak Krista Uskrslog, Svjetla, da bismo i mi svijetlili u ovom svijetu za Gospodina i bili zapaljeni na vječnome Svjetlu, Isusu Kristu. Još je predvoditelj slavlja rekao i ovo: „Marija je poput svjećnjaka jer je donijela to Svjetlo. Njezina je uloga upravo da bude svjećnjak, da drži Krista, tu svijeću, to svjetlo na vidljivom

foto: IKA

mjestu. Da bi to svjetlo obasjalo svakoga čovjeka. Zato smo i mi kao Bogu posvećene osobe, kao vjernici, pozvani da budemo Božji svjećnjaci, da držimo Božje svjetlo ne samo na Svjećnicu već svakodnevno. „Posebno u onim trenutcima oluja i bura života kada sve prijeti da utrne taj mali plamen. Moramo ga štititi da bismo pokazali put nade, put spasenja svakom čovjeku. Vidimo u ovom vremenu u kojem živimo, u ovoj pandemiji i svemu što se događa oko nas, da je teško prepoznati ono što je doista istinsko, što je pravo i što je za čovjeka. To je to malo i nekada neznatno svjetlo koje će u punini zajedno s Kristom svijetliti u Nebu“, poručio je propovjednik.

Na završetku misnoga slavlja vlč. Hačko čestito je sestrama Dan posvećenoga života, poželio im je vjernost na Božjem putu i da budu Kristovo svjetlo mnogima na putu do Gospodina. (IKA)

foto: IKA

Dan posvećenog života u kući matici Družbe sestara franjevki od Bezgrešne (Šibenik, 2. veljače 2021.)

Zbog epidemiološke situacije u Šibenskoj biskupiji nije mogao biti proslavljen Dan posvećenog života na zajedničkoj razini kao dosadašnjih godina. Stoga su franjevke od Begrešne u kući matici u Šibeniku 2. veljače proslavile 25. svjetski dan Bogu posvećenog života svečanom misom koju je predvodio kapelan Župe Gospe van Grada fra Ivo Rastović.

Govoreći o prikazanju Gospodinovu u Hramu, fra Ivo posebno je u povijedi istaknuo radost i divljenje kojom je bio ispunjen hram i srca prisutnih zbog Djeteta u kojem je bogobojan i pravedan Šimun, rasvjetljen Duhom Svetim, prepoznao Pomazanika Gospodnjega. No Šimun je u tom radosnom trenutku izrekao Majci Isusovoj proročke riječi o tom Djetu: „Ovaj je evo postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan – a i tebi će samoj mač probosti dušu – da se razotkriju namisli mnogih srdaca!“ Bog svoje izabranike vodi putem križa i trajnoga preispitivanja

vjerodostojnosti njihova života u nasljedovanju Krista. Svjetlo koje je Šimun prepoznao u djetetu Isusu zasjalo je i u nama kada smo osjetili da nas Bog poziva. Pozvani smo da u svim situacijama svjedočimo spasenje ovomu svijetu. Ovo je dan svjetla i radosti, dan kada nam Bog po Šimunovim riječima, nadahnutim Duhom Svetim, pokazuje Spasitelja. Zapaljena svijeća s likom utemeljiteljice Družbe sestara franjevki od Bezgrešne – službenice Božje majke Klare Žižić, za koju *Knjiga od uspomene* svjedoči da je „kako jedna svica sijala ponizanstvom i z dobrom prilikom“, služi i redovnicama za poticaj i ohrabrenje u njihovu poslanju da drugima budu svjetlo svojom poniznošću i primjernim životom.

Nakon homilije sestre su obnovile svoje redovničke zavjete i time potvrstile svoje potpuno predanje i posvećenje Bogu. Za Dan posvećenog života redovnice su se pripremile i porukama koje im je uputila Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, kao i predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života biskup Zdenko Križić, zajedno s predsjednikom Hrvatske redovničke konferencije o. Slavkom Sliškovićem. (IKA)

Dan posvećenog života u Sisačkoj biskupiji (Sisak, 31. siječnja 2021.)

Proslava Dana posvećenog života održana je u nedjelju 31. siječnja u bazilici sv. Kvirina u Sisku. U toj prigodi svečano misno slavlje predvodio je sisački biskup Vlado Košić u zajedništvu s povjerenikom za osobe posvećenog života fra Goranom Rukavinom.

Na početku, govoreći o tome tko su to osobe posvećenog života, biskup je rekao kako su to svi redovnici, redovnice, pripravnici i pripravnice, bogoslovi i sjemeništarci. „Premda se svi mi vjernici trebamo neprestano posvećivati Gospodinu, vi ste na poseban način znak toga posvećenja u Crkvi i društvu“,

rekao je biskup te se u nastavku osvrnuo na poruku za Dan posvećenog života 2021. godine koju su potpisali gospicko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, predsjednik Vijeća HBK-a za osobe posvećenog života, i dr. fr. Slavko Slišković, provincijalni poglavar Hrvatske dominikanske provincije i predsjednik Hrvatske redovničke konferencije.

Govoreći o pročitanoj Božjoj Riječi, biskup je podsjetio kako prvo čitanje iz knjige Ponovljenoga zakona (Pnz 18,15-20) govori o Mojsiju koji je prenio naruđu Božju odluku da će im podići novoga proraka, onoga koji će govoriti Božje riječi. „Mi prepoznajemo u tim riječima navještaj Kristova dolaska. Za njega je na gori Bog Otac od učenika zatražio poslušnost: Ovo je Sin moj ljubljeni, slušajte ga! No on je

foto: IKA

foto: IKA

svoju proročku službu darovao i svojim učenicima, posebno svećenicima i osobama posvećenoga života. Mi smo ti proroci koji moraju govoriti narodu Božje riječi. I za nas Bog traži poslušnost naroda, ali nam i daje opomenu: A prorok koji bi se usudio govoriti što u moje ime što ja ne budem zapovjedio da govoriti i koji bi govorio u ime drugih bogova, takav prorok neka se pogubi.“ „Netko će reći da su to preteške riječi, da je to Stari zavjet, točno. Ali riječ je o životu i smrti, o riječima Božjim i onima koje to nisu. Kada bi se netko izdavao za Božjega proroka, a ne bi Boga slušao, već bi se vodio vlastitim interesima ili promovirao neku drugu, a ne Božju volju, taj bi srljao u smrt, ne samo vlastitu nego sa sobom vodi i narod. Zato je tu i te kako potrebna ozbiljnost, odgovornost i samokontrola. Mo-

limo Gospodina koji nas je pozvao da nam dade snage svoga Duha da nas ona vodi te ne govorimo ništa što nije Božja volja, ali ne samo riječima nego i životom. Evo jučer smo bili svjedoci, i to već mislim treći put, kako su u našem distributivnom centru Caritasa redovnici i redovnice govorile svojim radom, brigom za pogodene potresom. Nije li to pravi Božji govor, govor koji svi razumiju jer je govor ljubavi“, zapitao se propovjednik.

Nakon popričesne molitve okupljene je pozdravio i fra Goran. Osvrnuvši se na aktualnu situaciju, poručio je kako za smiraj duše i snagu da se lakše prebrode sve te nedraće jedino je potreban Bog. On je pozvao i sve nazоčne na molitvu za sve redovnice i redovnike, kao i na molitvu za nova duhovna zvanja. (IKA)

foto: IKA

Dan posvećenog života u Požeškoj biskupiji (Sisak, 2. veljače 2021.)

Na blagdan Prikazanja Gospodinova – Svi-jećnicu, 2. veljače, predstavnici redovnika i redovnica koji djeluju na području Požeške biskupije okupili su se u Požegi na proslavi Dana posvećenog života.

Program je započeo u crkvi sv. Lovre gdje je nakon uvodnoga pozdrava voditelja Pastoralnog centra Rober-ta Kupčaka i biskupijskoga povjerenika za osobe posvećenog života fra Tonia Vučemilovića nagovor *Komunikacija – dar zajedništva* održao fra Krunoslav Kolarić, franjevac iz trsatskoga svetišta. Koristeći se brojnim primjerima iz redovničkoga života, pod-sjetio je na potrebu verbalne i neverbalne komunikacije unutar redovničkih zajednica koja se uvijek mjeri horizontalno i vertikalno, tj. u odnosu prema Bogu i čovjeku. Fra Krunoslav, među ostalim, kazao je kako nijedan čovjek ne može pobjeći od svojega životnoga iskustva koje nosi sa sobom i koje

ga nužno obilježava, ostavljajući na njemu posljedice – i pozitivne i negativne. Nado-vezujući se na rečeno, ustvrdio je kako iz negativnih životnih iskustava počesto proizlazi strah koji je najgori neprijatelj čovjekove duše jer kad on prevlada, čovjek, odnosno redovnik ili redovnica, biva nesposoban is-punjavati svoje poslanje. Kazao je kako je u svladavanju životnih strahova iznimno važno prihvatiti svoj osobni identitet, na-kon čega je mnogo lakše prihvatići identitet brata ili sestre u samostanskoj zajednici. Fra Krunoslav pojasnio je da osobno, kao i iskustvo drugoga čovjeka mijenja pojedinca i pomaže mu ostvarivati red koji prepo-stavlja svaka redovnička zajednica, pozvavši prisutnu redovničku braću i sestre da budu otvoreni za iskustvo drugih i nužno konti-nuirano mijenjanje vlastitih životnih navi-ka. Potom su redovnici i redovnice u crkvi sv. Lovre slavili službu večernjih hvala i ima-li prigodu za osobnu svetu isповijed.

Središnji dio programa bilo je u euhari-stijsko slavlje u katedrali koje je predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima predstavnicima redovničkih

foto: IKA

zajednica, svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova i Župe sv. Terezije Avilske. Slavlje je započelo ulaznom procesijom redovnika i redovnica s upaljenim svijećama te blagoslovom svijeća na ulazu u katedralu. Pozdravljajući sudionike slavlja, biskup je kazao kako su večeras, na blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu – Svjećnicu, s nama u katedrali predstavnici sestara redovnica i braće redovnika jer ujedno slavimo Dan posvećenog života. Pozdravio ih je s posebnim osjećajima poštovanja i zahvalnosti te im je čestitao dan Bogu posvećenih osoba. Rekao je da večerašnjim slavlјem želimo omogućiti Gospodinu da svojim svjetлом prodre u naše nemoći, tame i nevolje, napose one koje su uzrokovane pandemijom bolesti COVID-19 i potresima, da se susretne s nama u dubini našega bića, u onim odrednicama srca i duha u kojima smo mi najbliži njemu, a on nama. Pozvao ih je da iz svoga srca izbace sve što ih od njega dijeli.

U homiliji je biskup upitao nazočne sestre redovnice i braću redovnike kako su, nglasivši da danas, na njihov dan, to pitanje

ima osobit smisao jer ih potiče da se zapitaju kako su jedni pred drugima, pred onima koje svakodnevno susreću, a osobito kako su pred Bogom, i da ovaj njihov današnji susret u Požegi želi biti odgovor na to pitanje. Pozvao ih je da odgovor pronađu u svjetlu naviještene Božje riječi. Prisjetio se kako je p. Tomislav Janko Šagi-Bunić, koji je nakon Drugoga vatikanskoga sabora volio otvarati različite teme i pokretati različite rasprave, jednom prigodom zapitao kakvo značenje ima to što se u Crkvi redovnici i redovnice nazivaju braćom i sestrama kad smo svi po svetom krštenju jedni drugima postali braća i sestre. Također se prisjetio kako mu je jedna starija sestra kazala da joj je u pripravi za polaganje redovničkih zavjeta najuzbudljivije bilo isčekivanje koje će redovničko ime dobiti, što je praksa utemeljena na biblijskoj tradiciji prema kojoj Bog osobama kojima je namijenio posebno poslanje daje novo ime te je u tom smislu Gospodin Isus apostolu Šimunu promijenio ime u Petar, što znači stijena. Govoreći o tome kako je Bogu i nama ljudima važno kojim nas ime-

nom drugi zovu, biskup je podsjetio da nas je Isus u evanđelju upozorio neka nikoga na zemlji ne zovemo ni ocem ni učiteljem jer jedan je naš Otac nebeski, a svi smo mi međusobno braća i sestre. Ako smo dakle po krštenju svi međusobno braća i sestre, što ste vi redovnici i redovnice nama, a što smo mi vama, upitao je biskup.

Poručio je Bogu posvećenim osobama da su one u svojim samostanima i redovničkim zajednicama toliko braća i sestre jedne drugima i svima nama, koliko su braća i sestre Isusu Kristu te da je njihovo bratstvo i sestrinstvo ukorijenjeno u krsnom bratstvu i sestrinstvu, u pozivu na život koji im je Bog darovao, a onda i u pozivu u redovničko zvanje. „Vi živite to duhovno sestrinstvo i bratstvo u svojim redovničkim zajednicama samo zato da biste ponajprije nama u Crkvi, a onda i svima drugima svjedočili kako smo svi mi, ne samo vi međusobno, nego svi mi, jednako braća i sestre u Isusu Kristu i da nema snažnijega polazišta ni imena, nego baš biti brat i sestra, biti jedni drugima svjetlo u Isusu Kristu“, poručio im je biskup. Vraćajući se na pitanje s početka homilije *kako su*, biskup je odgovorio da su onako kako u njima diše i živi Duh Sveti i kako se s naslova njegovih darova, njegove karizme koju su prihvatali živjeti najprije odnose jedni prema drugima u svom samostanu, a onda i prema svima

drugima. Poručio im je da je to onaj otajstveni dinamizam koji ih duboko povezuje s otajstvom Gospodinova prikazanja u hramu. Naime, kad oni u krhkosti svoga ljudskog tijela nastoje živjeti po svojim redovničkim zavjetima, onda se u njima na sasvim poseban način ostvaruje otajstvo Isusova prikazanja Ocu, ustvrdio je biskup. Poželio im je da uvijek iznova promišljaju tko su oni, polazeći s evanđeoskih izvora vjere, te svojim životom budu izazovni znak svima oko sebe i kroz međusobnu ljubav svjedoče da su njihova braća i sestre, zaključio je biskup.

Potom su redovnici i redovnice obnovili svoje redovničke zavjete. Nakon popričesne molitve svi sudionici slavlja uputili su sv. Josipu molitvu pape Franje, zaključivši je pjevanim poklikom *O, Josipe svet!* Na koncu misnoga slavlja biskup je zahvalio sestrama redovnicama i braći redovnicima što svojom žrtvom i vjernošću pridonose životu Božjega naroda u požeškoj mjesnoj Crkvi te je zamolio Gospodina da im uzvrati svojim dobrima, ponajprije da im pomogne živjeti vjernost svom redovničkom pozivu. Objećao je da će ih nazočni vjernici pratiti svojim molitvama u poslanju što su ga primili od Crkve. Posebnu zahvalnost izrazio je fra Toniju Vučemiloviću za sve što nastoji činiti kao biskupijski povjerenik za redovnike i redovnice. (IKA)

Dan posvećenog života u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji (Split, 2. veljače 2021.)

Na blagdan Svijećnice – Prikazanja Gospodinova – i Dan posvećenoga života, 2. veljače, generalni vikar Splitsko-makarske nadbiskupije mons. Miroslav Vidović predvodio je euharistijsko slavlje u solinskoj crkvi Svetе obitelji.

Na početku propovijedi mons. Vidović pozvao je sve na molitvu za osobe posvećenoga života te za nova redovnička zvanja. Govoreći o blagdanu Isusova prikazanja, naglasio je kako su Isusovi roditelji, Marija i Josip, hodočastili u hram i prikazali svoga prvorodenca Bogu te su za njegovo otkupljenje prinosili Bogu dar. „Svi krštenici, a osobito Bogu posvećene osobe, Božja su baština, Božja prvina, i pripadamo Bogu. Stoga ovaj dan Bogu posvećenih osoba doista treba biti dan osobnoga posvećivanja. I to u cijelosti, slobodno i bez davanja instrukcija Bogu kako i što će učiniti od moje žrtve – od moga života.“ U tom je svjetlu potaknuo osobe posvećenoga života na dublje promišljanje o tome što daju i posvećuju Bogu, najbolji ili lošiji dio sebe, te kakav je njihov odnos prema bližnjima.

U nastavku propovijedi objasnio je zašto se taj blagdan zove Svijećica. Naime starac

Šimun, pun radosti, cijeli je život isčekivao – u pravednosti i bogobojaznosti – kad će vidjeti Mesiju. I ispunilo se ono što mu je Duh Sveti objavio – da neće umrijeti dok ne vidi Pomažanika Božjega. „Ne znamo, braćo i sestre, kako ga je Šimun i po čemu prepoznao. Ali iz tога prepoznavanja bljesnula je radost koja je sročena u himnu o Mesiji koji je prikazan kao svjetlo. Zato danas i slavimo sa svijećama jer je Isus naša svjetlost.“ Budući da poslije tога himna dolazi do promjene, odnosno ne navješta se više radost, već se govori o propasti, o znaku osporavanju, o maču koji probada dušu, mons. Vidović naglasio je da treba proći kroz bol i patnju da bi se došlo do radosti. „Treba proći obrezanje. U avanturi vjere treba malo i prokrvariti. Kroz to krvarenje događa se i čišćenje. Siguran sam da gotovo svatko od nas ima svoju priču o svome posvećenju, o svome prinosu, o svome krvarenju. „Neka današnji dan Bogu posvećenih osoba bude i moje posvećenje na službu Svjetla. Stara izreka kaže: Umjesto da proklinješ mrak, upali svjetlo. Braćo i sestre! Neka nas današnji blagdan i euharistijsko slavlje ohrabri i osnaži na putu posvećivanja. Neka nam bude poticaj da upalimo svjetlo svoga života, da gorimo i svijetlimo. I ne treba nas biti strah što će biti od nas, hoćemo li izgorjeti. Trebamo učiniti sve da ispunimo svoje poslanje, tj. svoje posvećenje – biti svjetlo.“ (IKA)

foto: IKA

Dan posvećenog života u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji (Đakovo, 2. veljače 2021.)

Svečano večernje misno slavlje na blagdan Prikazanja Isusova u Hramu – Svjećnicu, 2. veljače, u đakovačkoj prvostolnici sv. Petra predvodio je umirovljeni đakovačko-osječki nadbiskup Marin Srakić.

„Upaljena svjetiljka izraz je života koji gori. Plamti iz čiste ljubavi koja zahvaća, krije i podržava. Redovničko posvećenje ljubav je koja gori i pretvara se u svjetlo svjedočenja. Svjetiljka svijetli, ali se i troši. Svijetli zato što unutra sagorijeva kap po kap, a njezin gorivo potrebno je dopunjavati ne vodom čavrjanja, ne parom prividnosti, nego

uljem ljubavi“, poručio je nadbiskup Srakić. Slavlje je počelo svečanom procesijom i blagoslovom svijeća. Uz nadbiskupa Srakića, koji je toga dana proslavio svoj imendant i obilježio 31. obljetnicu biskupskoga ređenja, oko oltara bili su nadbiskup Đuro Hranić, pomoćni biskup Ivan Ćurić te još sedmorica svećenika. Kako je ujedno bio i Dan posvećenog života, slavlju su nazoočile brojne sestre sv. Križa iz đakovačkoga samostana.

Na kraju misnoga slavlja imendansku čestitku svomu predšasniku uputio je nadbiskup Hranić. Kako je nadbiskup Srakić kapucinski trećoredac, njemu i svim redovnicama nadbiskup je čestitao i Dan posvećenog života, a prisutnima koji nose ime BDM čestitao je imendant. (IKA)

Dan posvećenog života u Bjelovarsko-križevačkoj biskupiji (Bjelovar, 1. veljače 2021.)

U predvečerje blagdana Prikazanja Gospodnjega, u ponedjeljak 1. veljače, okupile su se redovnice i redovnici u novopostavljenom šatoru, jer su u katedrali sv. Terezije Avilske započeli radovi na obnovi, oko svoga biskupa Vjekoslava Huzjaka i proslavili Dan posvećenog života.

Na početku slavlja fra Marko Pustišek pozdravio je biskupa Huzjaka te sve redovnice i redovnike, podsjetivši na značenje blagdana Prikazanja Gospodinova, i uveo je u molitvu časoslova. Svečanom pjevanom Večernjom molitvom i euharistijskim slavljem zahvalilo se Gospodinu za dar poziva i služenja u zajednicama različitih karizmi. Na slavlju su sudjelovale sestre iz zajednice bazilijanki iz Križevaca, Kćeri Božje ljubavi iz Križevaca, Naše Gospe iz Bjelovara i službenice Milosrđa iz Vrbovca te franjevcii iz Bjelovara. Biskup Huzjak u propovijedi je uprisutnjo događaj iz života drevnih monaha, kad je mladić došao pustinjaku i rekao da želi živjeti takav način života, a starac ga je iskušao koliko je jaka njegova želja. Pozvao je sve na promišljanje „koliko nam je u ovim godinama i danima prisutna želja revno živjeti svoju karizmu, ići vjerno za Gospodinom i druge dovoditi na izvore života“.

Na kraju mise predstavnica redovnica istaknula je: „Živimo jednu neobičnu stvarnost – život obilježen virusom i potresima, poplavom modernih ideja, relativizacije vjere i morala, ali mi redovnice, redovnici i vjernici u molitvi i primanju sv. pričesti, u

zahvalnosti zagledani smo u tajnu presvete euharistije iz koje crpimo snagu gledajući u lice Milosrdnoga Oca – moleći za svjetlo vjere i snagu ustrajnosti dok činimo dobra djela bližnjima i potrebitima. U ovoj milosnoj godini upućujemo svoje molitve Svetomogućem Ocu i svetom Josipu – moćnom Isusovu Poočimu, kojega naš narod časti i molitvom zaziva već više od tri stoljeća, a sada ga osobito molimo za pomoć Crkvi i svima nastrandalima od potresa u Sisačkoj biskupiji.“ Biskupu je uz zahvalu riječ uručen buket ruža u znak sestrinske molitve Duhu Svetomu i BDM Pomoćnici te su ga zamolili za blagoslov na sve redovnice i redovnike u Bjelovarsko-križevačkoj biskupiji i Križevačkoj eparhiji, na zajednice koje žive svoje karizme gradeći Kraljevstvo Božje, ovde i sada. (IKA)

foto: bjelovarska-biskupija.hr

Mons. Uzinić čestitao Dan posvećenog života (Dubrovnik, 25. siječnja 2021.)

Apostolski upravitelj Dubrovačke biskupije i riječki nadbiskup koadjutor Mate Uzinić 25. siječnja uputio je čestitku Bogu posvećenim osobama Dubrovačke biskupije u povodu Dana posvećenog života 2021. godine.

Ovaj bavijestivši da se ove godine zbog epidemioloških mjera neće moći zajednički proslaviti 25. Svjetski dan posvećenog života, koji se u Dubrovačkoj biskupiji slavi na posljednju subotu u siječnju, odnosno subotu koja prethodi svetkovni sv. Vlahu i blagdanu Prikazanja Gospodinova ili Svićećice i Danu posvećenog života, mons. Uzinić pozvao je redovnike i redovnice koji djeluju na području Dubrovačke biskupije da ovogodišnji Dan posvećenog života proslave u okvirima svojih redovničkih zajednica. Ako se epidemiološke prilike poprave, proslava će se pokušati naknadno organizirati i na biskupijskoj razini. „Ovom se prilikom koristim da vam čestitam Dan posvećenog života i čestit-

kama izrazim svoju blizinu i zahvalnost za darove kojima u našoj dubrovačkoj Crkvi svjedočite Kristovu spasenjsku prisutnost i obogaćujete život Crkve i svijeta“, napisao je dubrovački apostolski upravitelj. Nadalje je naveo da je Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, pozivajući se na misli pape Franje u enciklici *Fratelli tutti*, u svojoj ovogodišnjoj poruci za Dan posvećenog života posebno istaknula „važnost blizine i podrške koju smo u nesigurnim vremenima krize pozvani iskazivati jedni drugima“.

„Pridružujući se tome pozivu, želim posjedovati svoju blizinu svim posvećenim osobama koje u Dubrovačkoj biskupiji na vidljiv način svjedoče vrijednosti koje upućuju na nebesko Kraljevstvo i život bez kraja“, dodao je. „U vrijeme pandemije i društvene krize potrebno je više nego ranije dopustiti da svjetlo tih vrijednosti prosijava kroz živote svih nas. S nadom da će se to i dogoditi svima vam želim obilje duha i mudrosti od Gospodina kako biste i u građanskoj godini u koju smo netom zakoračili još snažnije pronosili to svjetlo i u Crkvi i u građanskom društvu“, poručio je mons. Uzinić. (IKA)

foto: HRK

Sjednice Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice

(Zagreb, 19. siječnja i 16. veljače 2021.)

Dana 19. siječnja 2021. godine u prostorijama Hrvatske redovničke konferencije održana je prva sjednica Povjerenstva za medicinske sestre članice redovničkih ustanova nakon imenovanja i izbora novih članova. Za voditeljicu Povjerenstva imenovana je s. Dragana Petrović, a članice Povjerenstva su s. Ankica Krupnicki, s. Terezija Rukavina, s. Viktorija Marjanović i s. Danijela Bago. Na sjednici nije mogla prisustvovati s. Danijela Bago.

Nakon uvodne molitve i međusobnoga upoznavanja članova Povjerenstvo je raspravljalo o aktivnostima u 2021. godini. Ako epidemiološka situacija bude dopuštala, Povjerenstvo bi

nastavilo s redovitim aktivnostima: obilježavanje Svjetskoga dana bolesnika, posjet Loborgradu, godišnji seminar za medicinske sestre redovnice... Planira se i posjet Domu za starije i nemoćne u Petrinji. Sve bi te aktivnosti Povjerenstvo željelo ostvarivati u suradnji s Hrvatskom udrugom medicinskih sestara.

Osobit naglasak na sjednici stavljen je na organizaciju obilježavanja Svjetskoga dana bolesnika (blagdan Gospe Lurdske – 11. veljače). Povjerenstvo poziva sve medicinske sestre koje su članice redovničkih ustanova da potaknu medicinsko osoblje u svojem radnom okruženju na svijest o obilježavanju Dana bolesnika, već svatko prema svojim mogućnostima.

Druga sjednica Povjerenstva održana je 16. veljače 2021. godine. (s. Ankica Krupnicki, ASC)

 <p>Karmen Božidar Božić s. M. Božidar Božić Božić-Srđanović Spirituosno-matekurska nadbiskupica 5. kolovoza 2020., Zagreb – Graničevac</p>	<p>Dan posvećenoga života dočekuju s vječnim »da«</p> <p>Neka se uvečnik obiljni omot: «Cijeli ima posvećenih osoba, ima i radošći»</p>	 <p>Branka Matijaš s. M. Matijaš Zupe sv. Jurja, Šibenik, Virovitica-Podravina 14. kolovoza 2020., Zagreb</p>
 <p>M. Monika Matić Pretečnica Svetog Ivana Krstitelja s. M. Monika Matić Zupe sv. Četvrti i Matice, Virovitica-Podravina 14. kolovoza 2020., Zagreb</p>	 <p>Karmen Majke Božić Stepić i bl. Alojzija Stepinca sv. Marija Bistrice Zupe Šepurine, Šepurine 3. kolovoza 2020., Marija Bistrice</p>	 <p>Božica Pernar s. Božica Pernar Zupe Šepurine, Šepurine 3. kolovoza 2020., Marija Bistrice</p>
 <p>Josipa Božić Božić s. M. Josipa Božić Božić Pretečnica Svetog Ivana Krstitelja Zupe sv. Ante, Blato, Virovitica-Podravina 24. kolovoza 2020., Božić Božić</p>	 <p>Božica Premlinger s. Božica Premlinger Zupe Šepurine, Šepurine 3. kolovoza 2020., Šepurine</p>	 <p>Karmenčica Božanić s. Petar Mijočević od Božje Primatedice Zupe Šepurine, Šepurine 8. prosinca 2020., Hrvatski Leskovec</p>
 <p>Božica Kraljević s. Božica Kraljević Zupe Šepurine, Šepurine 5. kolovoza 2020., Danciće Božić</p>	 <p>Milivoje Kraljević s. Božica Kraljević Prepoznavljena božica 21. studenoga 2020., Petrinje</p>	 <p>Božica Šimunić s. Božica Šimunić Zupe Šepurine, Šepurine 23. studenoga 2020., Petrinje</p>
 <p>Božica Kraljević s. Božica Kraljević Zupe Šepurine, Šepurine 5. kolovoza 2020., Danciće Božić</p>	<p>Očekujem da „probudite svjetljer, jer je proročstvo obilježje posvećenoga života. (...) To je prioritet (papa Franjo)</p>	 <p>Božica Šimunić s. Božica Šimunić Zupe Šepurine, Šepurine 23. studenoga 2020., Petrinje</p>
 <p>Božica Kraljević s. Božica Kraljević Zupe Šepurine, Šepurine 25. srpnja 2020., Danciće</p>	 <p>Božica Šimunić s. Božica Šimunić Zupe Šepurine, Šepurine 25. srpnja 2020., Danciće</p>	 <p>Božica Šimunić s. Božica Šimunić Zupe Šepurine, Šepurine 25. srpnja 2020., Danciće</p>

foto: HRK

Doživotno zavjetovane redovnice i redovnici laici tijekom 2020. godine: prilog *Glasa Koncila* (Zagreb, 31. siječnja 2021.)

U povodu Dana posvećenoga života najnoviji broj *Glasa Koncila* (31. siječnja 2021.) objavio je prilog o doživotno zavjetovanim redovnicama i redovnicima laicima tijekom 2020. godine. Podatke je prikupila Hrvatska redovnička konferencija. U Hrvatskoj je tijekom 2020. godine doživotne zavjete položilo 16 redovnica.

Trinaest je redovnica iz apostolskih zajednica: *Hrvatska provincija uršulinki Rimske unije* (1), *Karmeličanke Božanskog Srca Isusova* (1), *Kćeri Božje Ljubavi* (1), *Kćeri Milosrda Trećeg samostanskog reda sv. Franje* (3), *Milosrdne sestre sv. Križa* (3), *Milosrdnice sv. Vinka Paulskoga – Zagreb* (1), *Sestre Presvetog Srca Isusova* (1), *Služavke Maloga Isusa – Zagreb* (1), *Školske sestre francjeveke Krista Kralja* (1),

Tri su redovnice iz klauzurnih zajednica: *Karmel Majke Božje Bistrice i bl. Alojzija Stepinca – Marija Bistrica* (1), *Karmel sv. Josipa – Đakovačka Breznica* (2).

Jedan je redovnik laik iz *Provincije francjevaca trećoredaca glagoljaša*. (HRK)

**Emisija HKR-a *Argumenti*:
Suvremeni izazovi redovništva
(Zagreb, 1. veljače 2021.)**

Uoči Dana posvećenog života o suvremenim izazovima redovništva u emisiji HKR-a *Argumenti* govorili su Katarina Maglica, OP; tajnica Hrvatske redovničke konferencije s. Krista Mijatović, SCSC, te provincijalni poglavari Hrvatske pokrajine Družbe Isusove p. Dalibor Renić, SJ.

Kada je riječ o posvećenosti, put svetosti najprije je put za sve, ističe pater Dalibor Renić. „Riječ posvećenje, kada govorimo o posvećenom životu, više govoriti o činu posvećenja, rekli bismo, na zavjetovani način života. A pritom to nije jedino posvećenje koje imamo. Najvažnije

posvećenje za svakoga kršćanina jest sakrament krštenja. S njim već dolazi poziv na svetost koji je upućen svima, u njihovu životnom stilu. Samo što se redovnici razlikuju po tom životnom stilu i samim time njihov je put posvećenja nešto drugčiji.“ Kako je poručila sestra Katarina Maglica, ujedno i autorica knjige *Zašto redovnica?*, život redovnika ima drukčije okolnosti i sredstva na putu svetosti. Ni život unutar samostana nije zaštićen od napasti i ljudske slabosti. „I mi isto tako ne možemo uvijek biti mirni jer naši pogledi nisu isti. Sukobi dolaze. Ali sreća je tamo gdje se sukobi isprave, gdje ne okrećemo leđa jedni drugima“, ističe.

foto: IKA

Je li danas teže kao redovnik postati svet? Prema mišljenju patera Renića, izazov svetosti u neku je ruku uvijek isti jer Gospodin zna svačiju mjeru – svatko ima svoj put svetosti. No okolnosti i djelovanje redovnika promijenili su se kroz godine. „Meni su stariji isusovci znali nekada reći kako im se čini da je nama teže nego njima. Vjerljivo razmišljaju na način da su oni bili zaštićeniji. Jednostavno je cijeli način života, kultura bila zatvorenička i zaštićenija. Danas, ipak, moderno doba ulazi u samostan pomoću medija, a izazovi i način posla drukčiji su nego prije. Uključeni smo u skoro sva zvanja, povezani smo sa svim vrstama ljudi“, rekao je pater Renić. Među tim brojnim zvanjima redovnici su aktivni sudionici na terenu u potresom pogodjenim područjima i u borbi protiv pandemije. Među zdravstvenim su djelatnicima i brojne Milosrdne sestre sv. Križa. Kako je poručila sestra Krista Mijatović, biti redovnika posebno je bogatstvo u toj službi. „Redovnički poziv i poziv medicinske sestre izvrsno se nadopunjaju. Oba su vrlo plemenita u službi drugima. Redovnici kao medicinskoj sestri nužno je da u svojem obavljanju službe ima nešto što je nedokučivo ljudskim silogizmima. Sestre mogu dati nešto više s obzirom na duhovni život koji intenzivno žive, na povezanost s Kristom, s obzirom na svijest da nastavljaju njegov život na zemlji i kroz služenje patnicima s kojima se susreću svakodnevno.“ Kao tajnica Hrvatske redov-

ničke konferencije sestra Krista navodi kako se prema podacima trenutačno broji oko tri tisuće redovnica, dok je redovnika oko tisuću. Također je uočen trend pristupanju redovničkim zajednicama u sve kasnijoj životnoj dobi. Prema sestri Katarini Maglici, jedan od najvećih izazova za osobe posvećenoga života u današnje vrijeme jest uskladiti dob i mogućnosti redovnika s velikom potrebom ljudi. „Svatko kaže kako trebamo ići na periferije, kako to da redovnice nisu uključene ovdje ili ondje... O tome slušate navečer u svojoj zajednici. A tamo vidite kako ih je nekoliko sa štapom, nekoliko ih se drži za stolicu, neke jedva čekaju sjesti prije molitve jer ne mogu više. A što sada učiniti? Zadržati sve one poslove – tko će raditi? Pustiti sve to – od čega će živjeti? Jako je teško naći kako“, istaknula je.

Na koncu, iako nema krvnoga srodstva, svi su unutar samostana braća ili sestre. Kako zaključuje pater Renić: „U samostanu je jasno da nismo birali jedni druge i da se moramo prilagoditi jedni drugima. Ali bratstvo se zasniva na pozivu Isusa Krista koji nas je tu doveo. Ta nas riječ podsjeća da je samostan nešto više od jedne skupine ljudi koji su jednostavno tu poput neke tvrtke ili vojarne. Postoji jedna međusobna odgovornost jednih prema drugima koja nas čini sličnima jednoj obitelji.“ (IKA)

Svjetski dan bolesnika u organizaciji Povjerenstva HRK (Zagreb, 11. veljače 2021.)

Kao i ranijih godina, no ove godine uz pridržavanje epidemioloških mjera, bolnička Župa sv. Barbare – KBC Rebro misnim slavljem 11. veljače 2021. godine obilježila je Međunarodni dan bolesnika. Misi, koju je predvodio župnik i bolnički kapelan vlč. Zdenko Perija, nazočili su djelatnici bolnice predvođeni ravnateljem prof. dr. sc. Antonom Čorušićem.

Sveta misa bila je prigoda za molitvu za sve bolesne, ali i preminule, i pacijente i liječničko osoblje. U prigodnoj homiliji vlč. Perija posvijestio je važnost Lurda u kojem je Bog u privatnoj objavi progovorio Crkvi i svijetu 1858. godine te je naglasio kako je aktualnost ukazanja trajna, pa vrijedi i danas. U tom je kontekstu podsjetio kako je papa Ivan Pavao II. uz blagdan Gospe Lurdske povezao Svjetski dan bolesnika. „Ne da slavimo što smo bolesni, nego da s Bogom podijelimo stanje čovjeka koje zovemo bolest, da molimo za sve bolesne. Pravo mjesto za tu molitvu jest Lurd gdje su mnogi ne samo došli već i našli ozdravljenje i duše i tijela“, rekao je župnik.

U propovijedi vlč. Perija osvrnuo se na rad medicinskoga osoblja u vrijeme potresa i epidemije: „Ovdje se radilo i radi se herojski, nemorno se služi onima koji su bolesni. Ssvaki dan sam svjedok rada, muke i smrti onih koji rade s našim bolesnicima. To je krvnički i rudsarski posao“ rekao je vlč. Perija te je pozvao prisutne: „darujmo se za naše bolesne i umiruće. Znajmo biti solidarni. Na današnji dan Gospe Lurdske želim vam reći veliko hvala što to činite iz dana u dan. U svim našim misama molimo za vas koji ste oko bolesnika, u službi bolesnih, nemoćnih i umirućih.“

U organizaciju obilježavanja Svjetskoga dana bolesnika na osobit se način uključilo Povjerenstvo za medicinske sestre redovnice koje djeluje pri Hrvatskoj redovničkoj konferenciji, predvođeno voditeljicom s. Dragom Petrović. Misno slavlje pjevanjem je uveličao Zbor medicinskih sestara i tehničara Rebro uz glazbenu pratnju s. Aleksije Filipović.

Valja naglasiti da je u povodu Dana bolesnika medicinsko osoblje zajedno s pomoćnicom ravnatelja za sestrinstvo, magistrom sestrom Anom Ljubas izradilo ohrabrujuće poruke koje su podijeljene svim bolesnicima smještenim u KBC-u Rebro: „Čuvajte se i budite jaki! Vaša je snaga i naša snaga: postoje osobe koje vas vole i žele Vam sretan oporavak.“ (Marija Belošević)

foto: glas-koncila.hr

**Sastanak Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice i Hrvatske udruge medicinskih sestara
(Zagreb, 24. veljače 2021.)**

Dana 24. veljače 2021. godine u prostorima Hrvatske udruge medicinskih sestara (Sortina 1A, Zagreb) održan je sastanak između predstavnika HUMS-a i predstavnika Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice.

Na sastanku su uime Povjerenstva HRK za medicinske sestre redovnice bile prisutne voditeljica Povjerenstva (s. Dragana Petrović) i tajnica Povjerenstva (s. Ankica Krupnicki). Uime Hrvatske udruge medicinskih sestara bila je mag. med. techn. Tanja Lupieri. Sastanak je upriličen zbog dogovora oko nastavka dosadašnje dugogodišnje kvalitetne suradnje između Povjerenstva i HUMS-a.

Povjerenstvo i HUMS zajedno su kroz dulje razdoblje organizirali obilježavanje Svjetskoga dana bolesnika (11. veljače) u crkvi sv. Vinka (Frankopanska 17, Zagreb) te su još od 1995. godine dva puta godišnje (u predbožićno i preduskrso vrijeme) ostvarivali posjet štićenicima Doma za psihički bolesne odrasle osobe u Loborgradu. Suradnja se u više navrata realizirala i tijekom povijesnih pastoralnih pohoda svetoga pape Ivana Pavla II. i pape Benedikta. I članice HUMS-a i medicinske sestre redovnice (od kojih su mnoge ujedno i pripadnice HUMS-a) skribile su se zajedno za hodočasnike kojima je zatrebala stručna medicinska pomoć.

I Povjerenstvo i HUMS izrazili su obostrano zadovoljstvo dosadašnjom suradnjom i otvorenost za daljnje sudjelovanje u projektima zajedničkoga interesa: pomoći osobama u potrebi. (HRK)

foto: Marijine sestre

foto: Marija Belošević

Ljetni semestar nastave u Školi za novakinje (Zagreb, 2. ožujka 2021.)

U organizaciji Povjerenstva za početnu formaciju Hrvatske redovničke konferencije 2. ožujka 2021. godine započeo je ljetni semestar Novicijske škole u godini 2020./2021. Školu polazi dvanaest redovničkih pripravnica iz više redovničkih zajednica. Predavanja će se održavati dva puta tjedno do 27. svibnja 2021. godine u sjedištu Hrvatske redovničke konferencije u Zagrebu.

Prvo predavanje iz kolegija *Mariologija* održala je doc. dr. sc. Marija Pehar, SSFCR. Predavanja iz kolegija *Psihologija komunikacije* držat će dr. sc. Mijo Nikić, SJ. U okviru kolegija *Povijest Crkve II* predavanja će imati mr. sc. Ivica Musa, SJ, a doc. dr. sc. Denis Barić imat će predavanja iz kolegija *Katehetika*.

Na kraju Novicijske škole koja traje dvije godine polaznice će dobiti diplome. (Marija Belošević)

Sjednica Povjerenstva HRK za promicanje zvanja (Zagreb, 3. ožujka 2021.)

Dana 3. ožujka 2021. godine u prostorijama Hrvatske redovničke konferencije održana je sjednica Povjerenstva za promicanje duhovnih zvanja pri HRK-u na čelu s voditeljem fra Tomislavom Faletarom, OFM, i ostalim članovima: fra Jurom Šimićem, OFMCap, s. Marjanom Koščak, FDC, i s. Ivanom Mikotić, MVZ. Brat Antonio Mario Čirko bio je spriječen prisustvovati sjednici.

Budući da je to bila prva sjednica Povjerenstva u novom sastavu, nakon pozdrava i uvodne molitve predstavili su se članovi vijeća. Zatim je fra Tomislav započeo raspravu o organizaciji obilježavanja Nedjelje Dobroga Pastira. Članovi Povjerenstva imali su nekoliko prijedloga:

potaknuti zajednice na žarču i ustrajniju molitvu za zvanja u okviru klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramentom te izraditi prigodnu knjižicu s liturgijskim, molitvenim i katehetskim materijalima radi promoviranja duhovnih zvanja. Takoder se, imajući u vidu intenzivno naseljavanje mladih na *virtualni kontinent* razmišljalo o prioritetnoj potrebi približavanja teme duhovnoga poziva mladima pomoću medija i društvenih mreža. Članovi Povjerenstva međusobno su razmijenili iskustva glede promocije duhovnih zvanja u vlastitim redovničkim zajednicama radi prikupljanja informacija koje bi omogućavale kvalitetnije sudjelovanje u *webinaru* koji se uskoro ima održati u organizaciji UCESM-a.

Susret je završen molitvom da Gospodin upravlja svim nakanama Povjerenstva i odlikama po svom svetom promislu. (s. Ivana Mikotić, MVZ)

Novi broj *Posvećenoga života – časopisa Hrvatske redovničke konferencije*

(Zagreb, 5. ožujka 2021.)

Dana 5. ožujka 2021. godine iz tiska je izšao novi broj časopisa Hrvatske redovničke konferencije *Posvećeni život*.

Utom broju časopis donosi pet znanstvenih članaka (s. Krista Mijatović, SCSC – s. Teodozija Mostepaniuk, RSVV: *Sestre Reda svetog Vasilija Velikog na području današnje Bosne i Hercegovine u 20. stoljeću*; fra Daniel Patafta, OFM – fra Antonio Tkacal, OFM: *Franjevački treći red od nastanka do kraja srednjega vijeka*; Dubravko Turalija: *Iz redovničkog tropleta: uboštvo u Svetom pismu*; s. Silvana Fužinato, SCJ: *Utjelovljenje Riječi danas*; s. Marina Mužinić, SMI: *Duhovna pratnja mladih u kontekstu redovničke formacije*), šest izlaganja sa skupova (fra Darko Tepert, OFM: *Božja Riječ u posvećenom životu*; mons. Ratko Perić: *Godina Božje Riječi*; p. Nikola Stanković, SJ: *Redovništvo na kušnji (usp. Mt 4,1–11)*; Taras Barščevski: *Ne boj se! Poziv na naslijedovanje u Evanđelju po Luki*; s. Mirjam Peričić, OP: *Ono što je oprošteњe za pojedinca, to je pomirenje za zajednicu*; s. Branka Perković, SSFCR: *Istinska promjena proizlazi iz Ljubavi*), prijevod jednoga članka (Laura

Dalfollo: Posvećeni život i poslanje. *Nova evangelizacija* i izazovi u današnjem društvu) te pet prikaza knjiga (o. Srećko Rimac, OCD: Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, *Umijeće traženja Božjega Lica. Smjernice za formaciju kontemplativnih redovnica*; s. Ksenija Leko, OSU: Kongregacija za ustane posvećenog života i družbe apostolskog života, *Dar vjernosti. Radost ustrajnosti*; s. Janjka Mazić, MVZ: s. Krista Mijatović, SCSC, *Razumijevanje i ostvarivanje poslanja kod redovnica u Hrvatskoj danas*; don Ivan Marijanović, SDB: s. Danijela Anić, ASC, *Drugi poziv u redovničkom životu*; fra Domašoj Volarević, OFM: Pietro Maranesi, *Klauzura Klare Asiške*). (HRK)

BROJ 42
 GODINA 23 (2020.)
 ISSN: 1846-7180

PRINOSI REDOVNIČKOJ OBNOVI

IZ SADRŽAJA

s. Krista Mijatović, SCSC – s. Teodozija Mostepaniuk, RSVV: *Sestre Reda svetog Vasilija Velikog na području današnje Bosne i Hercegovine u 20. stoljeću*

fra Daniel Patafta, OFM – fra Antonio Tkacal, OFM: *Franjevački treći red od nastanka do kraja srednjega vijeka*

Dubravko Turalija: *Iz redovničkog tropleta: uboštvo u Svetom pismu*

s. Silvana Fužinato, SCJ: *Utjelovljenje Riječi danas*

s. Marina Mužinić, SMI: *Duhovna pratnja mladih u kontekstu redovničke formacije*

HRK

Religious communities in Croatia grapple COVID-19 challenges amid earthquakes

Mar 9, 2021

by Krista Mijatović | [Coronavirus](#) | [Ministry](#) | [Religious Life](#)

This article appears in the [Coronavirus: One Year Later](#) feature series. [View the full series.](#)

TRIBUTES TO CORONAVIRUS VICTIMS

SEPTEMBER 10, 2020

Sister Josephine Seier, SSSF

School Sister of St.

[Read more »](#)

SEPTEMBER 10, 2020

Sister Annelda Holtkamp, SSSF

Sister Annelda Holtkamp, who lived her religious vocation as a homemaker, died on April 19, 2020, at Our Lady of the Angels Convent, in Greenfield, WI

[Read more »](#)

Redovničke zajednice u Hrvatskoj bore se s COVID-19 izazovima usred potresa (Zagreb, 9. ožujka 2021.)

U okviru katoličkoga portala Sjedinjenih Američkih Država *National Catholic Reporter*, *Global Sisters Report* pokrenuo je kolumnu *Coronavirus: One Year Later*.

S objavlјivanjem kolumne započelo se 8. ožujka 2021. godine, godinu dana nakon što je Svjetska zdravstvena organizacija proglašila stanje pandemije bolesti COVID-19 uzrokovane koronavirusom.

Global Sisters Report pozvao je preko UCESM-a (*Union of the European Conferences of Major Superiors*) sve europske nacionalne redovničke konferencije da se uključe u stvaranje kolumna i da pošalju svoja promišljanja o aktualnoj situaciji redovničkih zajednica s obzirom na utjecaj pandemije.

Na poziv se odazvala Hrvatska redovnička konferencija i poslala tekst *Religious communities in Croatia grapple COVID-19 challenges amid earthquakes*.

Tekst je dostupan na poveznici: <https://www.globalsistersreport.org/news/coronavirus/column/religious-communities-croatia-grapple-covid-19-challenges-amid-earthquakes>.

Autorica je teksta tajnica Hrvatske redovničke konferencije s. Krista Mijatović, SCSC. (HRK)

Sjednica Vijeća Hrvatske redovničke konferencije (Zagreb, 18. ožujka 2021.)

Dana 18. ožujka 2021. godine u prostorijama Hrvatske redovničke konferencije održana je redovita sjednica Vijeća Hrvatske redovničke konferencije pod vodstvom predsjednika HRK fr. Slavka Sliškovića, OP.

Sjednici su nazočili svi članovi Vijeća: fr. Slavko Slišković, provincijal Hrvatske dominikanske provincije, s. Gordana Igrec, provincijalna poglavarica zajednice Kćeri Božje ljubavi, s. Marija Banić, vrhovna poglavarica zajednice Služavki Malog Isusa, s. Mariangela Galić, provincijalna poglavarica zajednice Službenica milosrđa,

p. Dalibor Renić, provincijal Hrvatske provincije Družbe Isusove i fra Milan Krišto, provincijal Franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda.

Na sjednici se raspravljalo o djelatnostima Hrvatske redovničke konferencije u proteklom tromjesečju. Osobit naglasak stavljen je na djelovanje povjerenstava HRK.

Među ostalim temama koje su zajedničke redovničkim zajednicama, raspravljalo se i o pastoralu zvanja, digitalizaciji izdanja HRK, postupku psihološke procjene kandidata za redovnički život...

Sljedeća redovita sjednica Vijeća HRK trebala bi se održati u lipnju. (HRK)

Korizmena duhovna obnova za redovnike i redovnike u Zagrebu i okolici (Zagreb, 21. ožujka 2021.)

S temom *Redovništvo i kušnje pandemije* 21. ožujka 2021. godine u crkvi sv. Antuna Padovanskoga na Svetom Duhu održana je korizmena duhovna obnova za redovnike i redovnike grada Zagreba.

Nakon pozdravne riječi voditelja Povjerenstva za trajnu formaciju redovnika i redovnica Hrvatske redovničke konferencije fra Milana Krište i molitve Večernjih hvali nagovor na temu obnove održao je vikar Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca i gvardijan svetoduškoga samostana mr. sc. fra Tomislav Glavnik, OFMConv.

foto: Marija Belošević

mr. sc. fra Tomislav Glavnik, OFMConv

Redovništvo i kušnja pandemije

Duhovna obnova redovnicama i
redovnicima grada Zagreba
crkva sv. Antuna Padovanskoga,
21. ožujka 2021.

Drage sestre i braće,
osobito mi je dragو da vas ove godine mogu
pozdraviti u našoj crkvi sv. Antuna Padovanskoga
pri Samostanu Svetog Duha franjevaca konventualaca. Mi franjevci konventualci
prisutni smo na ovom svetoduškom
brijegu 99 godina u samostanu i 89 godina
u Župi sv. Antuna. Kao što i same brojke
govore, nalazimo se u *fotofinišu* pred visoke
obljetnice: 100 godina (redovništva) i 90

(pastoralu) na svetoduškom brijegu. Kad bih trebao samo letimično opisati dolazak
nas redovnika na ovaj brežuljak, onda bih
vam mogao dati više nego dobar scenarij za
film u kojem bi se izmjenjivalo *iskustvo* re-
dovništva i *kušnja* pandemije ili pandemija.

Započeo bih evanđeoskim ulomkom iz
Lukina evanđelja 4,1-13 s pravim prikazom
onoga što kušnja jest i koju na najtako-
ćutniji način spoznajemo kad promatramo
Kristov život. To je egzistencijalna muka,
preispitivanje samoga sebe u odnosu prema
Bogu i sebi, stvaranje okvira za buduće dje-
lovanje. Isus se, pun Duha Svetoga, vratio
s Jordana i Duh ga je četrdeset dana vo-
dio pustinjom, gdje ga je iskušavao đavao.
Tih dana nije ništa jeo te kad oni istekoše,
ogladnje. A đavao mu reče: „Ako si Sin Božji,
reci ovom kamenu da postane kruhom.“
Isus mu odgovori: „Pisano je: *Ne živi čovjek
samo o kruhu.*“ I povede ga đavao na visoko,
pokaza mu odjednom sva kraljevstva zemlje
i reče mu: „Tebi ћu dati svu ovu vlast i slavu
njihovu jer meni je dana i komu hoću, da-
jem je. Ako se, dakle, pokloniš pred mnom
sve je tvoje.“ Isus mu odgovori: „Pisano je:
*Klanjaj se Gospodinu, Bogu svomu i njemu
jedinomu služi!*“ Povede ga u Jeruzalem i
postavi na vrh Hrama i reče mu: „Ako si
Sin Božji baci se odavde dolje! Ta pisano je:
*Andelima ћe svojim zapovjediti za tebe da te
čuvaju.* I: *Na rukama ћe te nositi da se gdje
nogom ne spotakneš o kamen.*“ Odgovori mu
Isus: „Rečeno je: *Ne iskušavaj Gospodina,
Boga svojega!*“ Pošto iscrpi sve kušnje, đavao
se udalji od njega *do druge prilike.*

Definirati redovništvo po idealnim defini-
cijama nije teško. Potrebno je uzeti koji od
leksikona i potražiti što drugi ili mi sami o
sebi kažemo i u tom svjetlu želimo se pred-

staviti svijetu. Svesti redovnika na običnu definiciju zvučalo bi ovako: „*Redovnik ili redovnica* jest osoba koja prakticira religijski asketizam, tj. kondicionizam uma i tijela u korist duha, i to tako što ili živi povućeno i u samoći, ili s bilo kojim brojem istomišljenika dok pri tome uvijek održava određeni stupanj fizičke odvojenosti od onih koji ne dijele isti cilj, tj. svrhu.“ (<https://hr.wikipedia.org/wiki/Redovnik>) Nešto tomu slično bilo bi gledanje jednoga autora koji gleda u prošlost pa kaže: Samostani postaju bogati i moćni, *sigurna luka*. Redovnici i redovnice neizbjegljivo postaju sve svjetovniji i s lagodnijim načinom života. Uskoro će doći do ozbiljnih kriza jer prvotni temelj redovništva, a to je povlačenje iz svijeta i svojevoljna odluka živjeti asketskim i molitvenim životom, sve više blijedi. S vremena na vrijeme i u različitim vremenskim epohama redovnici iznova traže oživotvorenje izvornih idea, odnosno života po evanđeoskim savjetima. (usp. <https://www.planet-wissen.de/kultur/religion/ordensleute/index.html>)

S druge strane riječ pandemija: „*pandemija*“ (grč. πανδημία: sav narod), širenje neke bolesti na velika prostranstva, tj. na više država, cijeli kontinent ili cijeli svijet. U prošlosti je bilo pandemija kuge i kolere, potom gripe. U XXI. st. Svjetska zdravstvena organizacija proglašila je pandemije tzv. sviinske gripe (2009) i COVID-19 bolesti (2020). Izraz pandemija obično se rabi za zarazne bolesti, no govori se primjerice i o pandemiji traumatizma i dr.“ (Endemija, epidemija, u: Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2021. Pristupljeno 20. III. 2021. <http://www.enciklopedija.hr/Natuknica.aspx?ID=46397>)

Citajući te pokušaje definiranja ili opisivanja naše današnje teme, ne bismo baš mogli nešto naći za što bismo se uhvatili i profitirali od spomenutoga. Misli mi stoga lete na crtu poveznici između toga dvoga, između redovništva i pandemije. Temom stoji zadana riječ *kušnja*. Kad biste bili u situaciji odgovoriti nekomu što bi to bila kušnja, što biste odgovorili? Iz onoga naučenoga iz teologije i vlastitoga života znamo da je kušnja težina, svojevrsno mučenje, neko zavlaćenje duše i tijela, osjećaja, misli, psihofizičkoga stanja. Kušnji nije potrebno mjesto. Ulazi u nas gdje i kad god stigne, ne da nam mira. Gura nas ondje gdje ne želimo, a možda i želimo?! Jezikoslovci će pak reći posve drugčije: kušnja je „izazov, provjera sposobnosti, dosljednosti stava i ustaljenog ponašanja“ (http://hjp.znanje.hr/index.php?show=search_by_id&id=eldvXxM%253D).

Kušnja kršćanina – a to smo mi redovnici na najpogođeniji način – očituje se i na psihološkom planu, gdje Bog ispituje srca i stavlja ih na kušnju (1 Sol 2,4; 2 Tim 2,15), inače bismo bili trgovci. Kušnja je znak poslanja. Kušnja – a kušnju predstavlja i napast koju čovjek ne prihvata – namijenjena je životu. Ona je preduvjet života u Isusu Kristu: „A i svi koji hoće pobožno živjeti u Isusu Kristu bit će progonjeni!“ (2 Tim 3,12) Ona je nužan preduvjet rasta, jakosti, očitovanja istinitosti, poniznosti, jednom riječju: kušnja je put nutarnje pashe, put ljubavi koja se nada (Rim 5,3 i sl.). Stoga biti prokušan kršćanin i iskusiti Duha jedno je te isto. Kušnja otvara put većemu daru Duha jer on u njoj već obavlja oslobođiteljsko djelo. Tako oslobođen i prosvijetljen duhom, prokušani kršćanin zna razlučiti, provjeriti, *iskušati* svaku stvar. U tome i sto-

ji teološki izvor ispitivanja savjesti, koje ne znači duhovnu aritmetiku, već dinamično razlučivanje u kojem svatko provjerava sam sebe u svjetlu Duha. (2 Kor 13,5; Gal 6,1).

Biblija nas poziva da kušnji pridamo teološki smisao. Kušnja je prolaz prema Bogu, kroz njegov naum. Razne strane kušnje (vjera, vjernost, nada, sloboda) slijevaju se u veliku Kristovu kušnju, koja se nastavlja u Crkvi i u svakom kršćaninu, a završava kozmičkim porođajnim bolovima (Rim 18,25). Shravnost kušnjom dobiva svoj smisao u eshatološkoj borbi. U Božjem naumu, koji smjera na to da čovjek pobožanstveni u Kristu, kušnja i njezino sotonsko izrabljivanje, napast, neizbjegni su. Po njima se iz darovane slobode prelazi u življenu slobodu, iz izabiranja u savez. Kušnja izmiruje čovjeka s misterijem Boga, a ranjenom čovjeku Božja blizina bolnija je što je prisnja. Duh daje da se u misteriju križa nazre prijelaz od prvoga stvaranja k drugomu, prijelaz iz samoživosti u ljubav.

Primjer o bolesti djeteta u obitelji kušnja je bez premca za cijelu obitelj. Obitelj je kadra sve učiniti za zdravlje svoga djeteta, a kad zdravlje dođe, oni su spremni pomagati drugima, biti otvoreni svjedočanstvu, kapitalizirati na duhovan i emotivan način svoje nekadašnje suze, tugu i nesreću. I ova crkva je svjedokom toga... Mnogi su dolazili i dolaze moliti, ali poslije i zahvaljivati na dobivenom (zahvaliti i na muci koja ih je dovela Bogu)! Naime evanđeoski odlomak završava zaključkom kako se nakon tri kušnje *đavao udaljio od Isusa do druge prilike*. Premda se Isus s đavlima i nečistim dusima susretao tijekom čitavoga svoga djelovanja, ta druga prilika, u užem smislu riječi, *bit će Isusova muka*.

To je kušnja u kojoj će se iskušati Isusova božanska ljubav prema čovjeku. Tu će kušnju Isus nadvladati tako što će se potpuno predati u ljudske ruke i od ljudskih ruku umrijeti. Ali nakon svega toga, u skladu s pobjedom koju je odnio već u prvoj kušnji, Isus će pokazati da njegova egzistencija, kao i njegovo poslanje u ovome svijetu smrću ne završava. To je i poruka nama u vremenima kušnji i u vremenima pandemija. Kušnje se nadvladavaju iskustvom koje proizlazi iz jasno definiranoga odnosa Boga i čovjeka, Boga i Bogu posvećene osobe. Isusovo nas iskustvo uči da nema ništa loše u tome ako smo iskušavani. Važno je kako na kušnju reagiramo, kako se postavljamo i što činimo! Zato i molimo: „Ne uvedi nas u napast.“

„Doista, u čemu je iskušan trpio, može iskušanima pomoći!“ (Heb 2,18) Bio je kušan svime osim grijehom. (Heb 4,15) Naime, prema ljudskoj logici, čovjek koji već ima iskustvo grijeha, koji je podlegao nekoj kušnji i osjetio na sebi posljedice grijeha, trebao bi sljedeću kušnju lakše prepoznati i snažnije joj se oduprijeti. Međutim događa se upravo suprotno. Čovjek koji je podlegao jednoj kušnji lakše će podleći i drugoj, sve ako je prepozna već izdaleka i poznaje gorke posljedice koje donosi grijeh u toj kušnji počinjen. To je zato što *grijeh čovjeka ne oslobođa, nego zarobljava*. Ne učvršćuje ga, nego ga obeshrabruje. Čovjek koji griješi ne vlada situacijom, nego ona vlada njime. Isus je to je izrazio riječima: „Tko čini grijeh, rob je grijeha.“ (Iv 8,34) Stoga, da bismo se oslobođili od grijeha, potrebno je najprije priznati svoje grijhe i tražiti Spasitelja koji pobjeđuje u svim kušnjama.

Pred pandemijom koronavirusa, kako je izjavio papa Franjo, našli smo se prestrašeni

i izgubljeni. *Pandemija je otkrila našu ranjivost i naše lažne sigurnosti na kojima smo gradili vlastite projekte, navike i prioritete.* U strahu smo čak zaboravili gdje se nalazi sigurnost i sigurno utočište (*Nagovor*, 27. ožujka 2020.). Naš je strah od koronavirusa tim veći što su brojni mehanizmi njegova djelovanja u čovjeku još uvijek nepoznati, još uvijek nema vlastitoga lijeka za lijeчењe bolesti COVID-19. Sa zebnjom smo iščekivali cjepivo protiv koronavirusa, a kad je konačno stiglo, ostali smo zbumjeni jer u javnom prostoru često čujemo proturječne izjave liječnika specijalista epidemiologije i infektologije te znanstvenih stručnjaka za molekularnu biologiju i virologiju. Sve mu tomu unatoč kršćani (redovnici) svaku životnu situaciju proživljavaju s vjerom u Isusa Krista. Pozvani su *prepoznavati „znanstvene vremena“ i tumačiti ih u svjetlu evanđelja*, a to podrazumijeva proživljavati ih i razumijevati u svjetlu same Božje riječi. (Vijeće HBK-a za nauk vjere: *Pandemija i potres*, 2.)

Ojačajte svoj duhovni imunitet

„Obucite se u bojnu opremu Božju da se mognete suprotstaviti đavolskim napadima.“ (Ef 6, 11) U naše vrijeme pandemije koronavirusa mnogo se govori o imunitetu koji treba ojačati da nas zaštiti od teških posljedica infekcije. Dobro je prisjetiti se da osim tjelesnoga, postoji i duhovni imunitet, snaga duhovne naravi koja je čovjeku najpotrebnija. Duhovni imunitet snaga je osobne vjere kojom se opiremo zlu i čuvamo slobodu djece Božje. Milost Božja stvara i posreduje duhovni imunitet u nama.

Duhovni imunitet jačamo onda kad autentično živimo u vjeri, nadi i ljubavi. Jak i

djelotvoran duhovni imunitet imamo onda kad smo u milosti Božjoj; kad ljubimo Boga iznad svega, a bližnjega svoga kao samoga sebe. Duhovni imunitet jačamo kad iz čiste ljubavi služimo Bogu i ljudima. Nadalje, iskrenom poniznošću, svakodnevnom molitvom, životom u istini, ispunjavanjem volje Božje, čitanjem i razmišljanjem o Božjoj riječi Svetoga pisma jačamo svoj duhovni imunitet. Sakramentalnim životom stvara se duhovni imunitet i štiti nas od zla i od Zloga.

Mi svećenici prije sv. pričesti molimo da nam blagovanje tijela i krvi Kristove ne bude na sud i osudu, nego da nam, po Isusovoj dobroti, bude duši i tijelu zaštita i lijek. Euharistija je dakle i najbolja preventija, zaštita, najbolji čimbenik duhovnoga imuniteta. Ona je također i najbolji lijek od svih bolesti, napose onih duhovnih koje nas udaljavaju od Boga i vode nas u propast. Euharistija je snaga za vjeru, nadu i ljubav, to je hrana vječnoga života.

U konkretnom smislu riječi, a u odnosu na razne pandemije (jer obuhvaćaju dobar, ako ne i cijeli dio zajednice) koje su prisutne u našim samostanima moguće se prepoznati u *loptici hopsici*, odskočiti i preskočiti problem, pandemiju, poteškoću i nastaviti se slobodno gibati u duhu i prostoru, kojem smo posvetili svoj život.

Druga situacija jest da se možemo pretvoriti u *gumu za žvakanje (kaugumu)*, zalijepiti za neki problem, pandemiju, poteškoću i ne odvajati se od njega. Dat se zarobiti i postati nepomičan... i divinizirati, obožavati problem, koji je tek jedna u nizu manjih ili većih napasti, koja nas odvaja od Boga, ali i ljudi. Zalijepiti se za nju i koristiti se njome kao isprikom za nedjelovanje, sta-

tičnost, povlačenje, skrivanje. (Poput Adama i Eve: Nisam ja, Gospodine,... pande-mija me nagovorila!) Nerijetko ako imamo takvu braću i sestre u svojim zajednicama, a ne daj, Bože, da smo i sami takvi, zaklju-čujemo da su nam se popeli na vrh glave jer unose nemir, pasivnost, pesimizam, totalnu izgubljenost, usudio bih se reći, očituju manjak vjere u život vječni. Jer siju u tijelo, a to je propast.

Pavao kad piše u Drugoj poslanici Korinćanima i iznoseći svoju muku lijepo govori: „To pak blago imamo blago u glijenim posudama da izvanredna ona snaga bude očito Božja, a ne od nas. U svemu pritisnuti, ali ne pritišešnjeni; dvoumeći, ali ne zdvajajući; progonjeni, ali ne napušteni; obarani, ali ne oboren — uvijek umiranje Isusovo u tijelu pronosimo da se i život Isusov u tijelu našem očituje. Doista, mi se živi uvijek na smrt predajemo poradi Isusa da se i život Isusov očituje u našem smrtnom tje-elu. Tako smrt djeluje u nama, život u vama. A budući da imamo isti duh vjere kao što je pisano: *Uzvjerovah, zato besjedim*, i mi vjerujemo pa zato i besjedimo. Ta znamo: onaj koji je uskrisio Gospodina Isusa i nas će s Isusom uskrisiti i zajedno s vama uza se postaviti. A sve je to za vas: da milost — umnožena — zahvaljivanjem mnogih izobi-luje Bogu na slavu.”

A Božje djelo ne može promašiti ni pro-pasti, nego će u skladu s Njegovim nedoku-čivim naumom biti privđeno svom dovrše-nju (usp. Fil 1,6). Apostol u svom služenju Božjem djelu stoga može doživjeti razoča-renja, ali nikad očajanje, pitanja, ali nikad sumnju, teškoće, ali nikad napuštenost bez djelotvorne utjehe. Cijela 2 Kor prožeta je duhom vjere koji ostaje miran i stamen bez

obzira na to koliko bile nepovoljne vanjske okolnosti. Iako su ih zaveli lažni apostoli koji su prisvojili autoritet pravih apostola, Pavao vjeruje da je u njima, ipak, živ kori-jen prave kršćanske vjere. Taj život on želi rasplamsati svojom poslanicom.

Dani i mjeseci u kojima se nalazimo pokazatelj su da životne muke doista jesu najbolji učitelji. *Učiteljeva je zadaća pre-nijeti znanje, a učenikova je zadaća znanje usvojiti i moći ga primijeniti.* Iako je velika odgovornost na učitelju, koji autentično prenosi znanje, još je veća na nama pokazati što smo usvojili redovničkim životom i osobnim svjedočenjem života po evanđeoskim savjetima.

Redovnici se ne mogu smiriti i zadovo-ljiti činjenicom da nam je dobro, ugodno, bezbjedno. Već se borimo na svaki mogući način protiv uljuljanosti. Kad tako ne bi bilo značilo bi da nismo ni kušani jer smo kušnju u sigurnosti svojih zajednica posve zaobišli. A znamo da je put svetosti i put prema svetosti popločan kušnjama i napa-stima.

Zato kao Bogu posvećene osobe *zahva-ljujemo* za muku i kušnju jer nam možda i nesvesno daje novi put u novo, hrabrije, odlučnije svjedočkije življjenje vlastitoga poziva i poslanja. Dakako da je svjedočenje vertikalno kroz duhovno težište, ali kroz ono horizontalno prema braći i sestrama koji nas okružuju. Ne potpadajmo pod utjecaj kušnje kako fizička udaljenost ne bi i na vidljiv način pokazala da smo ionako možda udaljeni jedni od drugih, mentalno i duhovno.

Pozvani smo da ove nevolje koje su nas zadesile prihvativimo kao priliku i poziv na obraćenje. Neka se to obraćenje dogodi

uz milost Božju, po slušanju Božje riječi, molitvi, duhovnom odricanju i slobodnom poslunu vjere ljubavlju djelotvornom. Završavam ovo razmišljanje riječima pape Franje. Navodeći Isusova vrlo bitna pitanja: „Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?“ papa Franjo nam poručuje: „Početak je vjere svijest o tome da nam je potrebno spasenje. Nismo sami sebi dovoljni, sami tonemo. Trebamo Gospodina kao drevni moreplovci zvijezde. Pozovimo Isusa u lađe našega života. Predajmo mu svoje strahove da ih On pobijedi. Poput učenikâ iskusit ćemo da s njim na lađi nećemo doživjeti brodolom. Jer to je snaga Božja: okrenuti na dobro sve što nam se događa, pa i ono loše. On donosi spokoj u naše oluje jer s Bogom život nikada ne umire.“ (*Nagovor*, 27. ožujka 2020.)

Biblijskim tekstom koji čitamo na početku korizme započeli smo, a završit ćemo dvama svetopisamskim odlomcima današnje, pete korizmene nedjelje, koji također na izvanredan način opisuju sadašnji naš životni trenutak. Iz Poslanice Hebrejima: „On je u dane svoga zemaljskog života sa silnim vapajem i suzama prikazivao molitve i prošnje Onomu koji ga je mogao spasiti od smrti. I bî uslišan zbog svoje predanosti: premda je Sin, iz onoga što prepati, naviknu slušati i, postigavši savršenstvo, posta svima koji ga slušaju začetnik vječnoga spasenja.“

I iz Ivanova evanđelja gdje neki Grci rekoše: „Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa“, a Filip i Andrija ih poput dva redovnika odvode Isusu, koji će potom dati svoje svjedočanstvo: „Duša mi je sada potresena i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa? No, zato dodoh u ovaj čas! Oče, proslavi

ime svoje!“ Uto dođe glas s neba: „Proslavio sam i opet ću proslaviti!“ Mislim da je, draga braćo i sestre, došao i naš čas da se i sami poput Krista pitamo: Oče, hoćeš li me izbaviti iz ovoga časa? Poput Krista sami sebe pitajmo: *Koji je moj osobni odgovor na kušnju života?* Koji je moj osobni životni stav, koje je moje osobno sadašnje i konačno životno opredjeljenje? Što želim od sebe i svoga redovničkoga života? Neka u trenutcima šutnje svako sebi odgovori, a kroz isповijed zamoli za oprost za ono plašljivo, nedostojno, malovjerno. Preuzeti odgovornost ključ je u svakoj kušnji, kakav god ona predznak imala.

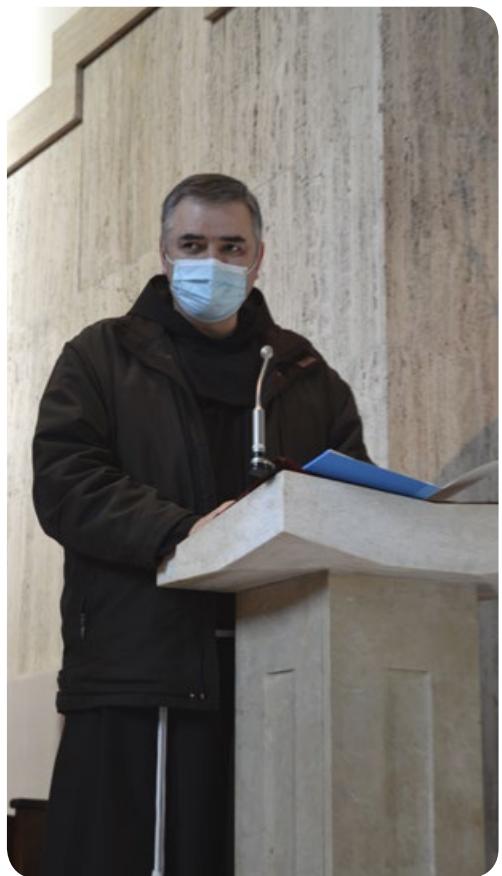

foto: Marija Belošević

Jasna Mijatović

Stručni skup u organizaciji Povjerenstva HRK za predškolski i školski odgoj (Zagreb, 27. ožujka 2021.)

U organizaciji Povjerenstva za predškolski i školski odgoj u ustanovama koje vode redovničke ustanove 27. ožujka 2021. godine pomoći Zoomove platforme održan je stručni skup za odgojiteljice i odgojitelje u vjeri u katoličkim vrtićima. Tema stručnoga skupa bila je *Odgovornost – ispravan put dobrog odnosa prema sebi, drugima, prirodi i Bogu*. Na stručnom skupu sudjelovalo je oko 160 sudionika.

Nakon pozdrava i molitvenoga početka voditeljice Povjerenstava s. Antonije Matić prvo predavanje održala je docentica s Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta dr. sc. s. Ana Begić na temu *Dijaloška dimenzija odgovornosti i ekološko obraćenje*.

Polazište za to predavanje docentica s. Ana imala je u Papinoj enciklici *Laudato si!*, u kojoj nas Papa poziva na ekološko obraćenje, na odgovornost i zauzetost za naš zajednički dom. Obnova našega odnosa s prirodom ne može biti bez našega ispravnoga odnosa prema Bogu, a naš najbolji odnos prema Bogu jest molitva. Ekološko obraćenje zahtijeva

foto: HRK

da plodovi susreta s Isusom izađu na vidjelo u našim međusobnim odnosima i odgovornom ponašanju.

Druge predavanje održala je docentica s Učiteljskoga fakulteta dr. sc. Jelena Vignjević na temu *Odgovornost za izgovorenu riječ u odgoju djece*. Docentica Vignjević predavanje je započela govorom o daru riječi koje je rekao papa Franjo: „Dar koji od nas zahitjava mnogo odgovornosti, kreativnosti i dosljednosti.“

U predavanju je bilo govora o tome kako biti odgovoran za izgovorenu riječ i kako odgojiti djecu za odgovornost. Riječu i primjerom odgajamo sve, pa i odgovornost. Tajna je uspjšnoga odgoja u razumijevanju djetetova ponašanja. Da bi odgojio odgovornost u djece, odgojiteljeva riječ treba biti istinita, vjerodostojna, pravedna i s poštovanjem. Djeca nas gledaju i slušaju. Slušaju naše riječi, savjete, zabrane, preporuke i uspoređuju to s onim što radimo. Mi odrasli trebamo djeci biti uvijek uzor i primjer ponašanja.

Treće predavanje održala je Dubravka Nikšić, psihologinja. Tema predavanja bila je *Kako se nositi sa stresom*. Usred dugotrajne pandemije uzrokovane koronavirusom dogodili su se i strašni potresi koji su znatno utjecali na sve aspekte života ljudi u pogodenim područjima. Strah i briga koje određeni događaji ostavljaju čimbenici su koji dodatno uzrokuju stresne reakcije i kod odraslih i kod djece.

Psihologinja Nikšić govorila je o aspektima stresa, kako stres djeluje na tijelo, kako se nositi sa stresom te kako pomoći djeci u stresnim situacijama. Stresne situacije u životu nemoguće je izbjegći. Važno je pronaći način kako smanjiti ili spriječiti negativne posljedice koje iz njih proizlaze. Trebamo prepoznati i izabrati učinkovito ponašanje u borbi protiv negativnih posljedica stresa.

Na stručnom skupu pomoću prezentacija i videouradaka Brankica Blažević, pedagoginja savjetnica, i Dragica Vinožganić-Rodbinić prikazale su bogatstvo kreativnosti i stvaralačkoga izražavanja djece. Odgojitelj iz DV sv. Josipa Daniel Mršić prezentirao je rad, projekte i stvaralaštvo djece i odgojitelja na temu *Odgovornost prema svemu stvorenom*.

Na kraju stručnoga skupa voditeljica Povjerenstava s. Antonija Matić zahvalila je svim predavačima na održanom predavanju, svim sudionicima na sudjelovanju te s. Kristi Mijatović, tajnici Konferencije, na velikoj pomoći u organizaciji i realizaciji toga stručnoga skupa. (s. Antonija Matić, OP)

fr. Slavko Slišković,
*predsjednik Hrvatske redovničke
konferencije*

s. Gordana Igrec,
*potpredsjednica Hrvatske redovničke
konferencije*

Čestitka u povodu svetkovine Uskrsnuća Gospodnjega

Zagreb, 4. travnja 2021.

„Pelikane nježni, Spasitelju moj,
blatna me u Krvi peri Presvetoj.
I kap njena može svijet da spasi cijel,
da bez ljage bude posve čist i bijel.“

Poštovane i drage sestre i braćo u Kristu!

Otajstvo je to neizmjerno: Kristova Krv, potekla s drva Križa, snaga je slabih i nemoćnih, lijek besmrtnosti svima koji vjeruju.

Zadivljeni tajnom Kristova uskrsnuća, uz Križ molimo da proničemo veličinu Božje sebedarne žrtve!

Blagoslovjen Uskrs!

Hrvatska redovnička konferencija pomaže stradalima u potresu

(Sisak, 29. prosinca 2020. – 31. ožujka 2021.)

Neposredno nakon razornoga potresa 29. prosinca 2020. godine Hrvatska redovnička konferencija uplatila je donaciju na račun Caritasa Sisačke biskupije, a poglavarice i poglavari svih redovničkih zajednica u Hrvatskoj uputili su poziv svim svojim članicama i članovima da se molitvom, žrtvom, radom i materijalnim sredstvima uključe u pomoć stradalima u potresu.

Ubrzo su braća redovnici osnovali tim za duhovno-psihološku pomoć koji posjećuje stanovnike na ugorenom području i kroz sakrament svete ispunjedi, molitvu i razgovore pomažu uzne-mirenim ljudima. Župe koje vode redovnici uključile su se u prikupljanje novčanih sredstava i karitativne pomoći preko (nad)bisku-pijskih Caritasa. To su činile i ženske redov-

ničke zajednice. I jedni i drugi animiraju na volontiranje osobe s kojima rade u pastoralu, a i same redovnice i redovnici neprestano se izmjenjuju u posjećivanju stradalih, u radu u Caritasu, u dostavi donacija...

Tako su primjerice 16. siječnja 2021. godine sestre vozile kolače koje su pripravile zajedno s gospodama iz raznih krajeva Slavonije, a 17. siječnja 63 redovnice iz raznih redovničkih zajednica pomagale su u prostorima Caritasa Sisačke biskupije pri razvrstavanju odjevnih predmeta. Kroz neko vrijeme pridružili su im se i kardinal Vinko Puljić, vrhbosanski nadbiskup, mons. Tomo Vuksić, vrhbosanski nadbiskup koadjutor i vojni apostolski upravitelj u Bosni i Hercegovini, te mons. Vlado Košić, biskup sisački. Inače, sav rad Caritasa Sisačke biskupije, od zaprimanja donacija do njihove distribucije, koordinira neumorna s. Smilja Čirko, FDC, voditeljica Caritasa.

Članice klauzurnih zajednica u svakodnevnoj su molitvi sa svim stradalima u potresu, zagovarajući hrvatski narod pred Licem Svevišnjega da se potresi više ne ope-tuju. (HRK)

*mons. dr. Vlado Košić
biskup sisački*

**Zahvala redovničkim
zajednicama
za pomoć stradalima
u potresu u Sisku i okolici
*Sisak, 2. veljače 2021.***

Poštovani redovnici i redovnice, čestitam vam vaš dan, Dan posvećenog života! Neka i dalje vaš život i rad bude

svjetlo na prosvjetljenje našega naroda, doношење Krista Gospodina svakom našem čovjeku, osobito onom koji trpi.

Posebno vam zahvaljujem što ste u više navrata pokazali svoju osjetljivost za braću u potrebi dolazeći u naš sisački distributivni centar Caritasa! Bilo je to osobito lijepo svjedočanstvo vaše blizine s nama i našim vjernicima i svim ljudima pogodenim potresom u Sisačkoj biskupiji.

Bio vam Gospodin nagrada, a Blažena Djevica Marija zagovarala vas u svim vašim potrebama!

Statistički podatci o redovničkim zajednicama u Hrvatskoj (31. prosinca 2020.)

Tablica 1. Ženske redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj

Ženske redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	Kandidatice	Postulantice	Novaknje	Redovnički pivanjem zajetima	Redovnički doživotnim zajetima	Zajetovane članice u Hrvatskoj	Zajetovane članice u inozemstvu	Zajetovane članice u BiH	Zajetovane članice u misijanskim zemljama
Bazilijanke						12	12		
Dominikanke	3		2	5	82	87	8		
Franičke misjonarke iz Irska					13	13			
Franičke od Bezgrješne	1		2	77	79	3			
Franičke od Bezgrješnog začetca iz Dubrovnika					39	39	4	4	
Karmelitanke Božanskog Srca Isusova	4	1	3	11	81	92	10	5	9
Čeni Božje ljubavi	2	1	1	7	151	158	44	35	1
Čeni Milosrđa TŠR sv. Franje	1	1	3	109	112	15	3	3	1
Klanjanateljice Kvir Kristove	2		2	2	107	109	15	38	
Marijine sestre čudoštome medaljice	11 (Benin) 1 (Hrvatska)	2 (Benin) 1 (Hrvatska)	7 (Benin)	1	59	60		2	35
Milosrdne sestre sv. Križa	4	3	9	7	255	262	18		
Milosrdnica sv. Vinko Paulišloga, vrhovna uprava			2 (Salomonski Otoci)		6	6			
Milosrdnica sv. Vinko Paulišloga, Riječka provincija				1	69	70	3		
Milosrdnica sv. Vinko Paulišloga, Splitска provincija			1	2	152	154	10		3
Milosrdnica sv. Vinko Paulišloga, Zagrebačka provincija			1	2	212	214	8		5
Sestre Kralice svijeta			1	27	28	28	2		
Sestre Naših Gospe					45	45	5		
Sestre Presvetog Srca Isusova	1		4		86	86			
Služavice Malog Isusa, vrhovna uprava				1	6	7			
Služavice Malog Isusa, Splitška provincija	2			3	163	166	6	3	
Služavice Malog Isusa, Zagrebačka provincija	2	1	3	2	60	62	7		
Službenice milosrđa	2			4	107	111	3		2
Školske sestre franjevke Kristata Kralja (Split)	9 (Kongo) 1 (Hrvatska)	3 (Kongo)	1	162	163	7			28
Uručilinke									3
Vasilijanke							18	18	3
Župskе sestre u Istri							4	4	2

Tablica 2. Ženske redovnice zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske

Ženske redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	Kandidatice	Postulantice	Novakinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Zajetovane članice u Hrvatskoj	Zajetovane članice u inozemstvu	Zajetovane članice u misijačkim zemljama
Bratstvo malih Isusovih sestara					5	5		
Franjevke Bezgrješnog začeća (G)					9	9		
Keti krišćanske ljubavi					6	6		
Keti Marije Pomoćnice, Slovensko-hrvatska provincija	1		1	1	9	10		
Misionarke ljubavi				1	7	8		
Sestre Milosrđnog Isusa				1	2	3		
Služavke Malog Isusa, Sarajevska provincija					16	16		
Školske sestre franjevice, Mostarska provincija						18	18	
Školske sestre franjevice, Bošansko-hrvatska provincija				7	93		100	
Služavke Krištova						11	11	
Zajednica Loyola						3	3	

Tablica 3. Klauzurne zajednice

Klauzurne zajednice	Kandidatice	Postulantice	Novakinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Zavjetovane članice u Hrvatskoj	Zavjetovane članice u inozemstvu	Zavjetovane članice u misijskim zemljama
Benediktinke – Cres	1				10	10		
Benediktinke – Hvar					6	6		
Benediktinke – Krk					3	3		
Benediktinke – Pag					9	9		
Benediktinke – Rab	1		3		8	11		
Benediktinke – Šibenik					6	6		
Benediktinke – Trogir	1				3	3		
Benediktinke – Zadar				1	14	15		
Karmeličanke – Brezovica		1	1		24	25		
Karmeličanke – Kloštar Ivanić					8	8		
Karmeličanke – Breznica Đakovčića	3		1	1	22	23		
Karmeličanke – Marija Bistrica	1			2	15	17		
Klarise – Požega			2	1	6	7		
Klarise – Split			1	3	16	19		
Klarise – Zagreb			2	2	13	15		
Sestre pohoda Marijina					8	7	1	
Kći srca Isusova - Lasiňja	1	2	9		6	15		

Tablica 4. Muške redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj

Muške redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	Kandidati	Postulanti	Novaci	Redovnici-laici s doživotnim zavjetima	Redovnici-laici s privremenim zavjetima	Redovnici-đakoni	Redovnici-svećenici	Redovnici-biskupi	Zavjetovani članovi u Hrvatskoj	Zavjetovani članovi u inozemstvu	Zavjetovani članovi u BiH	Zavjetovani članovi u misijskim zemljama
Hrvatska dominikanska provincija nayičenja BiH	1	2	1	8	1	2	3	46	60	9	3	1
Franjevačka provincija Piesvetog Otkupitelja, Split	7	2	4	12	1	1	6	171	191	42		1
Franjevačka provincija sv. Jeronima u Dalmaciji i Istri, Zadar		1	1	3	1		1	43		48	2	
Hrvatska franjevačka provincija sv. Ćirila i Metoda, Zagreb	3	5	3	20	8	17	6	115	1(Petri)	166	36	1
Hrvatska kapucinska provincija sv. Leopolda Bogdana Mandića	8	4	2	4	1	7		31	1	44	4	1
Hrvatska provincija sv. Jeronima franjevaca konventualaca	1	4	1	3		4		46		53	11	
Provincija franjevaca trećoredaca gajgolišča		3		1		1		52		54	4	
Hrvatska pokrajina Družbe Isusove		3		1		11		78	1	91	20	3
Hrvatska karmelska provincija sv. oca Josipa	2	6		3	3	3	1	26	1	40	13	4
Hrvatska salezijska provincija sv. Ivana Bosca	9			8	1	1	1	58		69	38	6
Družba Duha Svetoga	1							5	5	1	2	

Tablica 5. Muške redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske

Muške redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	Zavjetovani članovi u misijanskim zemljama										
	Zavjetovani članovi u BiH										
	Zavjetovani članovi u inozemstvu										
	Zavjetovani članovi u Hrvatskoj										
	Redovnici-biskupi										
	Redovnici-svećenici				6		6				
	Redovnici-dakoni				13		13				
	Redovnici-laici s doživotnim zavjetima				2		15	40			
	Redovnici-laici s privremenim zavjetima				2				2		
	Bogoslovi s doživotnim zavjetima						3		3		
	Bogoslovi s privremenim zavjetima						8		5		3
Novaci	Postulanti										
	Kandidati										
Družba svecenika Šira Isusova, dehonijanci											
Franjevačka provincija Bosna i Hercegovina											
Franjevački samostan Hercegovačke provincije, Zagreb											
Isusovačka bračka											
Misija družba sv. Vinka Paulskog, lazaristi											
Družba Božje riječi, verbiti, Distrikti Hrvatska											
Družba misionara Krvi Kristove (Polska provincija)	1	3	3				4		7		
Montfortanci (Marijini misionari)	1	1	3				4		4	3	
Družba katoličkog apostolata, palotinci, hrvatska delegatura							4		4	1	
Sinovi Bezgrješnog začeća							2		2	2	
Misionari Šira Isusova							2		2	2	

Tablica 6. Monaški redovi

Zavjetovani članovi u misijskim zemljama			
Zavjetovani članovi u BiH			
Zavjetovani članovi u inozemstvu		1	5
Zavjetovani članovi u Hrvatskoj	4		11
Redovnici-biskupi			
Redovnici-svećenici	5		8
Redovnici-đakoni			
Redovnici-laici s doživotnim zavjetima		1	1
Redovnici-laici s privremenim zavjetima		1	
Bogoslovi s doživotnim zavjetima			
Bogoslovi s privremenim zavjetima			
Novaci			
Postulantи	1		
Kandidati			
Monaški redovi	Benediktinski priorat Čikovac		Hrvatska pavlińska provincija

Tablica 7. Ženske redovničke zajednice u Hrvatskoj

Monaški redovi	Kandidatič	Postulantice	Novakinja	Radovnici s privremenim zavjetima	Radovnici s doživotnim zavjetima	Zavjetovane članice u Hrvatskoj	Zavjetovane članice u inozemstvu	Zavjetovane članice u BiH	Zavjetovane članice u misijskim zemljama
Ženske redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	25 (Hrvatska) 9 (Kongo) 11 (Benin)	8 (Hrvatska) 3 (Kongo) 1 (Benin)	28 (Hrvatska) 3 (Kongo) 7 (Bénin) 2 (Salomonski Otoči)	56	2.146	2.202	168	96	86
Ženske redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	1			10	179	189			
Klauzune zajednice	6	3	8	23	175	198	1		
Ukupno	32 (Hrvatska)	11 (Hrvatska)	36 (Hrvatska)	89	2.500	2.589	169	96	86

Tablica 8. Muške redovničke zajednice u Hrvatskoj

Monaški redovi	Zavjetovani članovi u misijskim zemljama	Zavjetovani članovi u BiH	Zavjetovani članovi u inozemstvu	Zavjetovani članovi u Hrvatskoj	Redovnici-biskupi	Redovnici-svećenici	Redovnici-đakoni	Redovnici-laici s doživotnim zavjetima	Redovnici-laici s privremenim zavjetima	Bogoslovi s doživotnim zavjetima	Bogoslovi s privremenim zavjetima	Novaci	Postulantи	Kandidati		
Muške redovničke zajednice sa sjedištem u Hrvatskoj	32	27	15	62	16	5	52	12	671	3 (Hrvatska) 1 (Papu)	821	180	16	8		
Muške redovničke zajednice sa sjedištem izvan Hrvatske	2	4		21	3	1	4	1		59		89	6			3
Monaški redovi													16	6		
Ukupno	34	32	15	83	19	7	57	14	743	3	930	192	16	11		

Tablica 9. Zavjetovane članice ženskih redovničkih zajednica sa sjedištem u Hrvatskoj po pojedinim (nad)biskupijama na području Hrvatske

Ime (nad)biskupije	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima
Zagrebačka nadbiskupija	31	710
Varaždinska biskupija		87
Sisacka biskupija	1	19
Bjelovarsko-križevačka biskupija	1	43
Riječka nadbiskupija	1	124
Krkčka biskupija	2	33
Gospodsko senjska biskupija		10
Porečko-puljska biskupija		15
Splitsko-makarska nadbiskupija	8	426
Dubrovačka biskupija	3	156
Hvarska biskupija		42
Šibenska biskupija	1	61
Đakovočko-osječka nadbiskupija	6	265
Požeška biskupija	1	51
Zadarska nadbiskupija	1	102
Vojna biskupija		2
Ukupno	56	2.146

Tablica 10. Zavjetovane članice ženskih redovničkih zajednica sa sjedištem izvan Hrvatske po pojedinim (nad)biskupijama na području Hrvatske

Ime (nad)biskupije	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima
Zagrebačka nadbiskupija	7	96
Varaždinska biskupija		3
Sisacka biskupija	1	43
Bjelovarsko-križevačka biskupija		
Riječka nadbiskupija	1	8
Krkčka biskupija		
Gospicko-senjska biskupija		
Porečko-puljska biskupija	1	1
Splitско-makarska nadbiskupija		10
Dubrovačka biskupija		
Hvarska biskupija		
Šibenska biskupija		
Đakovočko-osječka nadbiskupija		15
Požeška biskupija		3
Zadarska nadbiskupija		
Vojna biskupija		
Ukupno	10	179

Tablica 11. Zavjetovane članice klauzurnih zajednica po pojedinim (nad)biskupijama na području Hrvatske

Ime (nad)biskupije	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s dloživotnim zavjetima
Zagrebačka nadbiskupija	5	59
Varaždinska biskupija	9	14
Sisacka biskupija		
Bjelovarsko-križevačka biskupija		
Riječka nadbiskupija	3	21
Krkčka biskupija		
Gospicko-senjska biskupija	3	19
Porečko-pulška biskupija		
Splitsko-makarska nadbiskupija	3	6
Dubrovačka biskupija		
Hvarska biskupija		
Šibenska biskupija	1	22
Bاكovacito-osječka nadbiskupija	1	6
Požeška biskupija	1	23
Zadarska nadbiskupija	1	
Vojna biskupija		
Ukupno	23	176

Tablica 12. Zavjetovani članovi muških redovničkih zajednica sa sjedištem u Hrvatskoj po pojedinim (nad)biskupijama na području Hrvatske

Ime (nad)biskupije	Bogoslovij		Redovnički laici		Redovnički džakoni	Redovniči-svećenici	Redovniči-biskupi
	S privremenim zavjetima	S doživotnim zavjetima	S privremenim zavjetima	S doživotnim zavjetima			
Zagrebačka nadbiskupija	46	13	3	21	7	187	1
Varaždinska biskupija			1	5	1	38	
Sisacka biskupija				2		11	
Bjelovarsko-križevačka biskupija	1	1				5	
Riječka nadbiskupija	1			6		39	
Krkčka biskupija						22	1
Gospicko-senjska biskupija				1		9	1
Porečko-puljska biskupija					1		13
Splitsko-makarska nadbiskupija	13	2	1	7	2	152	
Dubrovačko-biogradskija					1		26
Hvarska biskupija					1		13
Šibenska biskupija					1		56
Dalmačko-ostječka nadbiskupija	1				3		44
Požeška biskupija					3	1	20
Zadarska nadbiskupija						1	31
Vojna biskupija							5
Ukupno	62	16	5	52	12	671	3

Tablica 13. Zavjetovani članovi muških redovničkih zajednica sa sjedištem izvan Hrvatske po pojedinim (nad)biskupijama na području Hrvatske

Ime (nad)biskupije	Bogoslovi		Redovniči-laci		Redovniči-svećenici	Redovnič-biskupi
	S privremenim zavjetima	S doživotnim zavjetima	S privremenim zavjetima	S doživotnim zavjetima		
Zagrebačka nadbiskupija	21	3	1	2	1	30
Varaždinska biskupija						
Sisacka biskupija					5	
Bjelovarsko-križevačka biskupija						
Rječka nadbiskupija					2	
Krkčka biskupija						
Gospodsko-senjska biskupija					1	
Porečko-puljska biskupija						1
Splitско-makarska nadbiskupija						
Dubrovačko biskupija				2		6
Hvarska biskupija						2
Šibenska biskupija						
Đakovačko-osječka nadbiskupija						2
Požeška biskupija						2
Zadarska nadbiskupija						4
Vojna biskupija						4
Ukupno	21	3	1	4	1	59
						0

Tablica 14. Zavjetovani članovi monaških zajednica po pojedinim (nad)biskupijama na području Hrvatske

Ime (nad)biskupije	Bogoslovi	Redovnicici		Redovnići-đakoni	Redovnići-svećenici	Redovnići-biskupi
	S priremenim zavjetima	S doživotnim zavjetima				
Zagrebačka nadbiskupija				1	6	
Varaždinska biskupija						
Sisačka biskupija						
Bjelovarsko-križevačka biskupija						
Rječka nadbiskupija						
Krčka biskupija						
Gospodsko-senjska biskupija						
Porečko-pulška biskupija				1	1	2
Splitsko-makarska nadbiskupija						
Dubrovacka biskupija						
Hvarška biskupija						
Šibenska biskupija						
Bačkovočko-osječka nadbiskupija						
Požeška biskupija						
Zadarska nadbiskupija						4
Vojna biskupija						
Ukupno	0	0	1	1	12	0

Statističke podatke prikupila i obradila: s. Kristra Mijatović, SCSC

**Dan posvećenog života
u Banjolučkoj biskupiji
(Banja Luka, 2. veljače 2021.)**

Redovnici i redovnice koji žive i djeluju u Banjolučkoj biskupiji svečano su proslavili 2. veljače 2021. godine Dan posvećenog života. Najprije je uz nazočnost biskupa mons. Franje Komarice, pomoćnoga biskupa mons. Marka Semrena te drugih redovnika i redovnica iz Banja Luke i okolice upriličeno druženje u prostorijama Ordinarijata.

Potom je uslijedilo predavanje koje je održao mons. Semren, a temeljilo se na zaključcima Plenarnoga zasjedanja viših redovničkih poglavara koje je održano u Rimu 2010. godine i utemeljeno je na triima točkama povezanim s mistikom proročke osobine; proroštvo mistične osobe i točki koja govori o prihvaćanju i gostoljubosti. Također, u drugom dijelu predavanja,

naslovljenom *Povratak utopijskom snu*, mons. Marko posebno je naglasio ljubav prema Bogu i bližnjemu koja je jedina i prva zapovijed. „To je sinteza kršćanske vjere, izrazita osobina koju nam je Isus ostavio, znak koji može učiniti da cijeli svijet užvjeruje. Ona daje sklad i istinitost našemu životu”, rekao je i nadalje je govorio o „našem znaku identiteta koji ne smijemo zaboraviti jer smo u redovničkom zvanju posvećeni i poslani da budemo Isusovi svjedoci”. Potom je progovorio o drugom aspektu identiteta, a to je pripadnost zajednici. Nakon predavanja upriličena je molitva časoslova, nakon čega je bila prigoda za svetu isповijed. U večernjim satima upriličen je blagoslov svjeća, a potom je nakon procesije od Ordinarijata u katedrali sv. Bonaventure slavlјena misa koju je predslavio biskup Semren u koncelebraciji s četvoricom svećenika, uz sudjelovanje redovnika i redovnica te 30-ak vjernika laika. Biskup Semren izrekao je prigodnu homiliju.

*mons. dr. Marko Semren,
pomoći banjolučki biskup*

Homilija

*u euharistijskom slavlju blagdana
Prikazanja Gospodinova u Hramu
(Svijećnice)
Banjolučka prvostolnica, 2. veljače 2021.*

Lit. cit.: Mal 3,1-4; Heb 2,14-18; Lk 2,22-40

Sestre i braće, nalazimo se u Godini Božje riječi, a Božja riječ daje nam život, slobodu i radost. Druženje s njom čini čovjekov pogled živim, osobnim, privlačnim i dubokim, vodeći ga u život s Gospodinom raspetim i uskrslim, u život s njime tamo gdje on stanuje. Krst – Božja Riječ ključ je za razumijevanje svega Pisma i iz svega Pisma dade se razumjeti Krista, a u

Kristu i svakoga čovjeka. Kršćanin, tj. Kristov učenik ljudi i stvari, pa i samoga Boga promatra, istražuje i vrednuje kroz Kristovu riječ, kroz samu Isusovu osobu. Kad nam jednom Riječ Božja prodre u srce, tada će nam sve biti jasnije i lakše. Oni koji paze i čuvaju prostor u svojim srcima za Božju Riječ, ti će donijeti urod. U najkraće vrijeme i s neznatnim trudom učiniti ćemo veoma mnogo u svagdanjem životu.

Ima mnogo simbolike u odluci Crkve da baš Svijećnicu uzme kao Dan posvećenog života. Na blagdan Prikazanja Gospodinova Crkva, zajedno s Marijom i Josipom, slavi i prikazuje Isusa u Hramu, prinoseći ono najdraže i najvrjednije, možda i ne znajući da prikazuju najdragocjenije što je čovjek i čitav svijet mogao darovati Bogu. U Isusu je na čudesan način neraskidivo povezan Bog i čovjek. Crkva je

Majka i od Crkve Bog traži da mu posvetiti ono najdraže, najvrjednije. I zato je ona izabrala redovnike/ce, koji su oduševljeni vjerom, zaneseni uvjerenjem da je Bog vrijeđan da Mu se daruju izabirući put savršenstva, posvećen zavjetima. Crkva misli da je to njezino najvrjednije što želi, može i hoće darovati Bogu.

Podsjetimo se da je redovnički život dar Duha u Crkvi. Tim se ističe ne samo narav dara nego također stvarnost u kojoj je dar dan: Crkva. Posvećeni život dar je Crkvi, rađa se u Crkvi, raste u Crkvi, sav je usmjeren na Crkvu, stavljaju se u samo srce Crkve kao konstitutivni element za njezino poslanje jer „izražava intimnu narav kršćanskog

poziva“ i čežnju čitave „Crkve-Zaručnice prema ujedinjenju s jedinim Zaručnikom“ (VC 3). Papa Benedikt XVI. u svojim je spisima istaknuo da posvećeni život nikada neće moći nestati iz Crkve jer ga je želio sam Isus kao neizostavan dio svoje Crkve. U svjetlu učenja o Crkvi – zajednici, sv. Ivan Pavao II. poticao je posvećene osobe da „budu eksperti zajedništva i da prakticiraju duhovnost zajedništva“ (VC 46.). Papa Franjo, crpeći nadahnuće od sv. Franje, ute-meljitelja i nadahnitelja tolikih ustanova posvećenoga života, proširuje perspektivu i poziva nas da budemo arhitekti univerzal-noga bratstva, čuvari zajedničkoga doma: zemlje i svakoga stvorenja.

Današnji blagdan osvjetljuje značenje i ulogu Isusa u spašavanju čovjeka i svijeta. Mojsijev zakon, na koji se tekst današnjega evanđelja oslanja, propisuje: čišćenje majke četrdeset dana poslije rođenja sina, posvećenje Bogu svakoga prvorodenca i otkup svakoga prvorodenca. Luka naglašava prisutnost i predstavljanje djeteta Isusa u Hramu u Jeruzalemu. Ovdje dolazi do izražaja teološka pozadina toga čina s povijesnom vrijednošću koju čine roditelji u poslanju svoga sina. Marija i Josip znaju da je Isus svet i da je na jedinstven način posvećen Bogu. Svjesni su da Isus ne pripada samo njima, nego potpuno pripada Bogu za spas i otkupljenje svakoga čovjeka i svega stvorennoga. Luka u tom događaju ističe Isusovu svećeničku dimenziju. Pojam *prikazanja* u Starom zavjetu upotrebljava se za svećenike koji obavljaju službu, prinose žrtvu uime Gospodnje. Isus se već ovdje predstavlja kao veliki svećenik Novoga saveza. Isus, kao veliki svećenik, miljenik Očev i solidaran s braćom, spašava nas živeći sve čovjekovo osim grijeha. Isus nas oslobađa od ropstva smrti, toga izričitoga znaka moći zla nad čovjekom. Uvodi nas da živimo u njemu i po njemu, u potpunom prihvatanju volje Božje. Ohrabruje nas i snagom Duha Svetoga osposobljava da možemo ispuniti Božji plan s nama.

Jeruzalemski hram častio se kao mjesto osobite Božje nazočnosti. Malahija u proročkoj viziji gleda kako sam Gospodin pohađa svoj Hram u Isusu Kristu. U tom trenutku hram je otvorio vrata onom tko je predodređen da taj isti hram jednom učini suvišnim i da ga zamijeni hramom svoga tijela. Stoga Pavao potiče: „Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim, prikažite svoja ti-

jela (tj. sebe sa svim što jeste, radite i trpite) za žrtvu živu, svetu, Bogu milu – kao svoje duhovno bogoslužje” (Rim 12,1).

Dijete u naručju starca znak je koji upućuje na tajnu ljudskoga života sa svojim početkom i svršetkom. Šimun je čovjek proročkoga duha koji u djetetu otkriva svjetlo na prosvjetljenje naroda. U tom susretu starač se ne boji da će ga Dijete ugroziti, nego u njemu otkriva Spasitelja, „Utjehu Izraelovu”, „onoga koji je postavljen na propast i uzdignuće mnogima i za znak osporavan” (Lk 2,34). Šimunov hvalospjev upravljen je Bogu, Gospodaru povijesti, što je dočekao vjekovima Očekivanoga. To je proroštvo koje najavljuje tko je Isus za Izrael i za sve narode. Nemoguće je ostati ravnodušan u susretu s Isusom. Ljudi će se do svršetka svijeta opredjeljivati za njega ili protiv njega.

Isus je bio od početka svoga života taj „osporavani znak”. Razumjeli su ga i slijedili jednostavni ljudi, otvoreni Bogu i spremni prihvatići njegov drukčiji način dolaska od onoga očekivanoga. Nisu ga razumjeli farizeji i književnici oslonjeni na svoje veliko znanje prema kojemu iz Nazareta nije moglo doći ništa dobro. Isusu je uvijek bila važna volja Očeva i čovjekovo spasenje.

Starci Šimun i Ana simbol su svih pravednika koji su s nadom očekivali dolazak Mesije. Prikazanje Isusovo u Hramu zatvara božićna slavljenja i otvara hod prema Uskrštu. Isus je Božja vjernost, ispunjenje nade, svjetlo koje nema zalaza i koje je prosvjetljenje svih naroda. I mi smo pozvani da budemo vjerni Kristu, da budemo Njegov znak i Njegovo svjetlo u današnjem svijetu, veseli navjestitelji radosne Božje Riječi i njegova milosrđa te da po nama ta Riječ i to milosrđe postanu očevидni. Amen.

foto: KTA

**Dan posvećenog života
u Mostarsko-duvanjskoj
i Trebinjsko-mrkanskoj biskupiji**

*mons. dr. Petar Palić
biskup mostarsko-duvanjski
i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski*

Čestitka
u povodu Dana posvećenog života
Mostar, 29. siječnja 2021.

Poštovane redovnice i redovnici, draga braćo i sestre!

Zbog trenutačne situacije i epidemioloških uvjeta ove se godine nećemo, nažalost, naći na našem zajedničkom susretu na blagdan Prikazanja Gospodinova, kao što smo to činili prijašnjih godina, kako bismo proslavili XXV. Svjetski dan posvećenog života. Međutim te nas okolnosti neće omesti da se u svojim zajednicama i redovničkim

kućama okupimo na prigodnu molitvu ili zajedničko euharistijsko slavlje kako bismo Gospodinu zahvalili za dar poziva i poslanja u današnjem svijetu.

Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života svake godine objavljuje svoju poruku u povodu dana posvećenoga života. To je učinila i ove godine pozivajući nas da mi sami budemo „*Samarijanci ovih dana nadilazeći napast zatvaranja u sebe i plača nad samima sobom ili zatvaranja očiju pred bolom, patnjom i siromaštvom tolikih muškaraca i žena diljem svijeta*“.
U istoj poruci, utemeljenoj na mislima iz enciklike pape Franje *Fratelli tutti*, svima se nama želi posvijestiti da smo „*svi mi braća i sestre, kako i molimo u molitvi Očenaš*“, možda nedovoljno svjesni da „*bez otvorenosti Ocu svih, pozivanje na izgradnju bratstva biva neutemeljeno*“ (br. 272.).

Čestitajući svima vama, draga braćo i sestre, Dan posvećenog života, molim Gospodina za svakoga pojedinoga i svaku pojedinu od vas, da u današnjem svijetu svatko od vas svojim životom bude navjestitelj dołaska Kristova kraljevstva. Život nas kršćana, a osobito život svećenika, redovnika i redovnica svoj smisao pronalazi u navještanju, slavlju i iščekivanju: navještaju životom smrti Kristove, odnosno potpunom predanju Očevoj volji, slavlju Kristova uskrsnuća i iščekivanju konačnoga ispunjenja i ostvarenja Njegova kraljevstva.

Zahvaljujući vam za vaše svjedočanstvo života, na sve zazivam Božji blagoslov i molim zagovor Blažene Djevice Marije, Majke Crkve i svetoga Josipa, zaručnika Djevičina, zaštitnika Crkve i Hrvatskoga naroda.

**Dan posvećenog života u
Vrhbosanskoj nadbiskupiji
(Sarajevo, 1. – 2. veljače 2021.)**

Blagdan Prikazanja Gospodinova u Hramu i Dan posvećenog života svečano je proslavljen 1. i 2. veljače 2021. godine u katedrali Presvetog Srca Isusova u Sarajevu.

Uoči blagdana Svijećnice, 1. veljače 2021. u večernjim satima u katedrali Srca Isusova u Sarajevu svečano euharistijsko slavlje predvodio je nadbiskup koadjutor vrhbosanski i apo-

stolski upravitelj Vojnoga ordinarijata u BiH mons. Tomo Vukšić u zajedništvu s provincijalnim poglavarem Franjevačke provincije Bosne Srebrenе fra Jozom Marinčićem, generalnim vikarom Vrhbosanske nadbiskupije mons. Sladanom Čosićem i još osmoricom svećenika te uz asistenciju franjevačkih bogoslova. U korskom sjedalu u misnom slavlju sudjelovao je i nadbiskup metropolit vrhbosanski karidnal Vinko Puljić. Također su sudjelovale redovnice koje žive i djeluju u Sarajevu: Služavke Malog Isusa, Milosrdnice sv. Vinka Paulskog, Školske sestre franjevke Bosansko-hrvatske i

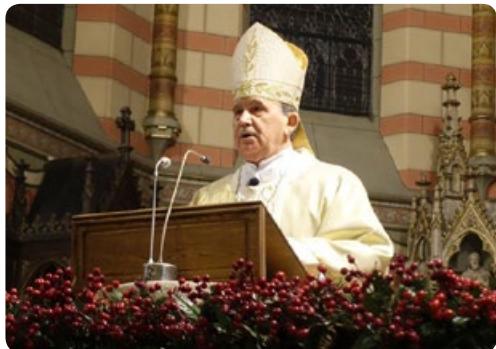

Hercegovačke provincije, Kćeri Božje ljubavi i Klanjateljice Krvi Kristove, te redovnice Milosrdnog Isusa koje odnedavno djeluju u Župi Uzašašća Gospodinova u Novom Travniku. U molitvi su im se u svojim samostanima pridružile i klauzurne redovnice sestre karmeličanke na Ilijadi i sestre klarise u Brestovskom. Nadbiskup Vukšić izrekao je prigodnu homiliju.

Na sv. misi sudjelovali su i bogoslovi Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa, a liturgijsko pjevanje animirao je Franjevački

bogoslovski zbor *Fra Nenad Dujić* pod ravnjanjem fra Emanuela Josića. Redovnice su čitale misna čitanja i molitvu vjernika.

Prije svete mise bilo je euharistijsko klanjanje koje su animirale sestre Služavke Malog Isusa Sarajevske provincije, a zatim je uslijedila molitva Večernje koju su predvodili meštar na Franjevačkoj teologiji fra Danijel Nikolić i franjevački bogoslovi. (KVRPP BiH / KTA)

*mons. dr. Tomo Vučić, nadbiskup koadjutor
vrbbosanski i apostolski upravitelj Vojnoga
ordinarijata u BiH*

Homilija

*u euharistijskom slavlju uoči blagdana
Prikazanja Gospodinova u Hramu
(Svjećnice)*

Sarajevska pravoslavica, 1. veljače 2021.

Po vjeri rasti u kristolikoj duhovnosti i djelovanju

Poštovani i dragi redovnici i redovnica! Prvo čitanje iz Svetoga pisma, koje je maloprije naviješteno i koje neka bude polazište za ovo razmišljanje, dio je širega pogлављa naslovlenoga *Vjera i ustrajnost*. Preuzeto je iz Poslanice Hebrejima, kojom se sveti pisac obratio onom dijelu prvih kršćana koji su bili pridošli iz židovstva. Podržava ih u njihovoј opredijeljenosti za Krista, poučava ih u jasnoći vjere, sokoli ih pred iskušenjima i potiče na ustrajnost. Pri tomu se, upravo u dijelu iz kojega je preuzet naviješteni odlomak, poziva na primjere velikih likova iz prošlosti izabranoga naroda koji su s povjerenjem u Gospodina i vjerom koju su isповijedali činili velika djela te vje-

rom postali dostojni poštovanja i primjeri za nasljedovanje. I da mu misao ne bude samo opća, sveti pisac podsjeća na brojna imena povijesnih likova i ističe njihovu vjeru, što u skraćenom obliku izgleda ovako: „Vjerom Abel prinese Bogu bolju žrtvu (...) Vjerom Henok bi prenesen da ne vidi smrti (...) Vjerom Noa, upućen u ono što još ne bijaše vidljivo predano sagradi (...) Vjerom pozvan, Abraham posluša i zaputi se (...) Vjerom i Sara unatoč svojoj dobi zadobi moć (...) Vjerom Abraham, kušan, prikaza (...) Vjerom Jakov, umirući, blagoslovi (...) Vjerom Josip na umoru napomenu (...) Vjerom Mojsije, već odrastao, odbi (...) Vjerom prodoše Crvenim morem (...) Vjerom zidine jerihonske padaše (...) Vjerom Rahaba, bludnica, ne propade (...)“ (Heb 11,4–31). I tu počinje naviješteni odlomak.

Pogled u Početnika i Dovršitelja vjere, Isusa

Svjestan da je takvih primjera vrlo mnogo, nastavlja pisac te poslanice: „I što još da kažem? Ta ponestat će mi vremena, počnem li raspredati o Gideonu, Baraku, Samsonu, Jiftahu, Davidu, pa Samuelu i prorocima, koji su po vjeri osvojili kraljevstva, odjelotvorili pravednost, zadobili obećano“ (Heb 11,32–33).

Sveti pisac podsjeća da primjeri i vjera velikih likova iz Staroga zavjeta koji jesu svjedoci vjere, ipak nisu za kršćane vrhunac vjere jer sada kad su kršćani postoji nešto još bolje. Zato zaključuje: „I svi oni po vjeri, istina, primiše svjedočanstvo, ali ne zadobioše obećano, jer Bog je za nas predvidio nešto bolje da oni bez nas ne dođu do savršenstva.“ (Heb 11,39–40) I odmah potom, tumačеći što je to bolje, dodaje: „Zato i mi, okruženi

tolikim oblakom svjedokâ, odložimo svaki teret i grijeh koji nas svinje te postojano trčimo u borbu koja je pred nama! Uprimo pogled u Početnika i Dovršitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu te *sjedi zdesna* prijestolja Božjega. Doista pomno promotrite njega, koji podnese toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da – premoreni – ne klonete duhom.“ (Heb 12,1–3)

Pisac te poslanice pred oči svojih čitatelja, koji su naviknuti na čitanje Staroga zavjeta, kao u nekoj zamišljenoj procesiji, donosi seriju osoba i njihovih djela kako bi pokazao – i to je njegova osnovna nakana – da u svima njima, kao i u svakom pojedinom, treba uočiti da je vjera njihov osnovni stav. I da su se njihova izvanredna djela rodila iz njihove vjere. Te da su oni tim djelima posvjedočili svoju vjeru.

A koja je osnovna svrha spominjanja svih tih likova i njihove vjere? Tu svrhu nalazimo u poticaju kršćanima prve generacije, koji se međutim jednako odnosi i na nas. To jest da i mi, „okruženi tolikim oblakom svjedoka, odložimo svaki teret i grijeh koji nas svinje“. Da još više upremo pogled u Početnika i Dovršitelja vjere, Isusa, koji sjedi zdesna prijestolja Božjega i da, iako ponekada premoreni, ne klonemo duhom.

Sveti pisac kao da je u svoje vrijeme želio reći: Kad su vjernici Staroga zavjeta bili tako snažni u vjeri, a da nisu imali Kristova primjera, to isto se s pravom još više očekuje od vjernika Novoga zavjeta. A danas, toliko stoljeća nakon Krista, znademo da je velik broj kršćana, na raznim stranama svijeta i u raznim vremenima i okolnostima, pokazao još veći stupanj vjere. Oni su svjedoci kršćanske vjere, a među njima posebice mučenici i svetci.

Mi, okruženi tolikim oblakom svjedoka

Pozvani smo slijediti Krista i naslijedovati primjere vjere velikih likova kršćanstva. Stoga bi sveti pisac i danas ponovio: „Zato i mi, okruženi tolikim oblakom svjedoka, odložimo svaki teret i grijeh koji nas svinje te postojano trčimo.“

Dok večeras, uoči dana Bogu posvećenoga života, zahvaljujemo Bogu za taj veliki dar Crkvi i ljudskom rodu, znademo da se samo vjerom može provoditi život koji se darovalo Bogu. U tom smislu mogli bismo parafrazirati pisca Poslanice Hebrejima. I kazati da su apostoli vjerom pošli za Isusom i pobijedili strah. Sveti Ignacije i Polikarp vjerom su svjedočili pred divljim životinja-ma i na lomači. Sveti Antun i Pahomije vjerom su slijedili Isusov primjer te su pošli za samotnjacima i oblikovali njihovu duhovnost. Sveti Bazilije i Grgur Nazijanski vjerom su utemeljili monaštvo u zajednicama. Sveti Benedikt vjerom je nadahnjivao svoj rad i molitvu. Sveti Augustin vjerom je pobijedio slabosti, navješćivao obraćenje i poticao druge. Svi su oni, i toliki drugi, vjerom služili Bogu, svjedočili pred ljudima i činili dobro braći i sestrama i svakom Božjem stvorenju.

„I što još da kažem?“ sad bi rekao sveti pisac. I nastavio bi vjerojatno na jednak način kao nekada: Ta ponestat će mi vremena počnem li raspredati o Franji, Dominiku, Vinku, Klari, Lujzi, Josipu, Franciski, Mariji Tereziji i drugim osnivačima zajednica, iz kojih su večeras u sarajevskoj katedrali okupljene osobe što su svoj život posvetile Bogu.

Vaši utemeljitelji odjelotvorili su pravednost i zadobili obećano – da još jednom posudimo riječi i misao Poslanice Hebrejima.

Oni su vjerom slijedili Kristove savjete neporočnosti, siromaštva i posluha. Pretvorili su ih u svoje osobne zavjete i pravilo života. Sveti Franjo tom je vjerom zadobio znakove Isusovih rana i toj vjeri okuplja brojne sljedbenike. Sveti Dominik tom je vjerom hranio svoje propovijedanje i širio obraćenje. Tom je vjerom sveta Klara voljela Isusa i ljude. Tom je vjerom sveti Vinko liječio one koje drugi nisu htjeli ili mogli. I tako redom sve do posljednjega: tom vjerom, tim evanđeoskim savjetima, tim osobnim zavjetima i pravilima.

Življenje evanđeoskih savjeta jedna je vrsta duhovne pričesti

Savjeti iz evanđelja, koji se u zajednicama ili na neki drugi način prihvaćaju, utemeljeni su na riječima, djelovanju i primjeru Isusa Krista. Preporučili su ih apostoli, crkveni oci, crkveni učitelji, svetci i mučenici. To potvrđuje božansko podrijetlo života prema evanđeoskim savjetima i istodobno su osnova redovničke crkvenosti. Njihovo prihvaćanje i življenje jedna je vrsta duhovne pričesti, u mjeri u kojoj po njihovu ostvarenju osoba postaje slična Kristu neporočnom, siromašnom i poslušnom. Oni su međutim „božanski dar koji je Crkva primila od svojega Gospodina i koji njegovom milošću uvijek čuva“ (*Lumen Gentium*, 44). Njih Kristovi vjernici dakle samo od Crkve mogu dobiti, u Crkvi ih primaju i u Crkvi žive. A „kako, pak, evanđeoski savjeti, po ljubavi kojoj vode na poseban način povezuju svoje pristalice s Crkvom i njezinim otajstvom, njihov duhovni život također mora biti posvećen dobru čitave Crkve. Odatle proizlazi dužnost da se svim silama i u skladu s oblikom vlastitoga

poziva, bilo molitvom bilo također djelotvornim zalaganjem, radi na ukorjenjivanju i jačanju Kristova kraljevstva u dušama te na njegovu širenju na sve strane. Radi toga Crkva štiti i njeguje značaj koji je vlastit različitim redovničkim ustanovama“ (*Lumen Gentium*, 44).

Poštovani i dragi redovnici i redovnice, po zagovoru svojih utemeljitelja i utemeljiteljica, trudite se svakim danom biti sve sličniji Isusu Kristu. I njihovim zagovorom, po vjeri rastite u kristolikoj duhovnosti kako bi po vama i vašem djelovanju nastavili govoriti i činiti vaši pokojni osnivači. Jer, osim radi vlastitoga posvećenja koje ste izabrali ostvarivati po uzoru na svoje utemeljitelje, vi postojite i radi toga da vaši utemeljitelji po vama nastave svjedočiti, propovijedati i činiti te da budu naviještane njihove karizme, dobrota i svetost. To ste posvema slobodno izabrali. I neka se stalno i sretno ostvaruje. Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

Na blagdan Svijećnice svečano misno slavlje u sarajevskoj prvostolnici predslavio je nadbiskup vrhbosanski, kardinal Vinko Puljić, u koncelebraciji s vrhbosanskim nadbiskupom koadjutorom mons. Tomom Vukšićem, provincialnim ministrom Franjevačke provincije Bosne Srebrenе fra Jozom Marinčićem i još 20-ak svećenika. Na početku slavlja nadbiskup je blagoslovio svijeće te okupljenim redovnicama i redovnicima čestitao Dan posvećenog života, a potom je uslijedila procesija sa svijećama unutar crkve, jer ove godine nije mogla biti oko katedrale zbog pandemije.

*Kardinal Vinko Puljić,
nadbiskup i metropolit vrhbosanski*

Homilija

*u euharistijskom slavlju blagdana
Prikazanja Gospodinova u Hramu
(Svijećnice)
Sarajevska pravoslavna crkva, 2. veljače 2021.*

Dragi brate u biskupstvu, nadbiskuppe Tomo, mnogopoštovani oče provincialni poglavar fra Jozo, draga braća misnici svih službi, i redovnici i dijecezanski, dragi bogoslovi svih triju bogoslovija, franečke, misijske i dijecezanske, posebno drage časne sestre koje ste prisutne ovdje, raznih karizmi,

draha braća i sestre, vi ovdje u katedrali, kao i svi vi koji nas pratite preko radiovalova Rada Marije Bosne i Hercegovine!

Radostan sam. Evo 25 puta mi slavimo Dan posvećenog života u katedrali. Raduje me da je ovako svečano. Prvo, vidjeti vas kao jedan mozaik redovničkih karizmi, i muške i ženske, u ovoj katedrali – prvostolnici, koja je majka svih crkava naše nadbiskupije. Raduje me da tako svečano pjevanje obogaćuje ovo naše slavlje. Danas slavimo Prikazanje Gospodinovo u Hramu. To je radnim danom blagdan, a kad padne na nedjelju, jače je od nedjelje, svetkovina je – Prikazanje Gospodinovo. To je novom liturgijom tako naglašeno. Pučki ovaj dan zovemo Svijećnica jer blagoslivljamo svjeće kako bismo postali svjesni da je Krist to svjetlo koje je starac Šimun pokazao, da proslijetili svaku osobu od nas.

Ovaj blagdan, pomalo tradicionalno, zove se Marina jer je nekako u središtu Marija koja donosi dijete četrdeseti dan u Hram prikazati ga Gospodinu da izvrši zakon koji je u Levitskom zakoniku propisan. Iako nije trebala proces očišćenja, jer je ona bezgrješna. Međutim meni je ostalo u sjećanju mojih prvih godina svećeništva – malo je to poodavno, prije 50 godina – kad sam ja kao mladi svećenik na vratima dočekao majku s djetetom i sa štolom preko njezine ruke doveo je pred oltar i blagoslovljao i nju i dijete. Bilo mi je to vrlo simpatično, iako nisam znao otpočetka sav smisao toga, ali doživio sam to kao lijep čin. Kasnije, liturgijskom promjenom, majka dolazi na krštenje, više ne treba onaj proces uvođenja u Crkvu, tako se to zvalo. Evo to je taj blagdan koji se zove Marina, majčino središte. Zato i mnogi koji nose to ime uzimaju danas kao svoj imendan, pa se ja koristim prilikom da im čestitam imendan. Danas se taj dan u istočnoj liturgiji zove Sretenije – susret generacija. Isus ide ususret svomu narodu. Marija ga nosi i on ulazi u Hram i susreće starca Šimuna i staricu Anu. Zapravo tu vidimo vrlo veliku simboliku: susret čovječanstva sa svojim Spasiteljem. U tome je *sretenje*. I mi dolazimo ususret Gospodinu da ga susretнемo, da ga doživimo.

Evo započeli smo obilježavati Dan posvećenog života prije 25 godina, papa je to zaželio. I on je poručio Crkvi da je ovaj dan posebna simbolika – prikazanje Gospodinovo. Zašto mi slavimo taj dan? Svi vi koji ste obavili zavjete, taj je zavjet čin posvećenja Gospodinu: zavjetovanje čistoće, siromaštva, poslušnosti – „sve tebi Gospodine“. I glavni je cilj tražiti što je Božja volja. I zato je prevažno obnoviti taj identitet: pripadam

Gospodinu. Kao što u rodnom listu piše čiji smo, odnosno imena naših roditelja, tako je u identitetu redovništva prepoznatljivo čiji smo – Kristovi. Zaslugama utemeljitelja raznih karizmi, to je bio njihov cilj: voditi zajednicu Kristu. Zato danas želimo, slaveći ovaj dan, obnoviti tu svijest: pripadam Kristu i želim se oslobođiti svega onoga što ne pripada Kristu. To je zapravo potrebno svaki dan, na neki način, kroz godinu dana obnavljati, a na današnji dan na poseban način obnoviti tu svijest svoga identiteta: pripadam Kristu. Još je važnije prepoznati svoje mjesto u Crkvi. Sve te karizme čine jedan organizam Crkve, Crkve koja se posvećuje.

Prvo se posvećujemo krsnom milošću, to je Božji dar. Ali se posvećujemo svojim predanjem. To naše predanje Bogu jest u našim životnim opredijeljenostima, posebno kad su u pitanju zavjeti. To je sveti čin i dobro je da u ovom vremenu relativizma, kad više ništa nije sveto, vratimo svijest: taj čin je svet. *Ja sam Gospodinu dala riječ, ja sam Gospodinu dao riječ: Evo me.* Zato je potrebno stalno biti svjestan toga čina, toga svetoga čina: pripadam Gospodinu. I zato nije riječ samo o nekoj materiji, nego je riječ o živom organizmu u živom mističnom tijelu. Zato je potrebno u toj simbolici paljenja svijeća zapaliti to svjetlo. Da mi ponovno, uz tu simboliku svjetla, sa starcem Šimunom možemo reći: „Gospodine, dočekao/la sam, prepoznao sam te, prihvatio sam te, usvojio sam te i radosno želim navještati i svjedočiti tebe koji si otkupio čovjeka i čovječanstvo.“

Posebno u ovoj Godini riječi Božje. Da ta riječ bude na neki način moje svjetlo, ta upaljena svijeća da gori u meni. Znate, svijeća može i dimiti. Tako isto i životno

predanje može biti dim. Vi znate da dim grize za oči, itekako truje ozračje i zrak. Zato je prevažno da ne budemo svijeća koja dimi, koja gadi ozračje, nego koja radosno plamsa, izgara, svijetli i grijе. Kako je lije po susresti čovjeka koji živi oduševljeno za Gospodina. Jednostavno te povuče to. To te nosi. Kao što je američki predsjednik kad je susreo svetu Majku Tereziju rekao: „Pokraj ove žene čovjek ne može biti pokvaren.“ Jer je zračila nečim što osvaja plemenitošću. Eto, to je ta svijeća koju danas želimo zapaliti i njome zračiti u svom svagdanjem životu. Možda ćete reći: „Pa toliko muke ima u životu.“

Vi sve redovnice posebno imate u svojim običajima u svoje ime dodati i *Marija*. To je vrlo simbolično. Poput Marije želite biti taj *fiat* ili *evo me*. Zato je potrebno na neki način shvatiti, čuli ste što je Marija danas doživjela u evanđelju, gdje joj starac Šimun kaže da će joj mač boli probosti dušu. Može li se ostvariti zvanje bez boli? Tko je tako pošao putem posvećenoga života, prevario je i sebe i druge.

Nema posvećenja bez boli, bez izgara, bez žrtvovanja. Zato je prevažno: ako uzimam Marijin lik kao primjer, moram shvatiti da taj mač boli svaki od nas mora proći, da ustrajemo na putu Kristovu. Zato treba shvatiti: taj Krist jest znak osporavan. U prvim kršćanskim vremenima, pa i danas, nakon toliko stoljeća, kada govore da smo uznapredovali u razvitku i kulturi. Koliko mržnje, koliko otrova prema Isusu, koliko ubojstava zbog Isusa, koliko rušenja crkava zbog toga što mrze Isusa. Tako da nije lako slijediti Isusa, ne treba biti naivan. Isus nije rekao lažna obećanja, nego: „Tko hoće za mnom, neka se odreće samog sebe, neka

uzme svoj križ i neka me slijedi.“ I nužno ćemo biti znak osporavan. Jedno će nam vrijeme pljeskati, a onda će vikati: „Raspni ga!“ To je sudbina svih onih koji slijede Isusa. Zato, kad nas zatekne životna bol, kušnja, osporavanje, ne treba se obazirati na taj vanjski val mržnje, nego je pitanje: „Isuse, pripadam li ja tebi ili ne pripadam?“ To je važno. Zato nema toga zvanja koje ne prolazi kroz boli poput Marije. Ali zapamtimo: što je sebičnost i oholost veća, bol je češća i još veća. A nažalost, razdori su uočljivi. Što je predanje u volju Božju slabije, razdori su veći. I zato je prevažno ovim danom probuditi oduševljenje za Krista, da ne sramotimo Crkvu svojom sebičnošću, svojom ohološću, svojim podijeljenostima... Mi se čudimo odakle ta mržnja, a kako se ona zna uvući pod razne – što bi rekli braća Srbi – *odežde*, pod raznu odjeću uvuče se ta mržnja. I ovih dana govori se o cijepljenju protiv koronavirusa, to je potrebno. Ali da mi je izmisliti jedno cijepljenje protiv mržnje, to bi nam bilo najbolje. Da izbacimo tu mržnju iz naših redova, da zračimo ljubavlju. Nema jačega svjedočanstva od toga da zračimo Kristovom ljubavlju.

Zato, čestitajući vam dan posvećenoga života, hvala vam na svakoj žrtvi koju ste ugradili u ovu mjesnu Crkvu, za svaku molitvu koju ste ugradili u ovu mjesnu Crkvu, za svako svladavanje kojim ste pokušali svjedočiti za Isusa Krista. Neka vam Bog bude nagrada. A žarko molim da danas poraste to oduševljenje za Krista, da ova Crkva još snažnije kroči naprijed, unatoč svim osporavanim nastojanjima protiv Krista i Crkve, da mi budemo hrabri svjedoci Isusa Krista i njegova evanđelja. Amen!

foto: KVRPP BiH

Sjednica Izvršnog odbora Konferencije VRPP-a BiH (Sarajevo, 18. ožujka 2021.)

Sjednica Izvršnog odbora Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine (KVRPP BiH) održana je 18. ožujka 2021. godine u Provincijalatu Franjevačke provincije Bosne Srebrenе u Sarajevu pod predsjedanjem predsjednika Konferencije fra Jozе Marinčića. Na 41. sjednici nazočili su s. M. Zdenka Kozina, potpredsjednica Konferencije i provincijalna predstojnica Školskih sestara franjevki Mostarske provincije, fra Miljenko Šteko, provincijalni poglavari Hercegovačke franjevačke provincije, s. M. Kata Karadža, provincijalna predstojnica Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije, s. M. Julijana Djaković, provincijalna poglavarica

sestara milosrdnica Sarajevske provincije, don Milan Ivančević, član Hrvatske salezijske provincije, i tajnica Konferencije s. Jadranka Obućina, ASC.

Nakon osvrta na djelovanje Konferencije u proteklom razdoblju, kao i razgovora o redovničkoj bilji u uvjetima pandemije uzrokovane koronavirusom, sudionici sjednice planirali su održavanje budućih susreta i redovničkih skupova. Uz ostalo, određeno je da će se ovogodišnji Redovnički dan i Skupština KVRPP-a BiH održati 4. rujna 2021. godine u Međugorju.

Potom je slijedilo čestitanje u prigodi imendana predsjednika Konferencije fra Jozе, uz radosno druženje i okrepnu. (KVRPP BiH)

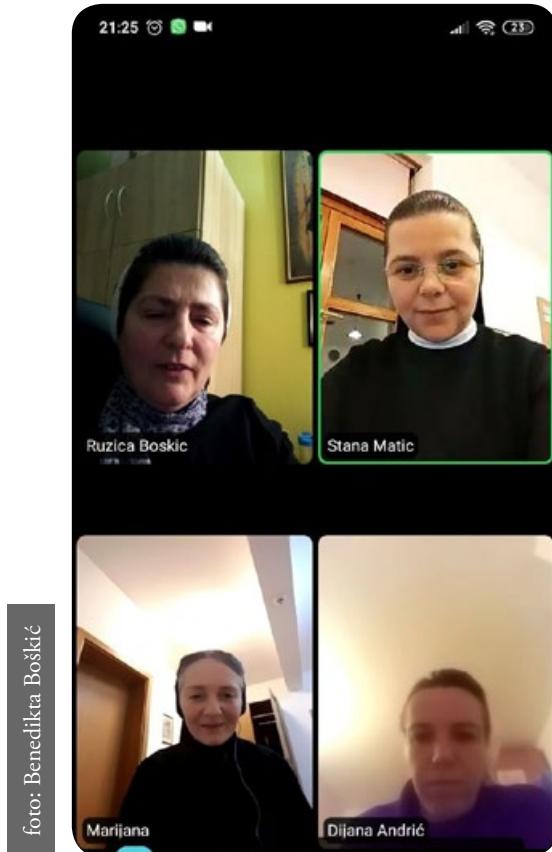

foto: Benedikta Boškić

Sjednica Povjerenstva za predškolski odgoj pri KVRPP-u BiH (Sarajevo, 22. ožujka 2021.)

Povjerenstvo za predškolski odgoj pri Konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine održalo je 22. ožujka 2021. godine pomoću *Zoomove* platforme sjednicu pod predsjedanjem voditeljice Povjerenstva s. Benedikte Boškić, članice zajednice Kćeri Božje Ljubavi. Sjednici su nazočile članice Povjerenstva: s. Dijana Andrić iz zajednice milosrdnica Provincije Majke Divne, s. Marijana Brekalo, članica zajednice ŠSF-a Provincije Svetе obitelji u

Hercegovini i s. Judita Matić iz zajednice SMI-a Provincije Bezgrešnog začeća BDM.

Na sjednici su članice Povjerenstva razmijenile iskustva o radu u uvjetima uzorkovanim pandemijom bolesti COVID-19, načinu provođenja novih mjera u radu s predškolskom djecom, kao i poteškoćama s kojima se susreću.

Dogovorile su održavanje *webinara* pomoću *Zoomove* platforme pod vodstvom psihologinje i psihoterapeutkinje Ankice Baković i s. Dominike Anić, ravnateljice DV *Sv. Klara* iz Bijelog Polja kod Mostara. (KVRPP BiH)

Pojedinosti o sastanku ▾

Upišite ovdje za pretraživanje

Sjednica Povjerenstva za pastoral zvanja pri KVRPP-u BiH (Sarajevo, 27. ožujka 2021.)

Povjerenstvo za pastoral zvanja pri Konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH održalo je u subotu 27. ožujka 2021. svoju sjednicu pomoću *Google meet* aplikacije pod predsjedanjem voditelja Povjerenstva fra Davora Petrovića.

Sjednici su nazočili s. M. Slavica Barbanic, s. M. Margareta Brnada, s. M. Jelena Jovanović, M. Marija Mihaljević, s. M. Mirna Nikolić i s. Jadranka Obućina.

Clanovi i članice Povjerenstva na sjednici su govorili o svojim iskustvima na polju pastoralu zvanja u protekloj godini koju je obilježila pandemija koronavirusa, kao i o mogućem doprinosu Povjerenstva u mjesnoj Crkvi u 2021. godini.

Također je dogovoren da će Povjerenstvo prirediti brošuru za pripremu i slavlje Dana molitve za zvanja.

U sadržaju brošure bit će predložene molitve, kateheza, homilija, klanjanje i svjedočanstvo poziva. Kao i prethodnih godina brošura će biti dostupna na mrežnoj stranici Konferencije VRPP-a BiH, www.redovnistvo.ba. (KVRPP BiH)

*fra Jozo Marinčić, predsjednik Konferencije
viših redovničkih poglavara i poglavarica
Bosne i Hercegovine*

Čestitka
u povodu svetkovine uskrsnuća
Gospodnjega
Sarajevo, 7. travnja 2021.

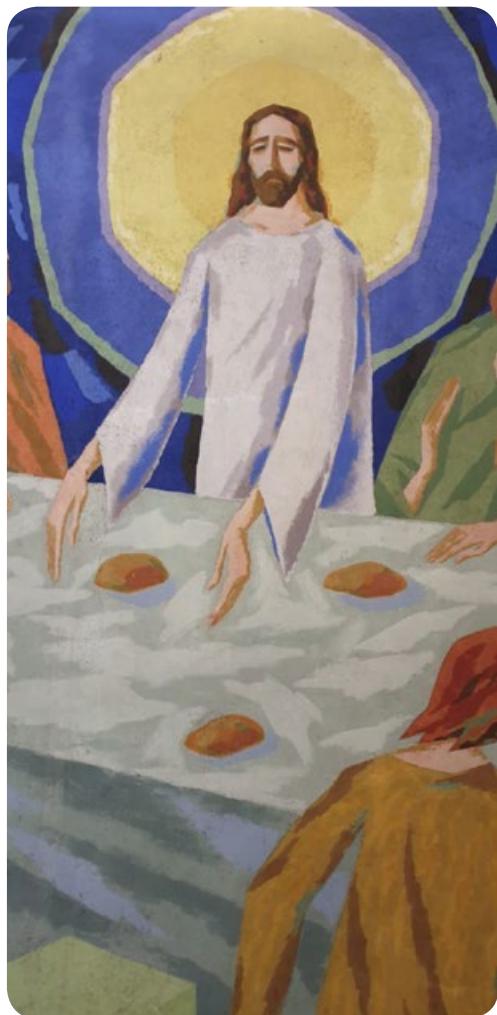
Poštovane sestre redovnice i braćo redovnici!

Nešto više od godinu dana nalazimo se u teškom vremenu pandemije uzrokovane koronavirusom, koja i dalje paralizirala čitav svijet i utječe na živote svih nas pojedinačno. Ta pandemija osim ekonomskih ostavlja i teške psihičke posljedice na stanovništvo, usporedive s velikom tragedijom Drugoga svjetskoga rata. Ljudi sve više traže pomoć psihologa i psihijatara jer se osjećaju preplašeno, potišteno, jer ih pritišće neizvjesnost i strah od budućnosti. Nama vjernicima Bog, gospodar naše povijesti, poručuje preko svoga Sina Isusa Krista da strah i smrt nikad nemaju zadnju riječ. To se očitovalo u životu i djelu Isusa Krista, čije uskrsnuće slavimo ovih dana. Premda je prošao silne patnje, ponižavanja, pa i samu smrt, Gospodin ga je na kraju uskrisio i pokazao da smrt nema zadnju riječ, nego život, ljubav, praštanje i solidarnost među ljudima.

Svako uskrsnuće ovjekovječava, pobožanstvenjuje. Zato nema uskrsnuća bez Boga i njegove ljubavi. Slavljenjem Isusova uskrsnuća mi ispovijedamo vjeru i u ljudsko uskrsnuće. Bez uskrsnuća Isus ne bi bio sa svim ljudima, posvuda. Tako je i s nama, samo nas uskrsnuće čini univerzalnim kao što su univerzalni ljubav i Bog. Kao što se događa s gusjenicom koja se preobražava u

leptira, tako se događa s ljudskim životom. Uskrsnućem se preobražavamo u Božjega leptira kojemu je i uskrs i život potpuno različit od života gusjenice. Inkubacija u kojoj se događa ta preobrazba jest Božanska ljubav. Samo Bog uskrisuje jer je absolutna Ljubav. Naša je ljubav nejaka za uskrsnuće, ali je jaka da nas približi i ugradi u Isusovu ljubav.

Sretan vam i blagoslovjen Uskrs, sa željom da se što više približimo toj Isusovoj ljubavi!

Statistički podatci o redovničkim zajednicama u BiH (31. prosinca 2020.)

Tablica 1. Ženske redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini

Ženske redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini	Kandidatice	Postulantice	Iakovkinje	Redovnice s privremenim zavjetima	Redovnice s doživotnim zavjetima	Redovnice ukupno u Provinciji
Školske sestre franjevice Krista Kralja, Bosansko-Hrvatska provincija	1		1	10	113	229
Školske sestre franjevice Krista Kralja, Mostarska provincija	1	3	2	15	146	178
Milosrdnici sv. Vinko Pauiškog, Sarajevska provincija				1	58	61
Služavke Malog Isusa, Sarajevska provincija	2		2	4	52	69
Kći Božje ljubavi					35	238
Klanjateljice Krvi Kristove					38	162
Karmeličanke Božanskog Srca Isusova					5	116
Kći Milosrđa TSR sv. Franje					3	131
Služavke Malog Isusa, Splitска provincija					3	175
Franjevice Marijine misionarke					4	253
Marijine sestre čudotvorne medaljice					2	97
Urušuljke					3	48
Franjevice od Bezgrještoga začeća iz Dubrovnika					4	47
Misionarke ljubavi				1	4	92
Sestre Milosrđnog Isusa					2	2
Klarise – Brestovska				1	3	5
Karmeličanke – Sarajevo					7	7
Ukupno	4	3	6	34	484	1908

Tablica 2. Muške redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini

Muške redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini	Kandidati	Postulanti	Novači	Studenti/bogoslovci	Redovnič-laci	Redovnič-dakoni	Redovnič-klerici (BiH)	Redovnič s privremenim zavjetima	Redovnič s doživotnim zavjetima	Redovnici ukupno u Provinciji
Franečićeva provincija Sv. Križa – Bosna Šećrena	1	3	1	18	3	8	209	12	224	284
Hercegovačka franečićeva provincija iznesenja BDM		17	29	4	6	112	26	116	192	
Hrvatska pokrajina Družbe Isusove						3		3	3	114
Hrvatska saljevjička provincija sv. Ivana Bošca						5	1	5	5	115
Hrvatska karmelska provincija sv. oca Josipa				1		3		4	4	57
Hrvatska dominikanska provincija Majušteta BDM						1	2		3	73
Ukupno	1	0	21	47	8	15	334	39	355	835

Statističke podatke prikupila i obradila: s. Jadranka Obućina, ASC

KRONIKA REDOVNIŠTVA U HRVATSKOJ

Apel Južnoslavenske konferencije provincijalnih ministara Manje braće

Zagreb, 2. siječnja 2021.

Južnoslavenska konferencija provincijalnih ministara Manje braće pozvala je svoje članove na pomoć potresom pogodenim područjima: „Draga braćo, franjevci Konferencije, Gospodin vam dao mir! Snažan i razoran potres koji je u utorak, 29. prosinca 2020. godine, pogodio stanovnike Siska, Petrinje, Gline i okolnih mjesta, usmratio ljude, porušio zgrade te donio mnoge nevolje, motivirao je mnoge ustanove na pokretanje različitih pomoći. Južnoslavenska konferencija provincijalnih ministara OFM-a Slovenije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine po vama, draga braćo, nazočna je, osim na lokalnoj razini, i na svim kontinentima. Molimo vas da se, u skladu sa svojim mogućnostima, svesrdno pridružite već postojećim mjesnim biskupijskim i nacionalnim pothvatima pomoći, osobito pozivu Hrvatskoga Caritasa na nacionalnoj razini. Naša franjevačka Konferencija, osim već postojećih inicijativa, želi na poseban način pozvati na prikupljanje sredstava koja će na koordinaciju biti povjerena Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu. Ta provincija već je potresom u ožujku prošle godine pretrpjela mnoga oštećenja, počevši od matičnoga samostana na Kapetolu u Zagrebu, koja su paralizirala njihov život. Povjeravamo vam, draga braćo, tu odluku i poziv na prijelazu 2020. godine na 2021., s vjerom i nadom da karizma koju je Bog udijelio svetomu Franji preko mnogostrukih plodova urodi i u našem vremenu.”

Apel su potpisali provincijalni poglavari: fra Milan Krišto, Zagreb; fra Andrija Bilokapić, Zadar; fra Marko Mrše, Split; fra Jozo Marinčić, Sarajevo; fra Marjan Čuden, Ljubljana, i fra Miljenko Šteko, Mostar. (IKA)

Đakonsko ređenje u Gračacu

Gračac, 16. siječnja 2021.

Predvodeći euharistijsko slavlje u crkvi svetoga Ivana Krstitelja u župi Gračac u subotu 16. siječnja gospičko-senjski biskup Zdenko Križić zaredio je za đakona člana Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja fra Nikolu Žulju iz župe Knin.

U slavlju su još sudjelovali provincijalni poglavari o. Marko Mrše, župnik fra Ivan Šimunac, kninski gvardijan i župnik fra Josip Gotovac, dekan i čuvar nacionalnoga svetišta Crkve hrvatskih mučenika na Udbini o. don Josip Šimatović, župnik u Donjem Lapcu, Borićevcu i Zavalju don Dino Rupčić, župnik Lišana fra Božo Mandarić, župni vikar u Udbini don Ante Luketić, župni vikar u Župi Gospe Lurdske u Zagrebu fra Kristian Radas, koji je ujedno navijestio evanđelje svečanim napjevom, te odgojitelji bogoslova u Franjevačkom klerikatu fra Ivan Režić i fra Domagoj Volarević. Biskup Križić u propovijedi je istaknuo kako đakoni trebaju biti ljudi posebnih kvaliteta te činiti djela ljubavi i služenja kako bi mogli zračiti posebnu privlačnost i druge privoditi Kristu. Nakon homilije biskup je podijelio sakrament svetoga reda đakonata fra Nikoli Žulju. Potom je novozaređeni đakon, uz asistenciju fra Kristijana Radasa, obukao službenu liturgijsku odjeću: štolu, znak doстоjanstva i vlasti, i dalmatiku, simbol spa-

senja, radošti i pravednosti. Na kraju obreda đakon je primio evanđelistar iz biskupovih ruku, a potom je pristupio služenju kod olтарa u prinosu darova.

Na samom kraju misnoga slavlja okupljenima se obratio provincialni poglavар о. Marko Mrše zahvalivši biskupu, odgojiteljima, rodbini i prijateljima novozaštenog đakona te svima koji su fra Nikolu dosad pratili na njegovu životnom i duhovnom putu. Misno slavlje, na kojem je pjevanje predvodio zbor franjevačkih bogoslova pod ravnateljem prof. Pere Prosenice, završeno je himnom *Tebe Boga hvalimo*. Svoj đakonski praktikum fra Nikola obnášat će u Župi Gospe od Zdravlja u Splitu. (IKA)

Provincija Majke Dobrog Savjeta – Rijeka

Rijeka, 17. siječnja 2021.

Provincialnom poglavaricom na drugo trogodište imenovana je s. Ana Marija Rakocija. Vrhovna poglavarica Družbe sestara milosrdnica svetoga Vinka Paulskoga – Zagreb, časna majka Miroslava Bradica imenovala je u nedjelju 17. siječnja 2021. godine s. Anu Mariju Rakociju provincialnom poglavaricom Provincije Majke Dobrog Savjeta – Rijeka, na drugo trogodište.

Službu prve savjetnice i zamjenice poglavarice obnášat će sljedeće tri godine s. M. Smiljana Banić. Ostalim savjetnicama imenovane su s. Miranda Tunjić, s. M. Lidija Turković i s. Veronika Popić. Neka Božji blagoslov prati vodstvo Provincije u službi koju im je Družba povjerila. (M. Jelena Ikić)

Fra Ivo Martinović ponovno izabran za provincialnoga poglavara

Zagreb, 17. siječnja 2021.

U izravnome glasovanju braće redovnika putem poslanih glasovnica fra Ivo Martinović izabran je apsolutnom većinom glasova za provincialnoga poglavara franjevaca trećoredaca za sljedeće četiri godine. To će biti njegov drugi mandat u toj službi.

Otvaranju glasovnica 17. siječnja 2020. godine u sjedištu Provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša u Samostanu sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu predsjedao je mnogopostovani fra Shean Sheridan, TOR, generalni vikar franjevaca trećoredaca i generalni pohoditelj, te je ujedno i potvrđio izbor. On će u sljedećim četirima tjednima u kanonskom pohodu posjetiti svu braću i sve samostane i kuće u Provinciji i susresti se s mjesnim ordinarijima u nadbiskupijama i biskupijama u kojima žive i djeluju franjevci trećoredci. Slijedi, na isti način, izbor provincialnoga vikara i četvorice provincialnih vijećnika. Provincialni poglavar i članovi nove provincialne uprave bit će uvedeni u službu na kraju Provincialnoga kapitula u vazmenom tjednu u travnju ove godine.

Fra Ivo Martinović rođen je 28. lipnja 1965. godine u Županji. Odrastao je i niže je razrede osnovne škole završio u Matičima u župi Tolisa, u Bosni i Hercegovini, a više razrede u susjednoj Oštroskoj Luci. U sjemenište franjevaca trećoredaca primljen je 1980. godine, klasično gimnazialno školovanje završio je u Interdižečanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika u Zagrebu te je diplomirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Sveča-

ne redovničke zavjete u Provinciji franjevaca trećoredaca glagoljaša položio je 1990. godine u Zagrebu, a za svećenika je zaređen 1992. godine, također u Zagrebu. Bio je župni vikar u Belišću, Splitu i Zadru te gvardijan i župnik u Zadru, Zagrebu i Splitu. Na Papinskome lateranskom sveučilištu u Rimu stekao je 2011. godine naslov magistra pastoralne teologije. Bio je član Provincijalne uprave (2005. – 2009. i 2011. – 2013.) te provincijalni poglavari posljednje četiri godine (2017. – 2021.). Prošle tri godine (2017. – 2020.) bio je predsjednik Povjerenstva Hrvatske redovničke konferencije za trajnu formaciju. (fra Zvonimir Brusač)

Preminuo fra Nikola Mate Rošić, franjevac konventualac

Zagreb, 18. siječnja 2021.

U ponedjeljak 18. siječnja 2021. godine ujutro u Bolničkom kliničkom centru Rebro u Zagrebu preminuo je u 82. godini života, nakon dugotrajne i teške bolesti, fra Nikola Mate Rošić, franjevac konventualac.

Fra Nikola Mate Rošić rođen je u Grabovcu, u Imotskoj krajini, 8. siječnja 1940. godine. Bio je član Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca. Nakon mature studirao je bogoslovne nauke u Zagrebu, Rimu i Beču. Magistrirao je teologiju. Zaređen je za svećenika 4. srpnja 1965. godine u bazilici svetih apostola u Rimu, a prvu misu služio je u bazilici slike Marije Velike u Rimu 5. srpnja 1965. godine. Neko vrijeme predavao je na Teološkom fakultetu u Rimu i Splitu te na Isusovačkom institutu za kršćanski nazor

u Zagrebu. U redovničkoj zajednici šest je godina obnašao službu provincijalnoga poglavara. U to vrijeme bio je tri godine predsjednik Hrvatske redovničke konferencije (1973. – 1976.). Tijekom trinaest godina u Splitu bio je vjeroučitelj studenata, gvardijan, župnik. Osam godina (1990. – 1998.) u Beču obnašao je službu rektora *Minoritenkirche*. Četiri godine (1998. – 2002.) bio je biskupski vikar za pastoral u Vojnom ordinarijatu RH. Objavio je mnogo članaka, pjesama, osvrta i rasprava u raznim časopisima i zbornicima. Izisće su mu knjige: zbirkica pjesama *San na kamenu* (Zagreb, 1976.), zbirkica osvrta *Na crkvenim raskršćima* (Zagreb, 1977.), knjižica stihova *Hrvatski križni put* (Beč, 1992.; Zagreb, 1999.), neobična knjiga *Apologia asinaria iliti Obrana teškog magarećeg žitka* (Zagreb, 2001.), potom knjige *Kristologija kamena* (Zagreb, 2003.), *Nova religija globalizma* (Zagreb, 2003.), *Nismo šutjeli: za Krista i Hrvatsku* (Zagreb, 2004.), *Bez kruha ne možemo* (Zagreb, 2005.).

Održao je brojna predavanja, vodio duhovne vježbe, sudjelovao na raznim teološkim, franjevačkim i inim kongresima u zemlji i inozemstvu. Područja koja su ga posebno zanimala jesu hrvatska i franjevačka povijesna prošlost i izazovna sadašnjost, angažirana teologija, pitanja o Crkvi u suvremenom svijetu i našem hrvatskom okruženju. (fra Ljudevit Maračić)

Uz Samostan sv. Frane u Šibeniku otkriveno staro groblje

Šibenik, 22. siječnja 2021.

U sklopu rekonstrukcije kanalizacijske i vodovodne mreže uz crkvu sv. Frane u Šibe-

niku pronađeno je staro napušteno groblje koje se prostiralo uz crkvu, objavljeno je na mrežnoj stranici Šibenske biskupije.

Otkriveno groblje, odnosno one grobniće koje su na trasi radova iskapaju se sloj po sloj, kosti pokopanih Šibenčana vade se te će nakon analize biti primjereno položene u zajedničku kosturnicu. U petak 22. siječnja gvardijan Samostana svetoga Frane fra Ivan Bradarić za sve koji počivaju na otkrivenom groblju molio je molitvu odrješenja. Ako se pričao tom groblju malo rekonstruira prema knjizi fra Nikole Mate Roščića *Samostan i crkva sv. Frane u Šibeniku*, to je otprilike izgledalo ovako: Dolaskom na novi lokalitet unutar gradskih zidina u Šibeniku franjevci su zatekli dvije kapelice, onu Sv. Martina i Sv. Mihovila. Kapelica sv. Martina danas je dio Samostana sv. Frane koji povezuje crkvu sv. Frane i samostan. Najbolje je vidljiva upravo u samostanskom dvorištu. Kapelica sv. Mihovila i dandanas je na svome mjestu na Trgu Nikole Tommasea.

Oko kapelice sv. Martina franjevci su organizirali svoje novo boravište od 1320. godine. Teško je reći je li na tom predjelu grada postojalo groblje, ali je sigurno da su s dolaskom franjevaca u taj predio započeli i ukopu unutar kapelica i oko njih. To svjedoče nadgrobne ploče, od kojih se desetak još i danas nalazi u zidovima crkve, a potječu iz XIV. stoljeća. Tijekom vremena crkva i crkvina sv. Frane u Šibeniku postat će glavno mjesto ukapanja mrtvih. To će trajati do 1826. godine. A istom 1880. godine kad je postavljan novi crkveni mramorni pod odstranjene su sve nadgrobne ploče iz crkve i iz samostanskoga dvorišta uokolo crkve. (IKA)

Stadlerovo u Slavonskom Brodu

Slavonski Brod, 23. siječnja 2021.

Obilježavanje 178. obljetnice rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera – Stadlerovo 2021. godine – započelo je u subotu 23. siječnja u večernjim satima molitvom i polaganjem lampiona kod spomen-obilježja u blizini mjesta njegove rodne kuće – u Župi Gospe Brze Pomoći u Slavonskome Brodu. U zajedništvu sa župnim vikarom Božidarom Nađem i đakonom Markom Obradovićem prigodnu molitvu uz nagonvor predvodio je domaći župnik Ivan Lenić. Kako je Stadlerovo i dan ministranata te župe, na molitvi su uz nekoliko župljana sudjelovali i ministranti.

Župnik Lenić posvijestio je kako svakim rođenjem na našoj zemlji Bog, Otac svjetlila, pali jedno novo svjetlo. „S rođenjem i krštenjem Josipa Stadlera, djeteta u obitelji Đure i Marije Stadler, novo je svjetlo ušlo u tu obitelj, ali i u naš grad i župu. Dogodilo se to i samim krštenjem koje je uslijedilo istoga dana u našoj župnoj crkvi: Krist, Svjetlo svijeta, ušao je u život toga maloga stvora te ga je dalje vodio i ispunjavao milinom svoje ljubavi i svjetla, te je već kao dječak prozvan ‘zlatnim dječakom’ brodskih ulica“, rekao je na početku župnik Lenić.

Posvijestio je kako smo pozvani prepoznavati u tom spomenu svjetlo koje je čudesnim Božjim darom zasvijetlilo po rođenju, djetinjstvu, školovanju, kasnije primjerno življenoj svećeničkoj i biskupskoj službi, neizbrojivim zalaganjima i dobročinstvima sluge Božjega Josipa Stadlera, napose kao prvoga vrhbosanskoga nadbiskupa, obnovitelja organizirane katoličke prisutnosti i crkvenosti u Bosni i Hercegovini, borca za

opstojnost i napredak hrvatskoga naroda u njoj u svom vremenu, graditelja bez premača, utemeljitelja nove redovničke obitelji Služavki Maloga Isusa, u svemu nadahnjivanoga za sva vremena sjajećega Kristova primjera i besmrtnе mudrosti njegova evanđelja. Naglasio je kako smo kao Stadlerovi sugrađani pozvani više i bolje upoznavati njegov životni put, da se „iznutra dajemo njime prosvijetliti za vlastiti put života i vjere“. Iskazao je svoju želju i pozvao vjernike da ustrajno mole da to svjetlo, koje i danas svijetli, bude prepoznato u Crkvi, pa i među Brođanima, te ga „ugledamo u nekom skorom vremenu u dostojanstvu blaženih i svetih Crkve Kristove“. Na kraju su okupljeni zajedno molili molitvu za proglašenje blaženim i svetim sluge Božjega Josipa Stadlera. (IKA)

Otvorene i blagoslov župne knjižnice *Don Bosco* na splitskom Kmanu

Split, 24. siječnja 2021.

Nakon više mjeseci splitski salezijanci uz pomoć marljivih župljana i nakladne kuće *Salesiana* uredili su novu knjižnicu *Don Bosco* u donjim prostorijama oratorija na splitskom Kmanu.

Na blagdan sv. Franje Saleškoga i u Nedjelju Božje riječi, 24. siječnja, novu župnu knjižnicu *Don Bosco* blagoslovio je don Mihovil Kurkut, direktor nakladne kuće *Salesiana*. Knjižnica će biti otvorena za sve župljane i mlade koji će se njome moći koristiti za učenje, čitanje i razne susrete. „Prije godinu i pol otvorili smo *Radio oratorij Kman* i nakon toga išli smo dalje u jednu od najjačih salezijanskih karakteristika, a to su društvene komunikacije. Vjerujemo da je

ova knjižnica *Don Bosco* još jedno sredstvo u evangelizaciji i navještaju Riječi Božje. Prije tri mjeseca zajedno s nakladnom kućom *Salesiana* krenuli smo u realizaciju toga projekta kako bismo ga pripremili na korištenje mladima, osobito našim studentima koji ovdje provode svoje dane, koji uče, ali i svim našim župljanim i onima koji to nisu, a koji će ovdje moći pronaći i posuditi dobru knjigu i tako nahraniti svoju dušu duhovnim sadržajem“, kazao je župnik don Ivan Terze. (IKA)

Sestra Danijela Anić o posvećivanju svakodnevice

Zagreb, 24. siječnja 2021.

Na treću nedjelju kroz godinu, 24. siječnja, Nedjelju Božje riječi, Obiteljska zajednica svetog Rafaela Arkandela, koju vodi fr. Dominik K. Gerbic, dominikanac, okupila se na svoj redoviti susret u samostanu u Župi bl. Augustina Kažotića u Zagrebu.

U sklopu susreta gošća Zajednice bila je s. Danijela Anić, klanjateljica Krv Kristove, koja je, služeći se životom sv. Franje Saleskoga i tumačenjem njegova djela *Filotea*, govorila o temi *Posvećivanje svakodnevice*. Premda je *Filotea* nastala početkom 17. st., djelo je i danas aktualno i potiče srca vjernih duša na radikalno obraćenje i istinski život s Bogom. Zasigurno, danas još više, to djelo može biti jedan izvjestan i jasan vodič kroz svijet duhovnosti i istinske vjernosti Bogu u svakom staležu, rečeno je na susretu. Susretu su se pridružili i članovi druge laičke Zajednice Krv Kristove. Jasan je to znak kako se suradnjom i zajedništvom lakše kroči na putu svetosti u svim staležima. Također je zajedništvo očit proročki znak Božje prisut-

nosti u svijetu i poziv na obnovu sve više potresenih odnosa i kriza u obitelji, zajednici, u pojedincima i čovječanstvu kao takvome, ističu iz zajednice.

Jedan od ciljeva Obiteljske zajednice jest rast u duhovnosti i njegovanje zajedništva s Božjom riječju u svakodnevici. I dok su roditelji imali priliku duhovno se obnoviti, njihovu djecu pedagoško-duhovnim radiocicama animirala je s. Kristijana Remetin, dominikanka. (IKA)

Nadbiskup Barišić primio generalnoga vizitatora franjevaca trećoredaca o. Seana Sheridana

Split, 25. siječnja 2021.

Splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić primio je u ponedjeljak 25. siječnja u Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu generalnoga vizitatora Hrvatske provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša o. Seana Sheridana.

Vizitacija je započela u Zadru, nastavila se u Splitu, odakle će generalni vizitator u veljači krenuti za Krk i Cres. To je njegov prvi posjet Hrvatskoj, a u njegovoј pratnji bio je tajnik pohoda fra Matej Jovanovac, župni vikar splitske Župe Sv. obitelji. Najveća župa koju franjevci trećoredci pastoriziraju u Hrvatskoj jest Župa Sv. obitelji na splitskom Sukošanu s oko 15 000 vjernika. Generalni vizitator i nadbiskup osvrnuli su se u razgovoru na važne teme vezane uz župni pastoral. Složili su se da u pastoralni rad te velike gradske župe treba unijeti dinamizam koji će iskoristiti njezine potencijale, osobito s obzirom na uključivanje vjernika laika. Razgovarali su, među ostalim, o posljedicama pandemije COVIDA-19 na ljudski život

u svim njegovim segmentima, o povratku ljudi u crkve nakon pandemije, o različitim programima za mlade ljude u župama, o svećenicima i trajnim đakonima i dr.

O. Sean zahvalio je mons. Barišiću na izdvojenom vremenu i podršci koju pruža franjevcima trećoredcima na splitskom Sukošanu. Nadbiskup je zahvalio generalnom vizitatoru na posjetu istaknuvši molitvu, vjeru i požrtvovnost franjevaca trećoredaca te je zazvao Božji blagoslov na daljnji rad. (IKA)

Rubinski i dijamantni zavjeti Milosrdnih sestara Sv. Križa

Đakovo, 26. siječnja 2021.

U kapelici Doma sv. Josipa, u sklopu samostana Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, 26. siječnja nakon duhovnih vježbi koje je predvodio don Vladislav Mandura, SDB, tijekom jutarnje mise proslavljeni su redovnički jubileji.

Rubinski jubilej – 70 godina zavjeta – proslavile su s. Bonimira Kovač i s. Dobroslava Marinić, a dijamantni jubilej – 60 godina zavjeta – s. Celina Hlupić, s. Angelina Samardžija, s. Cvijeta Brumerček, s. Stanka Kalinić, s. Hozana Vranjković, s. Tarzacija Živković, s. Ivana Ch. Alšić, s. Fides Sablić i s. Zora Balažić. U propovijedi je don Vladislav u svjetlu liturgijskih čitanja i jubileja koji sestre slave govorio nadahnutim riječima ističući vrijednosti i ljepotu Bogu posvećenoga života. Nakon misnoga slavlja sestre su čestitale jubilarima te su bile obogaćene glazbenom čestitkom sestara novakinja. U Zagrebu će 60 godina zavjeta proslaviti s. Rozelina Ribinski i s. Damira Biškup, priopćile su Milosrdne sestre Sv. Križa. (IKA)

Uršulinke u Slavonskom Brodu proslavile blagdan sv. Andjele Merici

Slavonski Brod, 27. siječnja 2021.

Blagdan sv. Andjele Merici, koja je 1535. godine osnovala Družbu svete Uršule, kojoj pripadaju i uršulinke koje djeluju u Župi Gospe Brze Pomoći u Slavonskom Brodu, proslavljen je u srijedu 27. siječnja večernjim misnim slavlјem koje je u pastoralnom centru župe predvodio župnik Ivan Lenić. Posluživao je đakon Marko Obradović, a pjevao je veliki župni zbor pod ravnjanjem s. Cecilije Kolarić. Uz domaće župljane i nekoliko redovnica grada na misi su sudjelovale uršulinke te članovi zajednice *Andeli-ne prijateljice*, koje u župi djeluju od 2013. godine.

Ocrtavajući život i djelo sv. Andjele, župnik Lenić uz ostalo je naglasio kako je ona primjer da Bog ne izabire mudre i velike, nego raspoložive i spremne biti vjernima. „Sva njezina mudrost počinjala je od temeljnoga ‘biti jedno u Kristu, biti jedno s Kristom’, kao velike vrednote života promicala je jedinstvo, slogu, zajedništvo, u koje je ulagala čistu ljubav. Sv. Andela, ‘ponizna, čista’, nalagala je da se po cijenu jedinstva i sloge sebe ‘ušutka’, umrije nadilazeći svoje sebične prohtjeve te da se ulaže samo čista ljubav za zajedništvo“, naglasio je župnik te ustvrdio „da smo i mi pozvani do kraja praštati, usvajati milosrđe i živjeti ga u odnosu jedni s drugima kako bi u našim obiteljima, odnosima vladalo jedinstvo, zajedništvo, slogan“.

Čestitajući uršulinkama blagdan njihove utemeljiteljice, zahvalio je njima, kao i svim župljanima koji se trude izgrađivati zajedništvo. Pozvao ih je da mole zagovor sv. Andjele kako bismo poput nje mogli ostvariti

da budemo takve posude ljubavi koja stvara blizine, zajedništvo i slogu. U znak zahvale kućnoj poglavarici s. Jasni Lučić darovao je sedam bijelih ruža, po jednu za svaku od sedam uršulinki koje djeluju pri toj župi. Sestre je te večeri u njihovu samostanu poohodio i đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić. (IKA)

Otvorena jubilarna dominikanska godina

Zagreb, 28. siječnja 2021.

Zahvalnim euharistijskim slavlјem koje je u crkvi Kraljice Sv. Krunice u Zagrebu na blagdan sv. Tome Akvinskog, 28. siječnja, predvodio apostolski nuncij u RH nadbiskup Giorgio Lingua hrvatska dominikanska obitelj započela je proslavu 800. obljetnice rođenja za nebo svoga utemeljitelja sv. Dominika i 800 godina od dolaska dominikanaca na hrvatske prostore.

Uz dominikansku obitelj na misi su se okupili i predstavnici državne vlasti, znanstvene i sveučilišne zajednice te kulturnih institucija. Sve okupljene, a osobito apostolskoga nuncija, kao i one koji su zbog epidemiološke situacije slavlje pratili internetskim putem, pozdravio je provincialni poglavar Hrvatske dominikanske provincije fr. Slavko Slišković. Propovijed nuncija Lingua donosimo u cijelosti:

Poštovani oče Slavko, braće dominikanci! Počašćen sam što sam pozvan da s vama proslavim blagdan svetoga Tome u godini u kojoj obilježavate 800. godišnjicu „rođenja za nebo“ oca utemeljitelja sv. Dominika i dolaska Reda otaca dominikanaca u Hrvatsku. Možemo smatrati vašu prisutnost u ovoj zemlji prvim plodom umirućega sjemena.

Draga braćo i sestre,

1. Korint je bio jedan od najrazvijenijih gradova u Isusovo vrijeme, a time i u vrijeme svetoga Pavla. Upravo stoga apostol kaže da je tamo otišao „slab, u strahu i u veliku drhtanju“, kako smo čuli u prvom čitanju. Zna da se ne može mjeriti s dijalektikom Korinćana, koji su imali slavne filozofe i školovane učitelje. Boji se da će ostaviti loš dojam kada bude morao javno govoriti u tom gradu. Ipak pronalazi hrabrosti da to učini jer zna da ima tajno oružje. Ne poznaje logiku, matematiku, gramatiku i druge znanosti poput korintskih učenjaka, ali poznaje mudrost ili, još bolje, korijen mudrosti: poznaje Raspetoga. Pavlu je jasno da je raspeti Krist izvor mudrosti jer poznavati Njega znači imati odgovor na najteža pitanja koja ljudi mogu imati, na pitanja koja nemaju objašnjenje, kao na primjer: Zašto patnja? I, povrh svega, zašto bol i patnja nevinih? Kako možemo reći da je Bog ljubav ako dopušta patnju onih koji nisu počinili nikakvo zlo? Tko si nije postavio to pitanje tijekom tragedija koje smo doživjeli u prošlosti, pa i nedavno? Pred užasima ratova koje mnogi od vas još uvijek živo pamte; pred pandemijom koja je u kratko vrijeme zahvatila cijeli svijet pogodajući bez razlike pravedne i nepravedne. Suočeni s potresima koji su pogodili Zagreb i, još snažnije, Petrinju, Sisak, Glinu i okolna sela, ne praveći nikakvu razliku između dobrih i loših. Koji je smisao svega toga? Samo Kristov križ može dati odgovor na bol pravednika. On je doista bio nevin osuden na smrt nepravednom presudom; On je bio ljubav koju su izdali i zatajili njegovi učenici; On je bio Sin koji je iskusio Očevu napuštenost! Osjetio je kako mu čavli kojima ga pribijaju na križ

prodiru u tijelo usred bogohuljenja njegovih mučitelja; osjetio je trnje koje mu se zabolo u glavu praćeno podsmijehom svjetine koja mu je netom prije pljeskala; osjetio je udarce biča koji ga je živoga oderao dok su ga ljudi ismijavali. Nema boli, tjelesne ni moralne, koju On nije iskusio u svojoj muci i smrti na križu. Međutim Njegova smrt nije bila kraj svega, bila je početak novoga života.

Evo zašto je On postao odgovor na svaki naš „zašto“ koji nema odgovora. Ljudi su zamislili ubiti ga, oduzeti mu život. A što je On, naprotiv, učinio? Dao je svoj život. Nitko mu ga nije oduzeo. Njegova smrt na križu bila je čin predanja. Ponudio se slobodno polažući u Očeve ruke sve ono što mu je ostalo, jedino što mu je preostalo: život. Sve su mu oduzeli, ali ostalo je ono bitno – Duh. Onaj duh koji je život i budući da mu ga nitko nije mogao oduzeti, On ga je slobodno darovao: „Oče, u ruke tvoje predajem Duh svoj.“ Tako je ta smrt, okrutna i nemilosrdna, postala čin ljubavi jer: „Nitko nema veće ljubavi od ove: da tko život svoj položi za prijatelje svoje.“ To je prije govorio, propovijedao; a na križu ostvario. Ako ne želimo da nam nešto ukradu, moramo biti spremni to darovati. Nitko nam ne može oduzeti ono što smo mi sami odlučili dati. To je „Božanska Mudrost, tajanstvena, koja je ostala sakrivena“. Mudrost koju ljudi ne mogu razumjeti jer svatko razmišlja kako uzeti, umjesto kako dati. Misli se na sebe umjesto da se misli na druge. Pavao zna da se ne može nositi s korintskim učenjacima u humanističkim znanostima, ali „besjeda moja i propovijedanje moje ne bijaše u uvjernjivim riječima mudrosti, nego u pokazivanju Duha i snage da se vjera vaša ne temelji na mudrosti ljudskoj nego na snazi Božjoj“. Koja je to Božja sila? To je snaga ljubavi. To

je snaga Raspetoga! Ljubav se ne može objasniti ljudskim rasuđivanjem. Nemoguće ju je razumjeti našom pameti. Ljubiti nekoga nikada nije plod nekoga rasuđivanja. Ljubiti je nešto iracionalno, ljubiti znači povjeriti se drugomu bez obzira na to hoće li on to moći razumjeti, ne očekujući odgovor. Postoji uviјek nešto „ludo“, neobjašnjivo u ljubavi. Iz toga razloga, da bismo ljubili, potrebna nam je inteligencija vjere koja nadilazi naš razum.

2. Danas slavimo jednoga velikoga svetca koji je odgojio naraštaje i naraštaje kršćanskih mislijalaca: svetoga Tomu Akvinskoga, slavnoga sina svetoga Dominika i učenika svetoga Alberta Velikoga. Obdaren velikom inteligencijom, upotrijebio je svoje intelektualne sposobnosti da ojača vjeru i vjerom prosvijetli razum. Njegovo se razmišljanje temelji na nepostojanju protuslovja između vjere i razuma. Prema svetom Tomi, čovjek spoznaje svijet koji ga okružuje razmišljanjem, razumom koji ga razlikuje od životinja. Međutim ta je sposobnost spoznaje ograničena jer smo stvorenja i može biti lišena zabluda samo ako je potpomognuta božanskom objavom za koju je potrebna vjera. Vjera ne zamjenjuje razum, već ga uzdiže dovodeći ga do sigurnosti i savršenstva. Za svetoga Tomu razum ne može, nije sposoban sve razumjeti i objasniti; u određenom trenutku zaustavlja se i tada nastupa vjera koja prati razum iznad granica kojima smo omeđeni kao stvorena bića. Ali vjera ne čini razum beskorisnim, ona ga uzdiže, usavršava. Prihvatanje vjere ne znači dakle odreći se razuma, postati „iracionalni“. Naš je razum poput sluškinje, „Ancilla fidei“ – „sluškinja vjere“ (kako ga je nazvao sveti Toma). On ima tri vrlo važne zadaće koje pomažu postići puninu vjere:

– Prvi zadatak: objasniti da postojanje Boga nije u suprotnosti s prirodom, naprotiv, zakoni koje nalazimo u prirodi dovode do otkrivanja postojanja Boga, upućuju na Njegovu prisutnost u svijetu. Ateist kaže: Bog ne postoji. Ali kako može dokazati nepostojanje Boga? Mnogo je razumnije u prirodnim zakonima pronaći tragove uma koji je zamislio harmoniju u svijetu nego vjerovati da je sve plod kaosa.

– Druga zadaća razuma jest objasniti dogme vjere koje su objavljene kroz metafore, usporedbe, analogije... Poruku objavljenu u svetim tekstovima razum čini jasnjom i razumljivijom.

– Treća je zadaća razuma dijalog s onima koji ne vjeruju: upotrijebiti razum da u ateistima ili hereticima izazovemo sveti nemir koji ih navodi da se zapitaju o postojanju Boga, u kojega će na kraju biti moguće vjerovati samo ako razum dopusti da ga prosvijetli vjera.

Ukratko, vjera i razum nisu u sukobu: vjera me vodi k istini, a razum mi pomaže razumjeti objavljenu istinu.

3. U današnjem smo evanđelju čuli: „Da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega.“ Ljudi slave Boga onda kada vide naša dobra djela. Što to znači? Nitko se ne obraća na temelju rasuđivanja, već stoga što ga je privukla snaga ljubavi koju vidi u djelima onih koji vjeruju. Razum će zatim pomoći da shvatimo da ono u što se vjeruje nije besmisleno. Sveti Toma kaže: „Tko se u poučavanju kršćanstva oslanja prije svega na ljudsku mudrost – odnosno na rasuđivanje – takav na taj način obeskrjepljuje Kristov križ. Stoga poučavanje mudroću ljudskih riječi nije prikladan način kršćanske kateheze. Zbog toga apostol kaže: ‘da se ne obeskrijepi križ Kristov’ (1 Kor 1,17)“ (iz „Komentari na

prvo pismo Korinćanima svetog Tome Akvinskog). Prvoga siječnja bio sam prilično tužan. Bilo mi je i fizički loše jer sam razmišljao o svima onima koji su patili zbog potresa, o onima koji su bili prisiljeni provesti novogodišnju noć na otvorenom, na hladnoći; mislio sam na brojne osobe čiji su članovi obitelji ili prijatelji pogodeni koronavirusom i koji se iz sigurnosnih razloga nisu mogli približiti jedni drugima. Mislio sam i na tolike koji su umrli potpuno sami. Razmišljao sam o godini koja je upravo završila, o brojnim skandalima koji su pogodili Crkvu, o zburjenosti koju smo svojim nedosljednim ponašanjem često prouzrokovali u srcima vjernika, posebno u jednostavnih ljudi. I pitao sam se: Što mogu učiniti? U jednom sam trenutku shvatio da je sada vrijeme da dokažem svoju vjeru. Vrlo sam jasno osjećao da ne mogu razumjeti razlog onoga što sam video i onoga što se događalo oko mene, već da trebam isповjediti svoju vjeru u Božju ljubav. Lako je vjerovati u Gospodinovu dobrotu kada stvari idu dobro. Međutim tek je nakon povika „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio“ Isus ispunio najveći čin vjere prema Očevoj ljubavi, kad mu je rekao: „Evo me, u ruke tvoje predajem duh svoj“, to jest: „Potpuno se povjeravam Tebi.“ U tom sam trenutku osjetio olakšanje. Magla je isčezla iz moga srca. Shvatio sam da otajstvo križa osvjetljava naš život. Riječ je o mudrosti koja nadilazi ono što je razumno. Molimo danas svetoga Tomu da nam pomogne vjerovati u Božju ljubav, ne samo kada stvari idu dobro već iznad svega kad nam se čini da smo napušteni. On je i dalje naš Otac koji čeka da mu se bacimo u zagrljav.

4. Zahvaljujem ponovno ocima dominikancima na pozivu koji su mi uputili i na radu koji čine i koji su činili u Hrvatskoj

otkako su došli u Dubrovnik, gdje i danas žive kao aktivna zajednica. Dobro je poznat poseban doprinos u duhovnom, ali i intelektualnom životu koji su dominikanci donijeli u Hrvatsku. Godine 1396. osnovali ste prvo hrvatsko sveučilište u Zadru. Brojni su bili dominikanski teolozi koji su obilježili nacionalnu kulturu, ali ne samo u prošlosti. Poznat je vaš doprinos po vrsnim učiteljima na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, da spomenem samo profesora Jordana Kuničića i akademika Franju Šanjeka. U taj red spada i profesor Marijan Jurčević iz Rijeke i umirovljeni profesor Hrvoje Lasić s isusovačkoga Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Uistinu postoji razlog da se ponosite prošlošću i potrebno je moliti Gospodina da u današnje vrijeme budete dostojni nasljednici i svjedoci svojih slavnih prethodnika.

Hvala vam dakle na svemu što ste učinili u prošlosti i za ono što nastavljate činiti na raznim crkvenim učilištima. Po uzoru na svetoga Tomu, ne zaboravite buditi nadu usmjeravajući vjernike da uvijek vjeruju u otajstvo Božje ljubavi, kako se ne bi obeskrijepio križ Kristov!

Nakon euharistijskoga slavlja otvorena je novouredena Središnja provincialna knjižnica Fr. Hijacint Bošković, sa spomen-zbirkom akademika Franje Šanjeka, s više od 45 tisuća naslova, od čega gotovo tisuću iz 16. ili 17. stoljeća, vrlo vrijednoga sadržaja. Provincial Slišković podsjetio je i na dominikansku tradiciju da odmah nakon crkve ili kapele drugo mjesto zauzima knjižnica. Knjižnica Hijacint Bošković ponajprije je namijenjena profesorima i studentima filozofije i teologije, ali su tim otvorenjem stvorenii preduvjeti za njezino otvorenje i široj

javnosti. Dominikanska knjižnica započela je s radom 1927. godine kada je osnovan Samostan Kraljice Sv. Krunice na zagrebačkoj Koloniji, a od 1977. godine nosi ime Hijacinta Boškovića, velikoga dominikanca, filozofa i teologa, koji je svojim znanstvenim radom upućivao na nespojivost totalitarizama s kršćanskim mišlju.

Na svečanosti otvorenja knjižnice sudjelovao je i vršitelj dužnosti dekana Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. fra Mario Cifrak koji je rekao da su Katolički bogoslovni fakultet i Sveučilište u Zagrebu već 350 godina utkani u biće hrvatskoga naroda. Dekan je rekao da je Katolički bogoslovni fakultet ponosan na svoju povijest i da je kolijevka Sveučilišta u Zagrebu. U tu slavnu povijest upisala su se i mnoga braća dominikanci, kazao je prof. Cifrak te je podsjetio na neke od njih – Jordana Kuničića, Franju Šanjeka, Marijana Biškupe, Marijana Jurčevića, a to su i današnji profesori Slavko Slišković i Alojz Ćubelić. Nazočnima se pomoću videoprijenosu obratio predsjednik HAZU-a Velimir Neidhardt koji je podsjetio da su dominikanci osnovali prvo sveučilište na hrvatskom prostoru, bilo je to 1396. godine u Zadru.

Okupljenima se kratko obratio i gradonačelnik Zagreba Milan Bandić. Ministrica kulture i medija Nina Obuljen Koržinek istaknula je da je dominikanski red ostavio duboki trag u hrvatskoj kulturi, duhovnosti i društvu. „O ljubavi ovoga reda prema knjigama i čitanju svjedoče brojne dominikanske knjižnice, koje se smatraju najstarijima ne samo kod nas nego i u svijetu. O tome svjedoče i nebrojene samostanske škole, ali i više obrazovne ustanove poput Generalnoga studija u Zadru, kojim se s pravom ponosite

kao najstarijim hrvatskim sveučilištem”, kazala je ministrica. (IKA)

Riječki salezijanci proslavili svetkovinu don Bosca

Rijeka, 31. siječnja 2021.

U Župi Marije Pomoćnice u Rijeci u nedjelju 31. siječnja proslavljenja je svetkovina svetoga Ivana Bosca, utemeljitelja Družbe sv. Franje Saleškoga.

Kao utemeljitelj salezijanaca – družbe čija prisutnost na tom području broji već više od sto godina, don Bosca častili su redovnici, mladi i ostali vjernici cijelog tjedna koji je prethodio samom blagdanu. Od molitve devetnice na svakodnevnim misama do *online* filma i kviza za mlade, mladima i onima nešto starijima pružene su raznovrsne prilike za susret s tim svetcem. Vrhunac pripreme za spomandan bila je trodnevnička obogaćena različitim sadržajima nakon večernjih svetih misa, koje su slavljene u skladu s važećim epidemiološkim mjerama. Program je bio održan u crkvi za onaj broj vjernika koliko je bilo dopušteno, ali je i sniman te stavljen na društvene mreže za sve koji nisu mogli sudjelovati u crkvi.

Prvoga dana bila je predstavljena pobudnica vrhovnoga poglavara salezijanske družbe pod nazivom *Nadom pokrenuti*. Drugoga dana jedan salezijanac, časna sestra i jedna animatorica iz salezijanskog oratorijskog svjedočili su o svom susretu s don Boscom. Trećega dana duhovne priprave župni glazbeni sastav mlađih predstavio je nekoliko pjesama o don Boscu koje su sami napisali i uglazbili. S tako bogatom pripremom mlađi, župljani i svi drugi štovatelji don Bosca na njegovu svetkovinu, srdaca punih radosti

i ljubavi, častili su toga svetca na euharistijским slavljima čuvajući u sebi bogatstvo don Boskova primjera kako bi ga mogli slijediti u vlastitom životu. U nedjelju 31. siječnja, na svetkovinu don Bosca, mise su slavljene u 9.00, 10.00, 12.00 i 18.30, a predslavili su ih župnik Župe Marije Pomoćnice don Tunjo Blažević, ravnatelj salezijanske zajednice u Rijeci don Josip Stanić i voditelj oratorija don Danijel Dragičević. (IKA)

Susret za duhovna zvanja u franjevačkom sjemeništu u Slavonskom Brodu

Slavonski Brod, 31. siječnja 2021.

Sjemenište Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda koje je zbog potresa iz Zagreba premješteno u Franjevački samostan u Slavonskom Brodu i 2. rujna prošle godine blagoslovljeno prvi su pohodili i u njemu od petka 29. do nedjelje 31. siječnja boravili trojica osnovnoškolaca: Filip Glasnović iz Zagreba te Emanuel Bunić i Jošua Slobodačanac iz Koprivnice.

Filip je učenik osmoga razreda i župljaniň Župe sv. Leopolda Mandića iz zagrebačke Gornje Dubrave. Duhovni poziv osjetio je tijekom ministriranja u svojoj župi. Emanuel je učenik sedmoga razreda. Ministrirajući u svojoj franjevačkoj Župi sv. Antuna Padovanskog u Koprivnici također je osjetio duhovni poziv da nasljeđuje sv. Franju, koji mu je uzor u životu. Jošua je također ministrant u Župi sv. Antuna u Koprivnici. Kako ističe, nije osjetio duhovni poziv, ali je u sjemenište došao jer ga je zanimalo kako mlađi žive u samostanu i izbliza upozna život franjevaca. Sudeći po njihovim dojmovima, oduševio ih je i grad Slavon-

ski Brod, čije su znamenitosti upoznali sa sjemenišarcima i odgojiteljem fra Sinišom Pucićem, i bratstvo franjevaca te barokna franjevačka crkva Presvetog Trojstva. Oni su tri dana sudjelovali na misnim slavljima, a na nedjeljnim misama svećenici su ih predstavili zajednici. Bio je to prvi pohod tom mladom sjemeništu u kojem se za formaciju svećenika zasad pripremaju trojica mladića: Loris Pilav, Šimun-Benedikt Kopričanec i Andjelo Golomeić. (IKA)

Proslava sv. Ivana Bosca i Dan ministranata u Župi sv. Dominika Savija

Slavonski Brod, 31. siječnja 2021.

U Župi sv. Dominika Savija u Slavonskom Brodu na blagdan sv. Ivana Bosca, 31. siječnja, održava se Dan ministranata. Tako je bilo i ove godine, iako je zbog epidemiološke situacije sudjelovalo manji broj ministranata; od njih 25 sudjelovalo je tek sedam dosadašnjih i tri nova ministranta, koje je župnik Josip Matanović tijekom misnoga slavlja primio u župni zbor ministranata.

Tumačeći odlomak Markova evanđelja, župnik Matanović podsjetio je kako nam se u životu događaju stvari na koje ne možemo utjecati i nakon kojih tražimo pomoć: potres, poplava, iznenadna smrt u obitelji ili neka druga nepogoda. „Pomoć od ljudi samo je mali udio u ublažavanju teškoća koje su nas zadesile. U takvim situacijama čovjek, pa čak i mi vjernici utječemo se alternativnim rješenjima i tražimo pomoć na pogrešnom mjestu – pri ruci je horoskop, visak, razne istočnjačke vještine, bioenergetičari, majstori reikija i drugi. Ali znamo li poput slijepca iz Jerihona viknuti: Isuse,

Sine Davidov, smiluj mi se! Isus je u sinagogi pomogao opsjednutom čovjeku i iz njega istjerao Sotonu i spasio ga. I nama je uviđek spremjan pomoći, samo ga treba pozvati u pomoć“, naglasio je župnik. Podsjetio je kako je sv. Ivan Bosco bio veliki pomoćnik u svim nevoljama. „Svoje odgojenike učio je kako se boriti protiv grijeha i protiv Sotone. Učio ih je kako doći u raj. Sv. Dominik Savio slušao je njegove pouke i postao je svet. Slijedimo i mi njegov primjer da dodemo u raj. Glasovita je don Boscova pouka: Svećenik ne ide sam u raj, ali ne ide sam ni u pakao. Ako čini dobro, poći će u nebo s dušama koje je spasio svojim dobrim primjerom; ako čini zlo i sablažnjava, poći će u propast s dušama osuđenima po njegovoj sablazni.“

Novi ministranti primili su iz župnikovih ruku predmete kojima će se služiti u svojoj službi: ampulice, kadionicu, oltarno zvonce i svijeće. Obukli su ministrantska odijela, a župnik ih je pozvao da vjerno i ustrajno služe oltaru i župnoj zajednici. Slavlje je završilo zajedničkim druženjem u župnom stanu. (IKA)

Varaždinski kapucini proslavili blagdan Ukazanja Blažene Djevice Marije u Lurdu

Varaždin, 11. veljače 2021.

Središnje slavlje u kapucinskoj crkvi Presvetog Trojstva predvodio je u četvrtak 11. veljače varaždinski biskup Bože Radoš. Varaždinski kapucini posebno svečano slave blagdan Ukazanja Blažene Djevice Marije u Lurdu, no ove godine Gospa Lurdska proslavljena je u skromnijim uvjetima koje su nametnule epidemiološke mjere. U zajedništvu s biskupom Radošem bili su, među

ostalima, provincijalni poglavar Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogданa Mandića fra Juro Šimić i donedavni provincijalni poglavar fra Jure Šarčević. Pripe početka misnoga slavlja okupljene vjernike i svećenike pozdravio je domaćin, župnik fra Mirko Kemiveš, koji je podsjetio kako se blagdan Gospe Lurdske u crkvi Presvetog Trojstva u Varaždinu slavi od 1880. godine te kako su upravo kapucini bili prvi na području Hrvatske koji su započeli sa štovanjem Majke Božje Lurdske.

U uvodu euharistije biskup Radoš napomenuo je kako „nam ukazanja Blažene Djevice Marije u Lurdu govore kako ona s nama hodi“. Marija je hodala Isusovim životnim hodom i nastavlja taj hod s nama, poručio je biskup. Kako se osim Gospe Lurdske 11. veljače obilježava i slavi Svjetski dan bolesnika, koji je 1992. godine utemeljio sv. Ivan Pavao II., biskup Radoš pozvao je na molitvu za sve bolesnike. U homiliji na blagdan Gospe Lurdske, razmatrajući nad Ivanovim evanđeljem u kojem Isus čini svoje prvo znamenje na svadbi u Kani Galilejskoj, biskup Radoš govorio je kako je slavlje Blažene Djevice Marije uvijek u kući u čijem je središtu njezin sin Isus iz Nazareta. Ona radost uvijek povezuje s njim jer bez njega nema radosti, dodao je biskup. (IKA)

Važnost autentičnoga svjedočanstva posvećenih osoba u svijetu

Zagreb, 2. veljače 2021.

Svjedočanstvo Bogu posvećenih osoba u svijetu te izazovi, krize i blagoslovi toga poslanja bile su neke od tema emisije Hrvatskoga katoličkoga radija *Argumenti* na Dan

posvećenoga života, 2. veljače. Gosti su bili karmeličanka Božanskog Srca Isusova Dijana Mlinarić, prečasni Željko Faltak, rektor Nadbiskupskoga bogoslovnoga sjemeništa u Zagrebu, te isusovac Mislav Skelin.

U zapadnim zemljama govori se o padu duhovnih zvanja. Kako je poručio prečasni Željko Faltak, smatra kako je to zbog sužavanja teze „u svijetu, ali ne od svijeta“, koja je temeljni postulat kršćanstva. „Svaki kršćanin snagom krštenja pozvan je biti upravo u toj dimenziji življenja evangelja – živjeti u svijetu, ali ne od svijeta, već od Božjega promisla i božanskoga zakona. To je neki temelj krsnoga poslanja na koji se onda kao baza nadograđuje sve ono što Bog daruje kao karizmu, kao poziv. Tu vidim krizu. Konkretno, krizu društva i krizu kršćanstva“, poručio je. Zbog svjedočanstva osoba posvećenoga života mnogi smatraju da se njihov poziv razvio ili ojačao. Jenjava li to svjedočanstvo u današnje vrijeme? Pater Mislav Skelin smatra kako u Hrvatskoj i dalje mnogi redovnici, redovnice i svećenici na dobar način svjedoče svoj poziv. „Ostavljaju jedan primjer ljudskosti i istinske vjere. Ono u čemu često vidim opasnost jest kako većina nas redovnika, redovnica i svećenika upadnemo u vrstu ‘solidne osrednjosti’. Tijekom vremena uđeš u rutinu i, zapravo, možda i nesvesno prestaneš tražiti ono više. Tu ne mislim na povećanje broja aktivnosti, nego na jednu dubinu, pronicljivost.“ Kada je riječ o svjedočanstvu, napose mlađim generacijama, bitna je autentičnost, ističe sestra Dijana Mlinarić, koja ima višegodišnje iskustvo u radu s mladima. „Normalno je da mladi najviše gledaju svjedočanstvo i uzor života i tu oni dobivaju najviše poruka. Važan je zdrav, te-

meljni i jasan katolički nauk u ovom svijetu koji ima raznorazne informacije koje su vrlo zbunjujuće za osobu koja nije teološki obrazovana. Mladi su otvoreni za vjeru, istinski žele živjeti ideale. Oni ne očekuju savršenstvo u našem životu, ali očekuju autentičnost i iskrenost.“ Današnje društvo nije uvijek skloni Crkvi te su prisutne i predrasude. No, kako ističe prečasni Faltak, u samom Svetom pismu стоји kako će kršćanin biti „znak osporavan“. „To je jednostavno u biti Utjemeljitelja. Ako je Crkva mistično tijelo Kristovo, ne može očekivati drukčiji tretman u svijetu. Trebamo i mi promatrati sebe i biti syjesni toga identiteta koji nije naš, nego je snagom poziva i snagom odaziva.“

Gosti su se osvrnuli i na razdoblje potresa i pandemije. Isusovac Mislav Skelin svjedočio je kako je potres, koji je razorio i baziliku Srca Isusova u Zagrebu, poziv posvećenima osobama na promišljanje o tome kako oni mogu nešto novo izgraditi. „Idemo pokušati graditi nešto novo, nešto još dublje. Crkvu u Palmotićevoj svi smo voljeli takvu kakva je bila, voljet ćemo je opet kada se obnovi. Uvijek će biti prostor za promišljanje što još treba biti ‘Palma’, što još treba biti Zagreb, Markuševac, Sisak... Poziva li Bog na nešto novo? Građevinari imaju svoj dio posla, političari svoj, a i posvećene osobe trebale bi gledati kako doprinijeti na vlastiti način – osmišljavanju jednoga istinskoga pogleda srcem na cijelu tu situaciju“, zaključio je pater Skelin. (IKA)

Redovniku franjevcu i sestrama franjevkama dodijeljene nagrade Grada Dubrovnika

Dubrovnik, 2. veljače 2021.

Na svečanoj sjednici Gradskoga vijeća Grada Dubrovnika održanoj u utorak 2. veljače u Kazalištu Marina Držića uručene su i nagrade Grada Dubrovnika uz Dan grada 2021. godine i blagdan sv. Vlaha. Među dobitnicima nagrade jesu dr. sc. fra Pio Pejić i Družba sestara franjevki od Bezgrešnog začeća iz Dubrovnika.

U obrazloženju nagrada navodi se sljedeće: "Dr. sc. fra Pio Pejić dobitnik je *Nagrade Dubrovnika* za značajan doprinos duhovnom i kulturnom životu grada. Ove godine navršilo se 50 godina kako je fra Pio Mate Pejić došao na službu u samostan Male braće u Dubrovniku i ova je obljetnica prigoda za prisjetiti se djelovanja toga samozatajnoga franjevca koji je svojim životom i radom značajno doprinio duhovnom, kulturnom i zdravstvenom životu grada. Fra Pio Mate Pejić rođen je 1937. godine u Sovićima, u Bosni i Hercegovini, gdje je završio osmogodišnju školu, a Klasičnu gimnaziju pohađao je u Zadru i Pazinu. Teologiju je studirao u Zagrebu i Zadru, a 1968. godine doktorirao je na Papinskom sveučilištu *Antonianum* u Rimu. Za vrijeme obnašanja službe kapelana bolnice u Dubrovniku fra Pio toplim riječima utješio je tamošnje bolesnike i bio im pomoći i utjeha u njihovim teškim životnim trenutcima. Na kulturnom planu djelovao je kroz Hrvatsko kulturno društvo *Napredak* – Dubrovnik, gdje je obnašao skoro sve upravljačke dužnosti, među ostalim, i onu predsjedničku u razdoblju od 1997. do 2001. godine. Na

znanstvenom planu fra Pio bio je također vrijedan i vrlo priznat znanstvenik. Napisao je brojne znanstvene članke koji su objavljeni u ponajboljim znanstvenim časopisima, a posebno se isticao u pitanjima crkvenoga prava. Od brojnih nagrada i priznanja koja je dobio za svoj rad fra Pio s ponosom ističe odlikovanje predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana, koji ga je *Redom hrvatskog trolista* odlikovao za osobite zasluge u ratu i izravnoj ratnoj opasnosti za Republiku Hrvatsku. Dodjela priznanja *Nagrada Dubrovnika* tomu velikom čovjeku i dobrotvoru primjerena je zahvala za njegova dobročinstva i kruna njegova doprinosa gradu.

Družba sestara franjevki od Bezgrešnog začeća iz Dubrovnika dobitnice su *Nagrade Dubrovnika* za humano djelovanje, služenje drugima i čuvanje duhovne i kulturne baštine. Sestre franjevke od Bezgrešnog začeća iz Dubrovnika izvorna su dubrovačka i hrvatska redovnička ženska zajednica, danas družba papinskoga prava, nastala na temeljima franjevačke trećoredske zajednice koja se na Dančama spominje već 1458. godine kao *Mantellate Francescane*. Te pobožne djevojke (pučanke), nastanjene uz crkvu svete Marije od Milosti na Dančama, služile su Bogu posvećujući se molitvi i službi bližnjima, obavljajući djela milosrđa. U početku su pomagale bolesnicima smještenim u ondašnjem lazaretu, a kasnije pohađajući bolesne i umiruće po gradu. Arhivski dokumenti nakon preseljenja karentene (lazareta) s Danača u istočni dio grada (na Ploče) u 17. stoljeću spominju dumne (redovnice) na Dančama kao čuvarice crkve i groblja. Prema dokumentima iz 1709. godine ta zajednica nosila je službeni

naziv Dumne trećoredice sv. Franje. Dubrovački biskup Josip Marčelić 1923. godine dekretom je za poglavaricu te zajednice imenovao Margaritu Milin. Iz te trećoredske zajednice razvila se današnja družba sa skraćenim nazivom „sestre Dančarke“. Kako stoji u konstitucijama družbe, glavni njezini ciljevi, kao i svake pojedine sestre, jesu „ustrajno nastojati oko vršenja savršene ljubavi po opsluživanju evanđeoskih svjeta“. Družba danas broji 50 članica koje žive i rade u zajednicama i u Hrvatskoj i diljem svijeta. U skladu sa svrhom i karizmom Družbe sestre svoje poslanje ostvaruju u radu s djecom u predškolskim i školskim ustanovama, u župnom apostolatu, u odgojnem radu s mladima, brigom za stare i nemoćne te radom u medicinskim ustanovama.“ Sjedište Vrhovne uprave Družbe nalazi se u kući matici na Dančama, a vrhovna je poglavarica Družbe sestra Darija Jovanović, koja je uime Družbe preuzela nagradu. (IKA)

Ulazak u kandidaturu Milosrdnih sestara sv. Križa

Đakovo, 2. veljače 2021.

Na Dan posvećenoga života, 2. veljače 2021. godine, aspirantice Paula Nikolić iz Otoka, Franka Dobranić iz Čakovca, Gabriela Radaš iz Lišana Ostrovičkih kraj Šibenika i Iva Serenčić iz Ivankova uz molitvu Srednjega časa u samostanskoj crkvi Presvetog Srca Isusova u Đakovu ušle su u kandidaturu zajednice Milosrdnih sestara sv. Križa. Svoju želju za primanjem u kandidaturu izrekle su pred s. Valerijom Široki, provincijalnom poglavaricom, i pred zajednicom sestara. Kandidatura je vrijeme u kojem djevojke

upoznaju redovničku zajednicu, preispituju Božji poziv te se pripremaju za služenje Bogu i bližnjima, kao što su i same izrazile. Neka im, uz molitvenu podršku svih sestara, na putu nasljedovanja Raspetoga pratilice budu radost i ustrajnost! (s. Nada Martinković)

Otvoren samostan Družbe sestara Milosrdnog Isusa u Sisku

Sisak, 3. veljače 2021.

Kuća života *Emanuel*, koja djeluje pod okriljem Udruge *Betlehem* Sisak, postala je novi dom Družbe sestara Milosrdnog Isusa. Časne sestre Jaira Udovičić i Ivana Perković prve su stanovnice novoga samostana, izvijestili su u srijedu 3. veljače iz Udruge *Betlehem* Sisak.

Udruga *Betlehem* Sisak ustupila je potkrovљe kuće za klauzuru časnim sestrama koje su nakon 20 godina djelovanja u Puli odlučile nastaviti svoj apostolat u Sisku. Udruga *Betlehem* i Družba sestara Milosrdnog Isusa imaju slično poslanje u društvu, a to je zaštita prava nerodjene djece i dostojarstva ljudskoga života od začeća do prirodne smrti. Utjemeljitelj je toga poljskoga reda blaženi Mihael Sopočko, isповједnik svete Faustine Kowalske. Sestre će osim pomaganja trudnicama i majkama biti i na službi u Župi svetoga Kvirina i u Sisačkoj biskupiji. Samostan je otvoren za djevojke koje razmatraju poziv. Zainteresirane se mogu prijaviti na e-adresu: milosrdni.isus@gmail.com.

Udruga *Betlehem* Sisak u prosincu 2014. godine pokrenula je veliki projekt, otvaranje Kuće maloga Isusa, kuće pomoći za trudne djevojke, samohrane majke i djecu. U lipnju 2018. godine otvorena je Kuća ži-

vota *Emanuel*. Ta kuća otvorena je zahvaljujući potpori hrvatskih iseljenika u Australiji koji su prikupili novčana sredstva za kupnju i adaptaciju kuće. Tijekom sedam godina djelovanja Udruga *Betlehem Sisak* pomagala je svima bez obzira na vjersku, nacionalnu ili bilo koju drugu pripadnost. Vodeći se kršćanskim i općeljudskim vrijednostima i idealima, trudnicama i samohranim majkama nastoji se pružiti topla obiteljska atmosfera i zajedništvo, razumijevanje i materijalna podrška te duhovna pomoć onima koji su zbog različitih neprilika ostali bez obitelji, doma, potpore, sredstava za život. Diljem Sisačko-moslavačke županije udruga pomaže samohranim majkama, trudnim djevojkama i djeci, javili su u srijedu 3. veljače iz Udruge *Betlehem Sisak*. (IKA)

Knjiga o dr. fra Tomislavu Zdenku Tenšeku, OFMCap

Zagreb, 4. veljače 2021.

U izdanju Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i izdavačke kuće *Kršćanska sadašnjost* iz Zagreba početkom veljače 2021. godine izšla je nova knjiga dr. sc. Ante Barišića pod naslovom *Dr. Tomislav Zdenko Tenšek*.

Autor je knjige dr. sc. Anto Barišić, docent na KBF-u u Zagrebu te nekadašnji suradnik i asistent prof. dr. sc. Tomislava Zdenka Tenšeka, dugogodišnjega profesora i dekana KBF-a u Zagrebu. To je peta knjiga u započetom nizu naziva *Profesori Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu*. Autor je u knjizi sustavno i detaljno na temelju objavljenih, a pogotovo do sad neobjavljenih različitih arhivskih izvora prikazao bogati i požrtvovni život i djelo

redovnika, svećenika i profesora Tenšeka koji je bilo član kapucinske redovničke zajednice. Knjiga ima 296 stranica i popraćena je fotografijama iz Tenšekovih različitih životnih faza njegova sveukupnoga djelovanja kao redovnika, svećenika i profesora, od rođenja pa do smrti (1943. – 2007.). Knjiga je podijeljena u pet poglavlja, a na kraju se nalaze tri vrste kazala: kazalo imena, kazalo zemljopisnih imena i kazalo pojmove. Recenzirali su ju prof. dr. sc. Ružica Razum, izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić i doc. dr. sc. Andrea Filić. (IKA)

Generalni vikar fra Sean Sheridan u kanonskom pohodu Provinciji franjevaca trećoredaca

Zagreb, 5. veljače 2021.

Generalni vikar fra Sean Sheridan, TOR, delegat generalnoga ministra franjevaca trećoredaca, u kanonskom je pohodu sve braće i bratstava Provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša prije provincijalnoga kapitula koji će se održati od 6. do 9. travnja.

Tajnik je generalnoga pohoda fra Matej Jovanovac. Franjevce i samostane u Zadarsko-splitskoj regiji pohodio je od 17. do 25. siječnja, a one u Kvarnerskoj regiji od 28. siječnja do 3. veljače. U tim se prigodama susreo i s ordinarijima u nadbiskupijama i biskupijama u kojima prebivaju i djeluju trećoredački redovnici: zadarskim nadbiskupom Želimirom Puljićem, splitsko-makarskim nadbiskupom Marinom Barišićem, krčkim biskupom Ivicom Petanjkom, riječkim nadbiskupom Ivanom Devčićem i gospičko-senjskim biskupom Zdenkom Križićem. Pohoditelj je, prema mogućnostima, razgledao i neke znameni-

tosti gradova i krajeva u kojima je boravio: katedralu i Dioklecijanovu palaču u Splitu, utvrdu Klis, grob biskupa Srećka Badurine, franjevca trećoredca, u šibenskoj katedrali, katedralu svete Stošije i Stalnu izložbu crkvene umjetnosti u samostanu benediktinki u Zadru, krčku katedralu, narušeni samostan franjevaca trećoredaca u Osoru i svetište na Trsatu.

U petak 5. veljače počeo je pohod franjevcima i samostanima u Zagrebačkoj regiji. Pohodit će župu u Kloštru Podravskom, samostan u Belišću, samostan u Odri (Zagreb) i nakraju Samostan sv. Franje Ksavverskoga u Zagrebu, sjedište Provincije. Na završetku pohoda, 14. veljače, otvorit će glasovnica za izbor provincijalnoga vikara i provincijalnih vijećnika za sljedeće četiri godine, izvjestila je Provincija franjevaca trećoredaca glagoljaša. (IKA)

Spomendan sv. Bakhite

Đakovo, 8. veljače 2021.

Pred nama je spomendan sv. Bakhite (8. veljače), koji već nekoliko godina, po uputi Pape Franje, obilježavamo i kao Međunarodni dan molitve i promišljanja radi suzbijanja trgovine ljudima. Dan je to kad posebno mislimo na žrtve i molimo za njih pitajući se što možemo učiniti kako bismo im pomogli do novoga života te što činiti kako bi se prestalo s trgovanjem ljudima.

Mnoge današnje žrtve započele su svoj život sretnim i bezbrižnim djetinjstvom, voljene i zaštićene u krugu svojih obitelji. Slično kao i sv. Bakhita koja je zapisala u svom životopisu: „Živjela sam sretno i bezbrižno, ne znajući što je trpljenje.“ Odraštala je poput nas. Provodila je dane djetinj-

stva sa svoja tri brata i tri sestre, u uglednoj obitelji, na čelu s uspješnim ocem, sve do trenutka otmice, koji je potpuno promijenio njezin život. Postala je rob, poput robe s kojom može raditi tko što želi: iskorištavati je, preprodavati... Postala je rob – bez ikakva prava, bez glasa, bez zaštite, poput tolike djece i mlađih, poput toliko odraštih koji su pod strogim nadzorom svojih okrutnih i bezosjećajnih vlasnika i danas po cijelome svijetu. Četvrti vlasnik Bakhite bio je jedan turski general, čiju je suprugu i punicu trebala posluživati. O tom vremenu sama kaže: „Svih tih godina koliko sam ostala u toj kući ne sjećam se da je prošao i jedan dan bez neke rane. Kad bi ožiljak od biča počeo zacjeljivati, na mene bi se spuštali novi udarci.“ Najstrašnije joj je iskustvo bilo, veli, kad je (zajedno s drugim robovima) bila obilježena, prolazeći kroz proces sličan tetoviranju. Bila je to uobičajena stara praksa po cijelom Sudanu. Dok je njezina gospodarica stajala kraj nje s bićem u ruci, jedna je žena donijela posudu bijelog brašna, posudu soli i britvu. Brašnom se koristila da napravi uzorak na njezinoj koži, a onda bi po tim crtama duboko zarezala te rane napunila sa soli kako bi ožiljak trajno ostao. Sveukupno 114 isprepletenih uzorka bilo je urezano u njezine grudi, trbuhi i desnu ruku.

Teško možemo zamisliti neizdržive болi kroz koje je prolazila mlada Bakhita, kao i kroz što sve moraju prolaziti robovi i robinje danas, od najmlađe žrtve trgovanja ljudima, do najstarije. No, ipak, možemo im pomoći. Ne samo oni među nama u redovništvu koji konkretnim radom sa žrtvama pomazuju njihovu izbavljenju i oporavku na putu do novoga života ili preventivnim oblicima

djelovanja, npr. predavanjima ili propovijedima, nego i svi mi koji svakoga jutra u sigurnosti naših samostana molimo *Jutarnju molitvu* blagoslivljajući Boga što je pohodio nas ljudе, zarobljene grijehom, i što nas je otkupio. Zahvalni smo za Spasitelja, što je u Njemu ostvareno ono što je davno obećano: spasiti nas od naših neprijatelja i da će nam dati da mu izbavljeni iz ruku neprijatelja služimo bez straha, u svetosti pred Bogom, u sve dane svoje. Čovječanstvo je spašeno i oslobođeno, a opet milijuni naše zarobljene braće i sestara još uvijek čekaju da ih netko pohodi, da ih otkupi, da ih izbavi od danonoćnoga straha, od svakodnevno-ga iskorištavanja i zlostavljanja. Uključimo ih, draga braćo i sestre, posebno ovih dana u svoje molitve kako bi svi oni, koji su još uvijek u sjeni smrti, bili izbavljeni. Molimo da ih Isus – mlado Sunce s visine - obasja i po nama, da ih izbavi i upravi noge njihove na put mira i oporavka, da ih izvede na puteve slobode djece Božje. Nakon mučnih iskustava Bakhitu je životni put doveo do redovnica u Italiji, prema kojima je osjećala veliku zahvalnost. Sama reče: „Te su me slete majke herojskom strpljivošću poučile o Bogu.“ I danas nam Bakhita poručuje: „Preobrazba je moguća preko trpljenja.“ Ona je od fizičke zarobljenosti, koja je godinama trajala, došla do prave nutarnje slobode, slobode svetaca.

Neka nas zagovara u našim nastojanjima da u današnjim žrtvama trgovanja ljudima mi, Bogu posvećene osobe, prepoznamo Isusa, Patnika. Neka Bog blagoslov naša nastojanja i prikloni uho našim molitvama da u njima ostane živa nada u pobjedu dobra u njihovu životu. Neka sv. Bakhita zagovara žrtve da budu izbavljenе

iz ruku trgovaca ljudima, njihovih vlasnika i onih koji ih iskorištavaju te po strašnoj patnji kroz koju prolaze i one dođu do slobode tijela i duha kako bi služile Bogu u svetosti, poput sv. Bakhite. Znamo da je papa Benedikt XVI. godine 2007. u svojoj enciklici *Spe salvi (U nadi spašeni)* upravo sv. Bakhitu i cijeli njezin život stavio kao izuzetan primjer kršćanske nade. Molimo i za one koji trguju ljudima, posebno mi, redovnice, jer su sve više upravo žene te koje se bave trgovanjem ljudima. U nekim dijelovima svijeta pravilo je da žene prodaju žene; da žene prodaju djevojčice i djevojke. Isto je tako zastrašujuća činjenica da se toliko djece prodaje, iskorištava, zlostavlja. U nekim dijelovima Afrike i Azije djeca čine veći dio žrtava, a u određenim područjima zapadne Afrikečak 100 % žrtava trgovanja ljudima jesu djeca. Sveta Bakhita, moli za nas! Moli za sve žrtve trgovanja ljudima! (s. Viktorija Šimić)

Počela trodnevница u Stepinčevu Karmelu

Zagreb, 7. veljače 2021.

Provincijalni poglavar Hrvatske dominikanske provincije Navještenja BDM prof. dr. sc. fr. Slavko Slišković, OP, pročelnik Katedre crkvene povijesti, otvorio je 7. veljače nedjeljnim euharistijskim slavlјem u brezovičkom Karmelu prvi dan trodnevnice uoči Stepinčeva.

Nadahnjujući se na nedjeljnim misnim čitanjima, provincijalni poglavar Slišković govorio je o Jobovoj kušnji na zemlji, kada čovjek osjeća težinu života i napuštenosti od bližnjih i od Boga, te je ustvrdio da je Job u svakome od nas i da je svatko od nas

ponekad sličan Jobovim prijateljima i bližnjima koji su njegovo stanje smatrali kaznom koju je on zaslužio. „A Isus nam proručuje da to nije pravi stav. Isus liječi, Isus ozdravlja, Isus izgoni zloduhe. On želi da čovjek bude sretan, da čovjek bude zdrav, da čovjek bude zadovoljan i to je onaj pravi kršćanski stav za koji Pavao kaže: 'Jao meni ako tako ne činim, ako na taj način ne propovijedam evanđelje, ako na taj način ne svjedočim svoju kršćansku vjeru.' Na nama je također zadaća da budemo oni koji će liječiti one koji su duševno i tjelesno bolesni. Taj lijek nekada je vrlo jednostavan. Nekad je dovoljna blizina, lijepa riječ, suočenje, znati da te neko razumije ili znati da je netko tebi blizu kad ti je teško i ne osuđivati onoga koji je u teškoj životnoj situaciji, to je pravi kršćanski stav“, rekao je fr. Slavko.

Na kraju je provincijalni poglavar pozvao vjernicima da kad se osjećaju poput Joba i kada su pritisnuti duševnim i tjelesnim patnjama, kada su u napasti da budu poput Jobovih prijatelja, kada ne vide bolesti i potrebe svojih bližnjih, da se po molitvi približe Bogu kako bi imali snagu za pravilan pogled na sebe i na bližnje. Božja milost pratit će takvo djelovanje. (IKA)

Susret generalnoga vizitatora franjevaca trećoredaca s bratstvima OFS-a i FRAMA-e u Belišću

Belišće, 8. veljače 2021.

Generalni vikar Trećega samostanskog reda sv. Franje fra Sean Sheridan pohodio je samostansko bratstvo u Belišću od 5. do 8. veljače, u sklopu kanonske vizitacije Provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša.

Osim sastanka i razgovora sa svakim fratrom belišćanskoga samostanskoga bratstva, susreo se u nedjelju 7. veljače i s članovima mjesnoga bratstva Franjevačkoga svjetovnoga reda (OFS-a) i Franjevačke mladeži (FRAMA-e) u Belišću. Susret je organiziran poslije večernjega euharistijskoga slavlja u Dvorani bl. Alojzija Stepinca koja se nalazi u sklopu kompleksa belišćanske crkve. Nakon uvodne molitve i pozdrava župnika fra Branka Janjića, koji je ujedno duhovni asistent Franjevačkoga svjetovnoga reda, uslijedilo je predstavljanje bratstava. Najprije se uvodnim pozdravom Korine Sinković, predsjednice Mjesnoga bratstva, predstavila Franjevačka mladež. Prezentaciju na engleskom jeziku priredile su framašice Maja Korpar i Marija Stanković, koja je ujedno na engleskom jeziku ukratko prikazala povijest belišćanske FRAMA-e, njezino sadašnje stanje i djelovanje te perspektive i poteskoće s kojima se framaši susreću, napose u ovim uvjetima pandemije. Poslije predstavljanja FRAMA-e predstavilo se i Mjesno bratstvo Franjevačkoga svjetovnog reda koje je, također na engleskom jeziku, predstavila Marija Pintarić, doministra Mjesnoga bratstva. Prigodni dar, majicu i masku s logom belišćanskoga bratstva OFS-a, generalnom vizitatoru predao je Šimo Šarčević, mjesni ministar.

Na kraju susreta braći i sestrama Franjevačkoga svjetovnoga reda i FRAMA-e obratio se generalni vizitator, zahvalio im na lijepom dočeku i potaknuo ih na ustrajnost na putu franjevačkoga poziva i kršćanskoga svjedočenja u svijetu. (IKA)

Biskup Košić primio dominikanskoga provincijalnoga poglavara

Sisak, 9. veljače 2021.

Sisački biskup Vlado Košić primio je u utorak 9. veljače u Biskupijskom ordinarijatu u Sisku provincijalnoga poglavara Hrvatske dominikanske provincije i predsjednika Hrvatske redovničke konferencije fr. Slavka Sliškovića zajedno s fr. Zvonkom Đankićem, ekonomom Provincije. Biskup je goste, koji su željeli upoznati razmjere potresa u Sisačkoj biskupiji, poveo u distribucijski centar biskupijskoga Caritasa, gdje ih je dočekala s. Smilja Čirko, a gosti su se raspitivali kako mogu pomoći. (IKA)

Benediktinke svečano proslavile svetkovinu sv. Skolastike

Trogir, 9. veljače 2021.

U utorak 9. veljače sestre benediktinke svečano su u samostanskoj crkvi sv. Nikole u Trogiru proslavile svetkovinu sv. Skolastike misom koju je predvodio dominikanac fr. Petar Galić.

Propovjednik fr. Petar predstavio je lik sv. Skolastike počevši riječima ulazne pjesme misnoga slavlja: „Ustani i požuri, prijateljice moja, golubice moja, i dođi; zima je već minula, kiša prestala i prošla.“ Njezin odaziv na taj poziv bio je usklik duše prema Bogu, rekao je fr. Petar. Gdje to Bog poziva svoju vjernu službenicu i zašto? Poziva je, štoviše, mami je, milo je privlači u pustinju da progovori njezinu srcu, a ona da otvori uši, izoštari pogled srca za vječnu zbilju i pripadne samo njemu. Svetci uvijek imaju što reći, nečemu nas poučiti. Tako je sveti papa

Grgur Veliki oteo zaboravu dražesnu zgodu susreta svetoga Benedikta i njegove sestre Skolastike. Sastajali su se jednom godišnje na obližnjem imanju i razgovarali o nebeskim stvarnostima. Na kraju dana sestra je zamolila brata da ostanu tu noć zajedno i nastave razgovor. Vjeran Pravilu, Benedikt je to odbio. Uronivši u molitvu sa suzama, Skolastika je isprosila od Boga obilnu kišu tako da se nije moglo izići iz kuće. Benedikt se jadao sestri: „Svemogući Bog ti se smilovao, sestro: što si to učinila?“ Suze sv. Skolastike pretvorile su se u radost i ona je brata prpošno upozorila na Božji pravorijek: „Eto, molila sam tebe i nisi me htio čuti, zamolila sam svoga Boga i on me čuo. A sada, izidi, brate, izidi ako možeš i ostavi me tu pa se vrati u samostan.“ Benediktu nije drugo preostalo, nego je ostao sa sestrom pa su do jutra razgovarali o nebeskim stvarima. Propovjednik je potom ustvrdio kako je s pravom Grgur Veliki zaključio da je više mogla ona koja je više ljubila, a potom se zapitao koliko se mi slušamo u ljubavi. Povezivanje u ljubavi čini djelo Božje i govori o djelu Božjem. Koliko ima ljubavi u onome što činimo, toliko je to djelo Božje. Velika je Skolastičina ljubav prema bratu Benediktu, a povezanost u ljubavi urađa uslišanjima. Molitva bez ljubavi ne urađa uslišanjima. Bog nam ljubav stavlja na prvo mjesto. Sveti sakramenti otvorenost su Božjoj ljubavi. Euharistija je na poseban način sakrament ljubavi u kojem nam se Isus u potpunosti daruje. Mnoštvo je darova koje od Boga primamo i kao takve ih trebamo primati i njima se služiti sa zahvalnošću i ljubavlju. No svi darovi koje primamo nisu ništa ako nisu ukrašeni ljubavlju. „Što imаш, a da nisi primio? Ako si primio, što se hva-

staš kao da nisi primio?" (1 Kor 4,8) kori sv. Pavao. Sveta Skolastika s ljubavlju se služila darovima Božjim, dajući mu slavu i diveći se njegovim veličanstvenim djelima, rekao je fr. Petar, a potom se upitao bi li Benediktovo djelo bilo tako veliko da ga nije podržala velika ljubav njegove svete sestre Skolastike.

Koliko su duše Benedikta i Skolastike bile povezane, Bog je očitovao tako što je tri dana nakon onoga njemu ugodnoga susreta i razgovora pozvao k sebi svoju vjernu zaručnicu Skolastiku, a brat Benedikt video je dušu svoje sestre kako odlazi u nebo u liku golubice. Silno se razveselio kad je video toliku njezinu slavu. Hitra, nevina, bezazlena, Bogu otvorena i poslušna golubica. Kakav život, takva smrt, zaključio je propovjednik Galić, zamolivši Boga da „nam po zagovoru te divne svetice udijeli darove vjere, ufanja i ljubavi te otvoreno i spremno srce da slušamo njegov glas i ostvarujemo njegovu svetu volju u svom životu“. (IKA)

Život kontemplacije u benediktinskom samostanu

Trogir, 9. veljače 2021.

O životu kao molitvi i putovanju prema Bogu u *Vidljivim tragovima* govorila je s. Katarina Zrno iz benediktinskog Samostana sv. Nikole u Trogiru, studentica pete godine teologije u Splitu i jedna od otprilike 60 benediktinki u cijeloj Hrvatskoj. Monasi su bili prvi psihoterapeuti, a i danas svojim molitvama i razgovorom pružaju duhovnu pomoć onima koji su u potrebi. Život kontemplacije način je svjedočenja istine o tome kako svaki čovjek, živio on u braku ili u celi-

batu, pripada jedino Bogu te svoju potpunu sreću i ispunjenje može pronaći samo kada svoje planove uskladi s Božjim, ulazeći u vlastitu nutritu i osluškujući svoje osjećaje, potrebe i želje. Kada smo u bliskom i izgrađenom odnosu s Bogom, kada s Njime rješavamo probleme i poteškoće, zahvaljivanje i divljenje Gospodinu spontano je – ono se ne može i ne treba nametnuti. Za izgradnju takvoga odnosa ključno je u molitvi, koja nije prije svega prosidba za nešto, nego je razgovor s Bogom, biti onakav kakav jesi, sa svim svojim raspoloženjima i čuvstvima jer Njemu ionako ne možemo ništa sakriti, tvrdi sestra Katarina. (Splitsko-makarska nadbiskupija)

Stepinčevu kod hvarske benediktinki

Hvar, 10. veljače 2021.

U samostanu benediktinki u Hvaru svečanom euharistijom, koju je predvodio župnik Staroga Grada i Dola na Hvaru don Ljubomir Galov, proslavljen je 10. veljače spomendan bl. Alojzija Stepinca. Nakon Gospina ružarija i litanije bl. Alojzija Stepinca don Galov blagoslovio je novoizrađenu Stepinčevu sliku. Sliku je kao dar sestrama benediktinkama i njihovu samostanu i samostanskoj crkvi sv. Ivana Krstitelja i sv. Antuna Opata poklonila obitelj Maje i Ne-nada Jurasa iz Zagreba.

Samostan sestara benediktinki u Hvaru osnovan je 1664. godine i neprekidno djeluje sve do danas. U samostanu živi i djeluje šest koludrica. Osobitost crkve benediktinki u Hvaru i povezanost s bl. Alojzijem seže u 1999. godinu, kada je 11. srpnja novi glavni oltar posvetio hvarski biskup Slobodan

Štambuk i pritom ugradio u oltar relikvije bl. Alojzija Stepinca, koje je za tu prigodu iz Zagreba donio mons. Juraj Batelja, postulator kauze bl. Alojzija Stepinca. Mons. Štambuk tada je zaželio da crkva hvarske koludrica postane mjesto osobitoga čašćenja bl. Alojzija Stepinca za cijelu Hvarsku biskupiju. (IKA)

Izabrani provincijalni vikar i provincijalni vijećnici franjevaca trećoredaca

Zagreb, 14. veljače 2021.

U sjedištu Provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša, Samostanu sv. Franje Ksaver-skoga u Zagrebu, generalni vikar franjevaca trećoredaca fra Sean Sheridan 14. veljače, na završetku kanonskoga pohoda, otvorio je glasovnica za izbor provincijalnoga vikara i provincijalnih vijećnika. Redovnici Provincije izravnim su glasovanjem za provincijalnoga vikara izabrali fra Branka Lovrića, za provincijalne vijećnike fra Zvonimira Brusača, fra Mateja Jovanovca, fra Branka Janjića i fra Ivana Paponju, a generalni vikar potvrdio je izbor. Izabrani će, s ranije izabranim provincijalnim fra Ivom Martinovićem, biti uvedeni u službu na početku Provincijalnoga kapitula u vazmenome tjednu u travnju ove godine. Mandat nove provincijalne uprave traje četiri godine. (IKA)

Biskup Košić primio sestre Družbe Milosrdnog Isusa

Sisak, 15. veljače 2021.

Na spomendan blaženoga Mihaela Sopočka, utemeljitelja Družbe sestara Milosrdnog Isusa, sisacki biskup Vlado Košić

primio je 15. veljače u sisackom Velikom Kaptolu s. Jairu Udovičić i s. Ivanu Perković te vlč. Janka Lulića, kancelara Sisačke biskupije i duhovnika Udruge *Betlehem* u Sisku. Tom prigodom razgovaralo se o suradnji između biskupije, Udruge *Betlehem* i Družbe sestara Milosrdnog Isusa. S velikom radošću biskup je zaželio sestrama dobrodošlicu u biskupiju te dao blagoslov za djelo milosrđa koje će sestre prema karizmi svoje Družbe širiti na području biskupije. (IKA)

Sestre Družbe milosrdnog Isusa proslavile blagdan utemeljitelja u Sisku

Sisak, 15. veljače 2021.

Članice Družbe milosrdnog Isusa proslavile su 15. veljače blagdan utemeljitelja reda bl. Mihaela Sopočka u Kući života *Emanuel* koja djeluje pod okriljem Udruge *Betlehem* Sisak.

Misno slavlje predvodio je župnik Župe sv. Kvirina Robert Jakica, a propovijedao je utemeljitelj i duhovnik Udruge *Betlehem* o. Marko Glogović.

U propovijedi se osvrnuo na milosrđe kao glavnu Božju osobinu i najveću vrednotu bl. Mihaela Sopočka. „Milosrđe je skandal. Ljubite svoje neprijatelje. Dobro činite onima koji vas mrze. Tko tako može živjeti i tko od nas tako živi? Tko je tako milosrdan? Učimo se svaki dan iznova tako živjeti u školi milosrđa. Bl. Mihael Sopočka pokazao je da je moguće tako živjeti“; kazao je o. Marko. (IKA)

Godišnja sjednica gvardijana hrvatskih kapucina

Prozorje, 22. veljače 2021.

U Centru pomirenja – kući Misionara Krvi Kristove u Prozoru kod Dugoga Sela od 22. do 25. veljače održava se godišnja sjednica provincijalne uprave i gvardijana Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogda na Mandića.

Susret je započeo u ponedjeljak 22. veljače poslijepodne zazivom Duha Svetoga i pozdravnim govorom novoga provincijalnoga poglavara fra Jure Šimića. Uslijedilo je predavanje o. Ilije Grgića *Uloga poglavara u redovničkoj zajednici* i zatim klanjanje pred Presvetim te Večernja molitva. Rad sjednice nastavljen je 23. veljače čitanjem pojedinačnih izvješća gvardijana o životu i radu u mjesnim bratstvima tijekom 2020. godine. Drugi dio sjednice bit će posvećen ekonomskim izvješćima o onome što je u provincijalnom pogledu kroz proteklu godinu na razini zajednica učinjeno, kao i o planovima u 2021. godini. (IKA)

Novi križni put za korizmu

Zagreb, 24. veljače 2021.

Dominikanska naklada *Istina* kao pripravu za korizmu objavila je novo izdanje križnoga puta, izvijestila je Hrvatska dominikanska provincija.

Autor je teksta fr. Domagoj Augustin Polančak, učitelj dominikanskih studenata u samostanu u Zagrebu. Tekst razmišljanja popraćen je ilustracijama postaja križnoga puta koje su rad akademskoga kipara Ilije Skočibušića, iz dominikanske župne crkve Uzvišenja sv. Križa u Klopču (Zeni-

ca). Križni put u prvotnom smislu put je kojim je Isus Krist prošao na Veliki petak noseći križ od Pilatova dvora do Golgotе, vrhunca njegove muke, mesta njegove smrti i uskrsnuća. Moliti pobožnost križnoga puta, najčešće u vrijeme korizme, znači tjelesno i duhovno prolaziti postajama koje ustaljenim redoslijedom prikazuju pojedine prizore Isusove patnje, završavaju njegovim polaganjem u grob i promatraju se u svjetlu Gospodinova uskrsnuća. Ako križni put promatrano u svjetlu uskrsnuća, a treba ga tako promatrati, onda u Kristu na Golgoti nećemo vidjeti samo Raspetoga, nego i Pobjednika koji je svojim križem obeskrijepio grijeh, patnju i smrt. Nije stoga neobično da crkveni oci nisu smatrali da je križni put žalobno putovanje, nego slavodobitno koračanje prema Kraljevstvu nebeskom, koračanje koje ostavlja znakove borbe na plećima, ali plećima Pobjednika! (IKA)

Josip Soldo primio salezijanski misionarski križ

Zagreb, 25. veljače 2021.

Salezijanac Josip Soldo u četvrtak 25. veljače na blagdan salezijanskih svetih mučenika Alojzija Versiglie i Kalista Caravaria primio je salezijanski misionarski križ. Uime don Angela Fernandeza Artinea, vrhovnoga poglavara Salezijanske družbe, Josipu je misionarski križ uručio don Tihomir Šutalo, provincijalni poglavar Hrvatske salezijanske provincije, tijekom večernjega misnoga slavlja u crkvi Marije Pomoćnice na zagrebačkoj Knežiji.

Don Tihomir u propovijedi je prvo govorio o mučeništvu koje su podnijela dva spomenuta salezijanska svetca. Napomenuo

da je Josip član 152. salezijanske misionarske ekspedicije. Prva se još 1875. godine uputila iz Italije u Argentinu, a činilo ju je deset odabranih salezijanaca koje je ispratio don Ivan Bosco, utemeljitelj Družbe svetog Franje Saleškog. Don Tihomir pročitao je savjete koje je don Bosco napisao prvoj deseterici misionara. Podsjetio je i na don Boscove riječi napisane don Ivanu Caglieru, koji je kasnije postao kardinal. Don Bosco ovako je napisao: „Učinite ono što možete, Bog će učiniti ono što mi ne možemo. Svaku stvar povjerite Isusu i Mariji Pomoćnici i vidjet ćete što su čudesa.“ Provincijalni poglavar salezijanaca na kraju homilije čestitao je Josipu što je imao snage prepoznati ovaj zahtjevan i ne tako čest poziv i odazvati se na njega. Obećao je iskrenu molitvu i poželio mladom misionaru da slijedi upravo pročitane don Boscove savjete. Vrhovni poglavar redovito svake godine upućuje salezijanske misionarske ekspedicije iz Torina u svijet. Prošle jeseni to nije bilo moguće s obzirom na još uvijek prisutnu pandemiju. Josip čeka vizu za odlazak u Etiopiju gdje će djelovati kao misionar. (IKA)

Proslava dijamantnoga jubileja Milosrdnih sestara sv. Križa u Zagrebu

Zagreb, 27. veljače 2021.

Dijamantni jubilej 27. veljače proslavile su s. Rozelina Ribinsky i s. Damira Biškup, Milosrdne sestre sv. Križa. „Velika je tajna Božjega poziva u svakom srcu. Danas zahvaljujemo dragom Bogu za naše dvije sestre, i za dar ustrajnosti“, rekao je o. Srećko Rimac, OCD, koji je predvodio slavlje dijamantnoga jubileja. Jubilarke su svoje zavjete

obnovile pred s. Valerijom Široki, provincijalnom poglavaricom, i pred nazočnom zajednicom sestara, koje su ujedno toga dana završile svoje godišnje duhovne vježbe. U homiliji se o. Srećko Rimac osvrnuo najprije na liturgijska čitanja. „Zar je moguće biti savršen kao što je savršen Otac naš nebесki? Ako je Isus to rekao, onda je očito da na neki način možemo, ako on to traži. Naravno, mi sami ništa ne možemo. Bog je nas, ljude, stvorio da ga upoznamo i da odgovorimo na njegovu ljubav te da uđemo u zajedništvo života Trojedinoga Boga.

Isus Krist, Sin Božji, izabire one koje on želi. I poziva ih da ga slijede izblizi i da žive život koji je on živio: život čistoće, siromaštva i poslušnosti. Da, Isus je izabrao za sebe život siromaštva, čistoće i poslušnosti jer to je način kako On živi vječno u krilu Oca. I upravo je zato i Marija prihvatala živjeti takvim životom, jer ona je živjela potpuno uronjena u riječ. U krilu Presvete Trojice beskrajno je darivanje sebe, u čistom, prozračnom pokretu ljubavi. U toj ljubavi nema ni kapi egoizma, ni kapi oholosti. Nikakav pokret koji ne bi bio usmjerjen prema drugomu. Božanski život u krilu Trojice potpuno je siromašan, nikakvo posjedovanje sebe, zato što je potpuno darivanje sebe. Božanski život u krilu Trojice jest i potpuna poslušnost, savršena ljubav. A ljubav je savršeno jedinstvo volja. Nitko od Trojice ne djeluje sam jer su savršeno jedinstveni u svojim odlukama. Oni su jedno u ljubavi, nerazdjeljivi jedan bitak u tri osobe. Bog je ljubav i zato je i poslušnost. To jest slušanje i prihvatanje drugoga. Isus, došavši na zemlju, nikada nije ostavio krilo Očeva i stoga nikada nije prestao biti siromašan, čist i poslušan. Ono na što Bog poziva ljude jest

da žive taj život koji oni žive u Presvetom Trojstvu: Otac, Sin i Duh Sveti“, poručio je.

Zatim se obratio i sestrama koje slave dijamantni jubilej. „Drage sestre, sestro Ruzelina i sestro Damira, evandeoski savjeti, koje ste vi zavjetovale, daju vam ulaz u Božji život ljubavi i slobode. Evandeoski savjeti utemeljeni su na učenju i primjeru Isusa Krista, našega Učitelja. Isus nas u evanđelju uči kako trebamo živjeti te savjete, dajući nam primjer svojim životom. On ne traži od nas nešto što on sam nije živio. Upravo suprotno. On to traži od nas baš zato što je on takav. Bog je postao siromašan kako bi nas učinio bogatima u njemu. U biti, Bog je u svome božanstvu siromašan, ne posjeduje ništa, čak ni život, jer on sam jest život. Upravo zato što je savršeno siromašan, ništa ne posjeduje i on je izvor svega što postoji. On je Stvoritelj. Ako imamo Boga, imamo sve, jer sve postoji po njemu. Krepost siromaštva, govori sveti Bernard, ne sastoji se samo u tome da budemo siromašni, nego da ljubimo siromaštvo. Ne iz nekakvih vanjskih okolnosti, nego da želimo biti siromašni i da ljubimo siromaštvo. Zašto to Isus želi? Zato što je i on takav i zato što želi da uđemo u njegov život, da budemo slični njemu, da sudjelujemo u životu Presvete Trojice. Ono što Isus želi od nas, to je najbolje za nas i zato je Isus rekao: ‘Blaženi siromasi duhom, njihovo je Kraljevstvo nebesko! Blaženi oni koji ne želete ništa osim Boga!

Drage sestre, vi slikajte ono što Isus savjetuje. Ono što Isus Bog savjetuje čovjeku nešto je predivno! To je put slobode i radosti u Duhu Svetom. Mnogi ljudi taj put ne mogu razumjeti. Misle da je tu riječ samo o nekakvom odricanju od užitaka koje nudi ovaj svijet. Čini im se da je ovo ludost:

umjesto da ste činili svoju volju, vi ste zavjetovali poslušnost, k tomu poglavarima koji su isto ljudi, kao i svi drugi, pa se nekim to čini ludost. Jer ne vide nadnaravno. Umjesto da posjedujete materijalna blaga ovoga svijeta, vi ste izabrale siromaštvo. Umjesto da imate za zaručnika nekoga čovjeka, vi ste izabrale da cijelu sebe predate Zaručniku, pisano velikim slovom, Kristu. Savjet čistoće, koji nudi Isus, ni u kojem slučaju čovjeka ne odjeljuje od drugih. Čistoća ne označava samo bezbračnost. Ona također ne označava samo čistoću tijela, što bi bilo pre malo, jer čistoća je nešto drugo, mnogo više od tjelesne čistoće. Čistoća objedinjuje cjelovitost bića usmjerena potpuno prema ljubljenomu, u ushitu ljubavi, a da čovjek ništa ne čuva za sebe. U slavenskim jezicima i u bugarskom kaže se *celomodrije* za čistoću, što na jedan način malo bolje pokazuje o čemu je tu riječ: Cijelo! Sve! Cijelo biće usmjereno je na ljubljenoga, ne samo nekakav vanjski vid. Čistoća je kada je cijelo čovjekovo biće usmjereno na Isusa Krista, potpuna usmjerenošć. To zahtijeva cijelog čovjeka, to jest i tijelo i dušu. Kako bi čistoća bila istinska, sve u meni treba biti usmjereno prema Bogu. Njemu treba pripadati sve ono što ja jesam, što imam, duša, tijelo, srce, duh, svi pokreti moje duše. To je istinska čistoća.

Pokretač, motor čistoće jest ljubav i ako nema ljubavi, čistoća se ne može živjeti. Oni koji žive čistoću, oni jako ljube druge. To se može osjetiti. Kada dođeš do nekoga čovjeka koji tako živi, bilo redovnica ili redovnik, ili neki drugi čovjek, također i u braku, gdje se itekako može živjeti čistoća, na neki se način osjeti velika ljubav kod toga čovjeka. To je poseban osjećaj. Koliko Boga i ljudi

više ljubimo, toliko postajemo čistiji. Čista ljubav prema Bogu ima tu sposobnost da u nama čini da ljubimo sve, a da ne gubimo snagu naše jedinstvene ljubavi prema Bogu. To je zato što ta ljubav nije naša, nego božanska. Zato čistoća ni u kojem slučaju nije nekakvo umanjenje ljubavi, nego naprotiv, ako se ona živi čisto, onda će redovnice i redovnici imati mnoštvo djece. Ne samo dvoje-troje, pet, deset, nego mnogo, mnogo više. Vjerujem da i vi imate mnogo djece, sestre, tijekom svojega života sigurno ste rodile mnogo duhovne djece. Polaganje zavjeta dragomu Bogu nešto je jako važno, veliko i sveto. Pri obnovi zavjeta sestra Faustina ugledala je Isusa u bijeloj odjeći i on je bio opasan zlatnim pojasmom, a u ruci je imao mač, tako sama svetica piše. To je trajalo dok sestre nisu započele s obnovom zavjeta. Sestra Faustina piše: 'Tada ugledah neku nepojmljivu svjetlost, pred njom sam vidjela bijele oblake koji su činili plitice na zemlji. Isus se približio i položio mač na jednu pliticu koja se težinom približila zemlji i gotovo je dodirnula. U međuvremenu dovršit će sestre obnovu svojih zavjeta. Tada ugledah anđele koji uzeše nešto od svake sestre u zlatnu posudu, sličila je kadionici. Kad su to pokupili od svih sestara, staviše posudu na drugu pliticu koja je odmah pretegnula prvu s mačem. U tom trenutku izide jedan plamičak iz kadionice koji postade zračećim svjetлом. Onda sam čula glas iz svjetla: Vrati mač na njegovo mjesto. Žrtva je veća. Isus nam je podijelio svoj blagoslov, a viđenje iščeznu.' Tako piše sveta Faustina o tom viđenju.

Drage sestre, to viđenje svete Faustine govori nam koliko su važni i veliki redovnički zavjeti pred Gospodinom. Vjerujem da su anđeli pri polaganju i obnovi vaših

redovničkih zavjeta prinijeli žrtvu svake od vas u zlatnu posudu, sličnu kadionici, i da vas je svaku Isus blagoslovio. To ćete sada i vama dvjema učiniti, u ovoj euharistiji", zaključio je o. Rimac. (IKA)

Završeni Dani oca Ante Gabrića u Metkoviću

Metković, 28. veljače 2021.

Na 106. spomendan rođenja sluge Božjega oca Ante Gabrića u nedjelju 28. veljače u svim crkvama slavljene su svete mise njemu u čast, čime su završeni *Dani oca Ante Gabrića u Metkoviću* pod geslom *Vjerom do zdravlja*.

U Antinoj rodnoj župi i u crkvi sv. Franje na Kladi i crkvi sv. Ilije mise je predslavio fra Mario Jurišić koji je tom prigodom predstavio novu knjigu pod naslovom *Majka nježnosti i ljubavi*. „Kad gledate Majku Terezu kako pere gubavce, kako ih maže, kako čisti rane, kako im češlja kosu, kako ih hrani, kako ih grli, kako ih ljubi, to je za mene nešto što ne mogu razumjeti i shvatiti, ali to zna samo ona, majka nježnosti i ljubavi, riječi su oca Gabrića. Zato sam i stavio naslov knjige *Majka nježnosti i ljubavi*", rekao je vlc. Jurišić, pri čemu je naglasio kako se Majka Tereza, premda je cijeli život bila s gubavcima, nikada nije zarazila: „čudo nad čudesima! (...) 'Blago i bogatstvo Crkve, premda siromašni', za njih je rekao i Sluga Božji kardinal Franjo Kuharić, kada ih je vidi u Zagrebu. Onaj tko ima pravoga istinskoga Boga u sebi, on je bogat, to je smisao, jer, tko ima Boga, ima i ljubavi, a tko ima ljubavi, ima i nježnosti i razumijevanja; otac Ante i Majka Tereza živa su legenda!" „Znamo, kad je bila u Metkoviću, Sinju, Splitu,

Zagrebu, nije mogla ni disati, kamoli hodati, kako smo bili oko nje stisnuti, da je vidimo, da je dotaknemo; ona je bila živo evanđelje, živa svetost, kao i Ante. Kad bi se on pojavio, bio bi *urnebes*, osobito kad je bila proslava u Solinu, kad su ga nosili na rukama, a imali su i koga!"

„Za sestre Majke Terezije otac Ante kaže da su andeli milosrđa, one stvaraju čuda, one su heroji, neumorne radnice, a uvijek nasmiješene, samo rade dobro, a ta dobrota osvaja čovjeka. Kako otac Gabrić još nije na oltaru, premda se dogodilo mnogo čudesa po njegovu zagovoru, molit ćemo malo i zagovor Majke Tereze, koja je rekla da je o. Ante svetac, da i ona malo posreduje kod Boga da bi Ante bio čašcen kao blaženik i svetac.“ Homiliju je vљ. Jurišić zaključio molitvom sa svim nazоčnima. „Ako možete, uvijek je ponavlajte“, rekao je, „to će biti najdraže Majki Terezi i ocu Anti: ‘Isuse, vjerujem u Te, Isuse, ljubim Te, Isuse, ufam se u Te, Isuse, milosrđe moje, oprosti grijehu moje, Isuse, hvala Ti za tvoju muku i tvoju bol.’“ (IKA)

Dan Riječke Majke – Riječka Majka uči nas imati povjerenja u Božju riječ

Rijeka, 28. veljače 2021.

Postulatura službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić svakoga 29. dana u mјesecu organizira Dan Riječke Majke, spomen dan preminuća službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić, utemeljiteljice Družbe sestara Presvetog Srca Isusova. U nedjelju 28. veljače misno slavlje u kapeli Presvetog Srca Isusova na Pomeriju predvodio je rektor Bogoslovnoga sjemeništa u Rijeci vљ. mr. Mario Gerić.

U propovijedi nadahnutoj životom i djelom Riječke Majke i pročitanim sveto-pisamskim tekstovima vlč. Gerić kazao je kako Dan Riječke Majke, koji slavimo u korizmenim danima, poziva da po korizmenim djelima: zauzetijoj molitvi i razmatranju Božje riječi, djelima posta i pokore, a nadasve djelima ljubavi, nastojimo se suočiti s našim Učiteljem Isusom Kristom. Njegovo uskrsnuće naviješteno je u evanđeoskom ulomku o Kristovu preobraženju na brdu Taboru. Gospodin nam pokazuje ono što je u njegovoj ljudskosti bilo skriveno, a to je prava istina o Isusu kao Božjem sinu. Njegova nebeska slava ono je na što smo svi pozvani, a ostvaruje se po trpljenju i križu, poručio je. „Suočeni s Kristom, možemo prisjeti slavi uskrsnuća i biti dionici uskrsne slave kojoj je Gospodin prispio. Posebice djela ljubavi, koju je Isus svjedočio svojom zauzetošću za najpotrebitije, jesu djela koja nas suočuju s Kristom.“

Kao uzor za nasljedovanje pred vjernike je stavio Riječku Majku, zauzetu kršćanku koja je prihvatile ono što se trudimo u korizmi – povjerovati Božjoj riječi. Upravo se snažna vjera u Božju riječ očitovala u životu službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić, rekao je vљ. Gerić. Podsjetio je na njezine riječi zapisane u kronici o povjerenju koje je imala u ostvarenje Božje volje. Riječka Majka izišla je iz udobnosti poput Abrahama, koji je bio suočen s neizmjernim poteškoćama, kako bi, vjerujući Božjoj riječi, sabirala bolesnu djecu, davala im dom, odgoj i vjeru u Isusa. Kada je ostala bez hrane, rekla je: „Preostalo je još samo bijelogra brašna, ali je Srce Isusovo nad nama.“

Bog je jamac našega spasenja i suobljeđivanja s Kristom. Kada nam se čini da ne uspijevamo odgovoriti na Božji poziv i da nemamo *ljudske resurse* koje smatramo preduvjetima naše vjere, svjedočanstva i spašenja, tada ostajemo razočarani, rekao je propovjednik. „Današnja Božja riječ, kao i životni primjer, svjedočki i mučenički Riječke Majke pokazuju nam da je stvarnost drukčija i da ni svjedočanstvo Božje ljubavi ni naša vjera i spasenje ne ovisi o ljudskim resursima, nego o tome koliko se predajemo Bogu. Koliko imamo povjerenja u ono što Bog govori da će biti ostvareno? Bog nikada ne iznevjerava svoje obećanje i to je poziv na ozbiljnu suradnju s Božjom riječu.“ Biti kršćanin znači ozbiljno surađivati s Božjom riječi, istaknuo je vlč. Geric. Potrebno je dati pristanak na nju i čekati ostvarenje toga obećanja u potpunoj predanosti. Tomu nas uči Riječka Majka koja je jasno, bez ustručavanja, zadrške i ostajanja samo na ljudskoj podršci davala neizmjerno povjerenje Božjoj riječi i ljubavi. Ona je uz zauzet rad, svu stvarnost posvećenja Boga prepustala njemu samomu. Prepuštala je da Bog po njezinu autentičnosti ostvari spasenje onima kojima je bila poslana, istaknuo je propovjednik. Na kraju je sve potaknuo da u službenici Božjoj Mariji Krucifksi Kozulić upoznaju uzor kršćanskoga života, ljubavi i poziv koji treba naslijedovati.

Nakon misnoga slavlja održana je molitva kod groba Riječke Majke koji se nalazi u predvorju samostanske kapele Presvetog Srca Isusova na Pomeriju. Upravo u toj je kući Marija Kozulić, utemeljiteljica Družbe sestara Presvetog Srca Isusova, prije više od stotinu godina djelovala i pomagala potrebitima. (IKA)

Nova mrežna stranica hrvatskih kapucina posvećena duhovnom pozivu

Zagreb, 1. ožujka 2021.

S prvim danom mjeseca ožujka Hrvatska kapucinska provincija sv. Leopolda Bogdana Mandića te njezino Vijeće za promicanje duhovnih zvanja, nakon višemjesečnih radova i pripreme, aktivirala je mrežnu stranicu u cijelosti posvećenu promociji duhovnih zvanja. Provincija je izradila i svoj stilizirani logo s kojim želi biti prepoznata u svojem djelovanju među Hrvatima. Mrežna stranica nalazi se na domeni: www.duhovni-poziv.com.

Cilj te stranice jest mladima i svim drugima progovoriti o gorućem problemu sveko-like Crkve, a to je nedostatak svećeničkih i redovničkih zvanja zbog kojih, nažalost, mnoge Crkve i samostani danas po svijetu bivaju zatvoreni. Stoga tom stranicom hrvatski kapucini žele doći do mlađih, do svih onih koji u svome srcu osjećaju poticaj i želju da Bogu izbliza služe kao svećenici i/ili redovnici. Zato im na postavkama stranice na raspolaganju stoje različiti biblijski i drugi tekstovi, konkretna svjedočanstava, molitve i slikovni materijal kao mogući poticaj na veći angažman oko molitve i promocije duhovnoga poziva, kao i želje da se možda i sami odvaže na nešto više i uzvišenje te Bogu daruju svoj život i sposobnosti kao svećenici i/ili redovnici. Provincijalni logo, kao i samu stranicu posvećenu duhovnom pozivu dao je osmisлитi i izraditi novi provincijalni poglavatar hrvatskih kapucina fra Juro Šimić. (IKA)

Spomen preminuća o. Ante Antića u Splitu

Split, 4. ožujka 2021.

U četvrtak 4. ožujka, nakon trodnevne priprave, u franjevačkom samostanu na splitskom Trsteniku proslavljen je spomendan preminuća časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića. U samostanskoj crkvi Presvetog Otkupitelja misnom slavlju predsjedao je gvardijan fra Ivan Macut. Prije blagoslova o. gvardijan predvodio je, zajedno s pedesetak okupljenih vjernika, zajedničku molitvu za proglašenje blaženim o. Ante Antića. (IKA)

U Zagrebu proslavljena 56. obljetnica smrti o. fra Ante Antić

Zagreb, 4. ožujka 2021.

U crvki Majke Božje Lurdske u Zagrebu u četvrtak 4. ožujka proslavljena je 56. obljetnica smrti časnoga sluge Božjega Ante Antića. Središnju misu predslavio je krčki biskup Ivica Petanjak.

Predslavitelj mons. Petanjak u propovijedi je naglasio četrdesetogodišnju magistarSKU službu fra Ante (1917. – 1956. godine) iz koje je proistekla i njegova karizma pomiritelja ljudi s Bogom (ispovjednika) i duhovnoga vođe koji se trajno pouzdavao u Božje milosrđe i ljubav i na to poticao i sve druge. Na to je u pismu potaknuo i svojega gojenca pok. fra Nikolu Gabrića (23. listopada 1931. godine): „Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav“ (AP I/17, 4), što je ujedno bio tematski okvir slavlja i propovijedi, koji je postavio o. vicepostulator fra Josip Šimić, rekao je krčki biskup. Istaknuo

je da su svi prožeti svojim predcima, zavičajem, prostorom i vremenom u kojem žive, što oblikuje identitet pojedinca te upravo kroz to mora promatrati svetce da bi ih mogao ispravno razumjeti i vrednovati. To vrijedi i za Božje ugodnike i ugodnice poput fra Ante Antića.

Mons. Petanjak spomenuo je da je u Antićevu životopisu pročitao o zavjetu njegovih roditelja kad su se našli u oluji na moru dok ga je njegova majka još nosila pod srcem. Zavjetovali su se sv. Anti Padovanskom da će se dijete, ako bude sin, zvati Ante, a otac je dodao i da će se moliti i nastojati da sin bude fratar. Oluja je iznenada prestala, a dječak koji se kasnije rodio dobio je ime Ante. U sedmoj godini Antina života njegov otac triput je na smrtnoj postelji upozorio svoju suprugu da ne zaboravi zavjet izrečen u oluji. Kako pomiriti zavjet učinjen Bogu uime drugoga i slobodu osobe u čije je ime učinjen zavjet, zapitao je propovjednik i zaključio da je tu najvažnija molitva, što je fra Antina majka činila na zemlji, a otac na nebu. Dodao je da kršćanske majke, bake i prabake mole i čine zavjete. Fra Ante četrdeset godina bio je odgojitelj. Biti odgojitelj znači biti i otac. Tko god ima imalo iskustva u tomu zna da svake godine dolazi novi naraštaj gojenaca i da sa sobom nosi nove izazove. Zato odgojitelj ne može živjeti na staroj slavi jer je na udaru svakoga novoga naraštaja. Toga je bio svjestan i fra Ante. On koji je još u djetinjstvu izgubio svoga oca uspio je razviti očinske osjećaje u vjeri surađujući s Božjom milošću i ostajući trajno ponizan. Na to u već navedenom pismu potiče i fra Nikolu. „Budi ponizan, strpljiv i velikodušan! Sve Bogu, sve Njegovoj svetoj ljubavi, ma sve!

Eto što Gospodin hoće od Tebe! Ti si mu sve dao i poklonio i velikodušno, ali On uvijek hoće još više, još potpunije, još savršenije. (...) Ne oslanjaj se ni na jedno svoje djelo, pa bilo ono ne znam kako dobro ili sveto. (...) Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav. (...) Uz odricanje sebe, rado ljubi križ i trpljenje, jer Te ono čini sličnim Isusu, Tvojemu Kralju, jer to On hoće.“ (AP I/17, 4) To je fra Ante napisao u 38. godini života i 14. godini odgojiteljske službe. Dok mnogi danas u tim godinama još ne znaju što bi sa sobom, fra Ante jasno vidi ne samo svoj cilj nego i cilj života svojih gojenaca.

Otac biskup, osvrćući se na evanđeoski odlomak dana o bogatašu i Lazaru, istaknuo je da bogataša u pakao nije odvelo njegovo bogatstvo, nego njegovo *ja* u kojem je sebe poistovjetio i izjednačio s onim što posjeduje, pa u svojoj oholosti nikoga drugoga pored sebe nije video. „Kako snažno i istinito odjekuju te fra Antine riječi nama danas, godinu dana nakon toga nesretnoga virusa i razornoga potresa u Zagrebu i na Banovini. Na koje se to svoje djelo možemo osloniti i biti sigurni? Što je naše? U čemu je naša sigurnost?“ upitao je mons. Petanjak te je rekao: „Ni u stvarima ni u ljudima. Točno onako kako čusmo večeras iz usta Jeremije: ‘Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka.’ (Jer 17,5)“ Postavljujući Jeremijino pitanje, propovjednik je zapitao zašto bi čovjek bio proklet. Odgovorio je zato što je „svaki čovjek ograničen svojom ljudskom naravi i ne može dati više nego što može, a osim toga čovjek je samo čovjek“. Zato fra Ante piše fra Nikoli: „Sve Bogu, sve njegovoj svetoj ljubavi, ma sve

(...) – On traži – da budeš dijete posluha.“ (AP I/17, 4) „Svatko od nas obilježen je svojim prostorom i vremenom, obitelji i zavičajem, svatko ima svoju povijest u kojoj su mnogi ostavili traga, ali svatko od nas svom životu daje svoje obilježje i tu ne može biti uzmaka niti može biti izgovora i opravdanja. O svakome od nas ovisi hoće li biti svetac ili zločinac. Milost Božja uvijek je prisutna i uvijek je na djelu, a sve ostalo pitanje je nas i naše vjere. Amen“, zaključio je biskup Petanjak propovijed. (IKA)

Antićevu u Šibeniku

Šibenik, 4. ožujka 2021.

Spomen 56. obljetnice preminuća sluge Božjega o. Ante Antića u četvrtak 4. ožujka proslavljen je u Samostanu svetog Lovre u Šibeniku.

Nakon Gospine krunice i lauretanskih litanija misu je predvodio fra Žarko Maretić, župnik u Dubravi, koji je u propovijedi iznio kronološke podatke o životu sluge Božjega, njegove službe u Provinciji Presvetog Otkupitelja te je istaknuo milosti koje su ga krasile – duboka duhovnost i pronicljivost koja mu je omogućila da bude dobar duhovnik i isповjednik brojnih duša te duboko sućutna duša koja je organizirala cijelu karitativnu mrežu pomoći potrebitim obiteljima. Propovjednik je istaknuo da je ostavština o. Ante prebogata te da je sačuvano gotovo 4000 stranica pisama svećenicima, redovnicima, redovnicama i laicima. Pozvao je sve da se što više utječu njegovu zagovoru, te nam Gospodin udjeli milost njegova uzdignuća na oltar. Nakon mise uslijedilo je klanjanje pred Presvetim. (IKA)

Premijerno izvedena misa u čast sv. Dominiku

Zagreb, 7. ožujka 2021.

U nedjelju 7. ožujka u crkvi bl. Augustina Kažotića na Peščenici Dječji zbor *Kažotići* premijerno je izveo novu misu skladanu u čast 800. obljetnice dolaska dominikanaca u Hrvatsku. Djelo nosi naziv *Misa sv. Dominiku Mala*.

Pisana je u jednoglasnoj i troglasnoj inačici, a sadrži tri uglazbljena dijela: *Gospodine, smiluj se; Svet i Jaganje Božji*. Uz *Malu* postoji i proširena inačica koja nosi naziv *Misa sv. Dominika Velika*, a sadrži: *Gospodine, smiluj se*; ali u proširenoj inačici, *Slava, Svet i Jaganje Božji*. *Velika misa* pisana je u dvoglasnoj i troglasnoj inačici. *Misu* je napisao Slavko Nedić, koji je s dominikancima povezan niz godina, a zadnjih skoro desetak s Jasenkom Nikšić vodi Dječji zbor *Kažotići* u Župi bl. Augustina Kažotića. Zbog epidemioloških mjera *Misa* je uvježbavana kod kuće tako što su note i snimka *Mise* poslani roditeljima i djeci u WhatsAppovu grupu. Oni su to tjedan dana vježbali zajedno kod kuće i s malom probom prije *Mise* rezultat je bio iznad očekivanja. Iako je to bilo prvo njezino izvođenje, *Misu* su zajedno pjevali i mali (članovi dječjega zbora), ali i veliki *Kažotići* (njihovi roditelji).

Čim je napisana, *Misa* je izazvala veliko zanimanje. Naime nakon prve objave nota u Facebookovoj grupi za razmjenu duhovnih nota javilo se više od 50 voditelja zborova iz raznih krajeva Lijepe Naše, BiH, ali i dijaspore s molbom da im se pošalju note i audiosnimka *Mise*. Note *Mise* u PDF-u: *Misa sv. Dominiku Mala* (Slavko Nedić). (IKA)

Predstavljen zbornik *Blažena Ozana Kotorska – žena susreta s Bogom i čovjekom*

Split, 9. ožujka 2021.

U Samostanu sv. Katarine Sijenske sestara dominikanki u Splitu u utorak 9. ožujka predstavljen je zbornik radova *Blažena Ozana Kotorska – žena susreta s Bogom i čovjekom*.

Zbornik radova plod je međunarodnoga studijskoga dana o 450. obljetnici blaženičine smrti (1493. – 1565. godine) održanoga u Kotoru 28. travnja 2015. godine. Predstavili su ga urednica doc. dr. sc. Martina s. Ana Begić, recenzent dr. sc. Ivan Armand, recenzent izv. prof. dr. sc. Vladimir Dugalić i dominikanac dr. sc. fr. Zvonko Đžankić.

Na početku je nazočne pozdravila časnica majka sestara dominikanki Kongregacije Svetih anđela čuvara s. Jakica Vuco. Naglasila je da se predstavljanje zbornika odvija u sklopu proslave 800. obljetnice smrti sv. Dominika i dolaska dominikanca u Hrvatsku. Danas u Hrvatskoj ima 99 dominikanki, tri kandidatice, dvije novakinje i nekoliko sestara koje još nisu položile svečane zavjete. Urednica zbornika dr. Begić predstavila je faze njegova nastanka. Zbornik je izdala Kongregacija sestara dominikanki, a posvećen je posmrtno dominikancu fr. Marijanu Biškupu u znak zahvalnosti za njegovo dugogodišnje zauzeto promicanje štovanja blažene Ozane. Predgovor je napisao umirovljeni kotorski biskup Ilija Janjić, a uvodnu riječ vrhovna poglavarica dominikanki s. Jaka Vuco. Zbornik donosi devet izlaganja različitih autora te osvrт na proslavu 450. obljetnice

smrti bl. Ozane. Pogовор је napisala s. Katarina Maglica, OP. Slijede sažetci iz recenzija dr. Ivana Armande, prof. dr. Vladimira Dugalića te s. prof. dr. Hedvig Deák, OP. Uz znanstvene radeove zbornik je obogaćen priopćenjem sa samoga skupa, prilozima i pjesmama posvećenim bl. Ozani, kao i prigodnim fotografijama i molitvama. Na naslovnici se nalazi slika blaženice novijege datuma, autora Marijana Jakubina, iz 2017. godine, koja se nalazi u samostanu dominikanki u Zagrebu. Uz Ozaninu sliku, koja dominira središtem, na naslovnici je prikaz kotorske katedrale sv. Tripuna i oltar u crkvi sv. Marije, gdje se čuva blaženičino tijelo, a koji se nalazi i na poleđini zbornika. U podnožju je prikaz dijela reljefa sa sarkofaga blažene Ozane koji je Antun Augustinić napravio od bronce 1930. godine. Zbornik je obogaćen profesionalnim fotografijama Nenada Mandića, a koje su bile izložene na izložbi u Kotoru, naglasila je, među ostalim, dr. Begić. Hrvatsko izdanje zbornika ima 232 stranice, a englesko 240 stranica.

Prva hrvatska proglašena blaženica rođena je u Kotorskoj biskupiji. Propovijedala je u čeliji pune 52 godine. Bila je žena susreta s Bogom i čovjekom, hrabra i odlučna, pokornica, mirotvorka, zagovornica i sayjetnica, mističarka i ljubiteljica siromaha. Dva otvora na čeliji asociraju na njezinu povezanost i boravak u društvu s Bogom i čovjekom. Između njih odvija se Ozanin molitveni život, klanjanje i meditacija, pokornički činovi i ekstaze. Govoreći o poruci bl. Ozane Kotorske čovjeku suvremenoga doba, dr. Armada je kazao: „Ozana svima nama poručuje: povucite se u čeliju. Ne mislim pri tom u kamenu će-

liju u kakvoj je Ozana živjela, nego više u vlastitu nutarnju čeliju, u skrovitost svoga srca kako bismo se tamo susreli sa sobom, ali i s Bogom. Tu se Ozana prikazuje kao autentična dominikanka. Njezina je čelija imala dva prozorčića, jedan je gledao na oltar – simbolizira njezin razgovor s Kristom i susretanje s njim u presvetoj euharistiji, a drugi prozorčić gledao je na kotorskiju ulicu, odnosno bio je okrenut ljudima. Ona je razgovarala s Bogom kroz molitvu i razmatranje, a onda se obraćala ljudima i udjeljivala im plodove vlastita susretanja s Kristom.“

U svom govoru dr. Dugalić istaknuo je da u vremenu kad se pomalo zaboravlja vrijednost šutnje i molitve, osobito euharistije, a na post i pokoru gleda se kao na nešto što pripada prošlosti, blažena Ozana govorи да се упрано на тај начин може изврсно služiti svijetu и ljude privoditi Богу. Blažena Ozana susrela је Бога у шутњи и скровitosti челије не занемarujući pritom društveno-socijalnu dimenzijuvjere jer potpuno se predajući Kristu i zaboravljujući sebe, otkrila нам је да само на тај начин можемо више ljubiti Бога и ближnjega, казао је dr. Dugalić. Dodao је да је bl. Ozana sve one који су јој се препоручивали у molitve stavljala под заштиту Blažene Djevice Marije, као и светача zagovornika. Izrazio је ујверенje да ће zbornik pridonijeti bržem pokretanju postupka za njezinu kanonizaciju, да ће проширитi njezino štovanje izvan hrvatskoga naroda i да ће она uistinu postati ekumenska svetica. U glazbenom dijelu večeri nastupio је Zbor Župe Prečistog Srca Marijina – Gospe Fatimske iz Splita. (IKA)

Krjeponi svetoga Josipa – put svetosti u redovništvu

Rijeka, 12. ožujka 2021.

U petak 12. i u subotu 13. ožujka u samostanskim prostorima Družbe Presvetog Srca Isusova u Rijeci varaždinski biskup Bože Radoš održao je seminar trajne formacije sestrara Presvetog Srca Isusova naslovljen *Krjeponi svetog Josipa – put svetosti u redovništvu*.

Svakoj je osobi potrebna trajna formacija kako nam život ne bi bio hladan, nego kako bi trajno gorio i kako bismo one s kojima živimo mogli grijati Božjom ljubavlju koja djeluje kroz nas. Trajna redovnička, kršćanska formacija uvijek je kristocentrična, a sv. Josip uči nas kako staviti Isusa u središte našega života i kako Krist može djelovati u nama i po nama, rekao je mons. Radoš. Ako Isusa stavimo u središte, tada će naš život svijetliti i bit će svjetlo na našem putu i na putu drugih. Redovnici i redovnice trebaju biti znak toga svijeta, rekao je varaždinski biskup.

U nastavku je podsjetio na 8. prosinca 2020. godine kada je na svetkovinu Bezgrješnoga začeća Blažene Djevice Marije papa Franjo proglašio Godinu sv. Josipa, a u povodu 150. obljetnice proglašenja sv. Josipa zaštitnikom Katoličke Crkve. Sv. Josip zaštitnik je mnogih redova i družbi. Pomoćnik je i zaštitnik Nazaretske obitelji, ali i svake obitelji. On je onaj koji nas uči kako graditi obitelj. Papa Pio XII. proglašio ga je 1955. godine zaštitnikom radnika, njihovim uzorom, a sa željom da se Crkva približi radnicima. Sveti papa Ivan Pavao II. toga svetca 1989. godine proglašio je Otkupiteljevim Čuvarom jer je doista

čuvao Mariju i Josipa i svojim služenjem sudjelovao u djelu otkupljenja, poručio je mons. Radoš. Govoreći o imenu *Josip*, koje na hebrejskom znači ‘neka Bog pridoda’, poručio je kako su Josipi u Bibliji časni ljudi čiji je život obilježen njihovim imenom. Kao primjere naveo je Josipa Egipatskoga kojega su njegova braća nazvala sanjarom jer mu je Bog svoje poruke objavljivao pomoću snova te Josipa Arimatejca koji je položio Isusa u svoj grob kako bi bio uz njegovu obitelj. Bog je Josipa, zaručnika Marijina koji sanja o svojoj obitelji, izabralo da bude čuvar Otkupiteljev. On je ostavio svoj životni san i Bogu prepustio da vodi njegov život, čime je njegova uloga u povijesti spasenja paradoksalno važna, ali sporedna jer njegova usta ostaju zatvorena, odnosno kao da od Boga dobiva sporednu ulogu. Umjesto da postane biološki otac – on postaje Isusov poočim, pojasnio je mons. Radoš.

U nastavku je kazao kako je taj svetac zaštitnik umirućih i njemu se upućuju molitve za sretni prijelaz iz ovoga života u vječni život. Život sv. Josipa baca svjetlo na put zaručnika, na put redovnika i svećenika, da idu putem svetosti. „Josip je zvijezda koja baca svjetlo na naš put koji nas vodi k Isusu. Josip nas uči kako staviti Krista u središte našega života i ako Krista doista stavimo u središte našega života, tada će i naš život svijetliti.“ Sveti Josip, zaručnik Blažene Djevice Marije, Isusov zaštitnik, hranitelj i zakonski otac i sam je patrijarh, praotac, koji od Boga prima upute pomoću snova. Kao što je starozavjetnoga Josipa zbog njebove čestitosti i bogobojsnosti Bog postavio da u godinama gladi od propasti spasi svoju obitelj, svoju braću, tako i sv. Josipa

Bog stavlja za čuvara svojega doma: Sveti obitelji i svoga Utjelovljenoga Sina u njoj, rekao je varaždinski biskup. Dodao je kako je Marijin zaručnik u svome životu ozbiljno računao s Bogom i bio iskren, istinoljubiv i pravedan. Po Josipovu rodoslovlju Isus je zakonski povezan s Davidovom kraljevskom lozom izabranoga Božjega naroda. Ne moramo u životu igrati važnu ulogu da bismo ispunili svoje poslanje, nego je važno ulogu dobro odigrati, istaknuo je predavač. Osim toga sv. Josip uzor je zaručnicima, zaljubljenima, a on sam bio je spreman odreći se udobnosti života i biti uz Mariju i Isusa. To je uloga oca koji se brine i trpi da bi spasio Dijete. Uči ga radu i samostalnosti. Govoreći o sv. Josipu kao uzoru redovnicima, istaknuo je kako je on onaj koji je Bogu dao ruku, svoj život, kako bi išao tamo kamo ga Bog šalje.

Mons. Radoš, zaključujući, naglasio je da sv. Josip ljubi, a ne posjeduje. On zna da Marija potpuno pripada Bogu koji je izvor ljubavi. Štiti Isusov i Marijin život, vodi Isusa u Hram i poštuje njegovu samostalnost, ali u žalosti traži Isusa jer ga ljubi. Isus uz Josipa uči zanat i raste u zajedništvu i ljubavi svoje Obitelji. Josip je pravedan muž koji ne stavlja svoje pravo ispred Božjega prava. Oslanja se na Onoga koji za njega ima svoj plan. Što Bogu damo, to nam ostaje – to ostaje neprolazno. Onaj koji više ljubi ima veće poslanje, istaknuo je biskup Radoš. (IKA)

Predstavljeni svitci pronađeni pri uklanjanju križa sa zvonika crkve Presvetog Trojstva

Karlovac, 13. ožujka 2021.

Karlovački franjevci u subotu 13. ožujka predstavili su javnosti svitke iz kapsule pronađene pri nedavnom uklanjanju križa i jabuke sa zvonika crkve Presvetog Trojstva.

Gvardijan fra Krunoslav Albert izrazio je zadovoljstvo što je operacija skidanja križa i jabuke 2. ožujka prošla kako je planirano. „Kao čuvari neprocjenjivoga blaga, mi franjevci danas mu pridodajemo i svitke koje su nam u vremenskoj kapsuli ostavili graditelji i obnovitelji crkve, samostana i zvonika iz prošlih vremena”, rekao je fra Krunoslav. „No živimo trenutak u kojem ćemo i mi ostaviti svoj svitak budućim generacijama. Ali čeka nas strpljiva i dugotrajna obnova crkve i Samostana Presvete Trojice, stradalih u nedavnom potresu. U to će biti potrebno uložiti i volje i znanja, ali i novaca. Zahvaljujem svima koji su nam već pomogli, na bilo koji način, a preporučujemo se svim ljudima dobra srca jer srce Zvijezde treba vašu pomoć“, poručio je gvardijan.

Predstavljajući pronađene svitke, pročelnica Konzervatorskoga odjela u Karlovcu Sonja Kočevar naglasila je da je riječ o četirima dokumentima, jednom svjedočenju i jednoj kraćoj zabilješci. Kapsula je otvorena 8. ožujka u Državnom arhivu u Zagrebu, u strogo kontroliranim uvjetima: „Sve isprave bile su preklopljene i potom zajedno zarolane. Vremenska kapsula postavljena je u križ 1938. godine, zajedno s dokumentima o prethodnim obnovama crkve ili zvonika, iz 1883. i 1858. godine, s tim da za te obnove

1883. i 1938. godine nismo ni znali.“ „Prema preliminarnim istraživanjima, koja zahtijevaju dodatnu potvrdu restauratora, sve četiri isprave pisane su na papiru, najvjerojatnije impregniranim voskom, a ne na pergameni, kako smo prije mislili. Sve isprave pisane su klasičnom tintom na organskoj bazi i željeznogalnom tintom, koja je služila za potpise i neke istaknutije riječi”, naglasila je Kočevar. Prvi je svitak iz 1858. godine, iz doba vladavine cara Franje Josipa I., bana Josipa Jelačića i službe kardinala Haulika. Ono što je konzervatorima vrlo zanimljivo, spomenut je Prokopije Godler koji je pozlatio križ i jabuku. S tim dokumentom bio je i prijepis starijega dokumenta na njemačkom jeziku, koji govori o tome tko su bili majstori, ali i popis prehrambenih namirnica i njihove tadašnje vrijednosti. Treći je dokument iz 1883. godine, za koju nije bilo poznato da je tad bila restauracija, s obzirom na to da su komunističke vlasti 1949. godine franjevcima oduzeli svu kroniku i samostanske dokumente iz razdoblja od 1930. do 1948. godine. Četvrti je svitak iz 1938. godine, iz vremena kardinala Alojzija Stepinca. Detaljno se navodi što se restauriralo na crkvi, a zanimljivo je da je sve četiri restauracije zvonika platio Grad Karlovac. Predstojnik Ureda za kulturna dobra Zagrebačke nadbiskupije dr. Vlado Mikšić rekao je da takva otkrića pri rekonstrukcijama ili obnovama nisu rijetkost te je dodao: „Bez obzira na to što je za nekoga takvo otkriće obično, uvjeren sam da je to izuzetna radost za naše časne oce franjevice, bez čije se povijesti ne bi mogla pisati ni povijest našega Karlovca ili Zagrebačke nadbiskupije. Radujem se s njima i nadam se da će i iz toga otkrića izići još mnogo

znanstvenih istraživanja kako to otkriće ne bi palo u zaborav, nego kako bi se upisalo u povijest grada Karlovca i preslavne Crkve zagrebačke.“

Ravnatelj Hrvatskoga državnoga arhiva dr. sc. Dinko Čutura opisao je način kako je otvarana i čuvana vremenska kapsula sa zvonika te koliko je povjesno i kulturno značenje tih nalaza. Potom je dodao: „Ti su svitci savršeno odmotani i očuvani, kao da su jučer pisani. Ubrzo ćemo ih pripremiti za izlaganje u Franjevačkom muzeju, ovdje uz samostan“. S obzirom na oduzete samostanske knjige dr. Čutura obećao je da će učiniti sve kako bi se vratile, čak i ako se nalaze u Beogradu, za što postoje neke naznake. Ravnatelj Uprave za zaštitu kulturne baštine Ministarstva kulture i medija Davor Trupković izrazio je stav ministarstva spram tih i takvih nalaza: „To je veliki nalaz koji govori o kulturnoj povijesti našega grada. Iako je uobičajeno da se takve kapsule stavljuju u jabuku zvonika, moram priznati da ih je jako malo sačuvano.“ Najavljujući mogućnosti financiranja i dinamiku obnove križa i zvonika crkve te cijelog objekta, Trupković je spomenuo strašne štete od razornih potresa koje bi se mogle sanirati iz Fonda solidarnosti koji se sad priprema i dovršava u dogovoru sa Svjetskom bankom: „Razmjeri šteta golemi su, osobito na povijesnim i sakralnim građevinama, a posebno s obzirom na zvonike. Svesni smo da je većina sakralnih objekata izvan funkcije. Kako su sredstva osigurana za Grad Zagreb, Zagrebačku županiju i Krapinsko-zagorsku županiju, tako se sada priprema cijelokupna dokumentacija i procjena štete za Fond solidarnosti na koji će se prijaviti i Franjevački samostan u Karlovcu.“ (IKA)

Misionarka s. Elizabeta Žuljević svjedočila o teškom životu u Ugandi

Zagreb, 14. ožujka 2021.

U Župi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Stenjevcu na četvrtu korizmenu nedjelju, 14. ožujka, svjedočanstvo s vjernicima podijelila je misionarka u Ugandi s. Elizabeta Žuljević, školska sestra franjevka Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije.

I ona, kao što je to činio i sveti Franjo, pomaže onima koji su u najvećoj potrebi. Dotaknula je srca vjernicima kada im je približila teški život naroda u Ugandi koji nema ni osnovno za život. Rijetki su oni koji idu u škole, njihova hrana uglavnom je uvijek ista jer si ne mogu priuštiti bolje, a mnogi jedu jednom dnevno. Hrana koja je njima najvrjednija jest kukuruzno brašno i grah, ali i za to se treba potruditi. Žive na selu od uzgoja stoke i obrađivanja zemlje. Sestre pomažu u školovanju, liječenju i hranji. Ljudima je važno obiteljsko zajedništvo i društveni život, a i obitelji su s brojnom djecom. (IKA)

Dominikanci i dominikanke osigurali milijun kuna stradalima od potresa

Sisak, 15. ožujka 2021.

Provincijalni poglavari Hrvatske dominikanske provincije fr. Slavko Slišković i ekonom Provincije fr. Zvonko Džankić posjetili su u ponедjeljak 15. ožujka skladište Caritasa Sisačke biskupije te uručili oko devet tona higijenskih potrepština u vrijednosti 295 000 kn. U sjedištu Caritasa dogovorili su raspodjelu dodatnih 255 000 kn stradaocima. U Ordinarijatu Si-

sačke biskupije uručili su biskupu Košiću uplatnicu od 450 000 kn za obnovu crkve u Gori.

Ravnateljica Caritasa Kristina Radić i koordinatorica distributivnoga centra s. Smilja Čirko zahvalile su dominikancima i dominikankama na vrijednoj donaciji koja će mnogima uljepšati uskrsne blagdane. U Ordinarijatu Sisačke biskupije provincijalnoga poglavara i ekonoma primio je sisački biskup Vlado Košić. Budući da su već ranije posjetili tu biskupiju te bili upoznati s razmjerima stradanja, biskup im je taj put ukratko predstavio trenutačno stanje i poslove vezane uz obnovu. Biskupu su tom prigodom uručili uplatnicu za obnovu crkve Uznesenja Blažene Djevice Marije i svetišta Marije Majke u Gori. Zahvaljujući na daru, biskup Košić zaželio je mnogo uspjeha i Božjega blagoslova braći i sestrama dominikanskoga reda kako bi i u budućnosti mogli uspješno činiti duhovna i tjelesna djela milosrđa. Neposredno nakon razornoga potresa koji je u prosincu prošle godine pogodio Banovinu provincijalni poglavari Hrvatske dominikanske provincije fr. Slavko Slišković pozvao je članove dominikanske obitelji na prostoru Provincije na molitvu i konkretnu pomoć stradalima. Svjesni težine situacije, samostani i kuće braće i sestara u Hrvatskoj i Sloveniji uključili su se u tu akciju, kao i Hrvatske katoličke misije u Hamburgu i Hannoveru koje vode dominikanci.

Od vjernika i prijatelja prikupljeno je oko 500 000 kn, dok su dominikanci i dominikanke i iz vlastitih sredstava izdvjajili još toliko. Njemačka dominikanska provincija Teutonija također je donirala 5000 eura, izvjestila je Hrvatska dominikanska provincija. (IKA)

Korizmeni susret osoba posvećenoga života

Đakovo, 17. ožujka 2021.

U sklopu susreta osoba posvećenoga života đakovačke regije u samostanskoj crkvi Pre-svetog Srca Isusova u srijedu 17. ožujka 2021. godine doc. dr. sc. Grgo Grbešić, rektor samostanske crkve, održao je predavanje *Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod (Iv 12,24)*.

U skladu s temom predavač je najavio prvi dio u kojem je govorio o tome „tko je Bog“ te nastavio: „...ne o Božjoj biti jer je Božja bit potpuno nespoznatljiva, nego mi Boga poznajemo po njegovim svojstvima, osobito po dvama svojstvima, a to su ljubav i milosrđe.“ Zatim je najavio drugi dio u kojem je govorio o tome „što treba kršćanin činiti da bi doista umro: prvo, to je rušenje vlastitoga religioznoga koncepta; drugo, Kristovu misao usaditi u svoje srce; treće, preko toga prijeći jaz između Božjih putova i naših putova, Božje volje i naše volje; četvrto, biti Bogu poslušan i peto, o patnji.“

U središnjem dijelu predavanja predavač se vratio na temu predavanja *Ako pšenično zrno (...) ne umre, ostaje samo, ako li umre, donosi obilat rod* te je upozorio kako se mi tomu umiranju opiremo. Naš religiozni koncept protivi se i buni jer ne razumije ni Božje putove ni Božju volju. Ako ne umremo sebi, ne možemo Bogu služiti i ne možemo ispuniti svoje poslanje. Zatim je iznio primjer protestantkinje Basilee Schlink i s. Marije Faustine Kowalske, kako ih je Bog kroz patnju i poniranje doveo do *umiranja* i novoga rađanja po kojem su ispunile svo-

je poslanje. Dakle osnovni je cilj s Kristom umirati da bismo s Kristom i živjeli. (sestre-sv-kriza.hr)

Mons. Hranić na svetkovinu sv. Josipa u Karmelu u Breznici Đakovačkoj

Breznica Đakovačka, 19. ožujka 2021.

Slavlje euharistije kojem je na svetkovinu sv. Josipa, u petak 19. ožujka poslijepodne, predsjedao đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić bilo je središte proslave zaštitnika Karmela u Breznici Đakovačkoj.

Mons. Hranić, pozdravivši prisutne Josipove hodočasnike i sestre karmeličanke, podsjetio je kako je sv. Josip još 1687. godine proglašen zaštitnikom hrvatskoga naroda, a u tijeku je i Godina sv. Josipa zbog 150. obljetnice od njegova proglašenja zaštitnikom sveopće Crkve. „U našem bučnom i brbljavom svijetu, koji nas potiče da govorimo, zauzimamo stajališta i tumačimo, sv. Josip potiče nas da šutimo i Božju Riječ tiho provodimo u djelo“, naglasio je predslavitelj na početku aktualizirajući toga tihoga i velikoga svetca u život današnjega čovjeka, „tako preplavljenoga bujicom suvišnih, ispraznih, nepromišljenih i razornih riječi“. U homiliji je nadbiskup Đuro ocrtao sv. Josipa kao izvrstan izdanak i plod abrahamske tradicije Izraelaca, kao lik koji izranja iz samoga srca saveza između Boga i židovskoga naroda – iz tištine i slušanja Boga. „Josipova šutnja upućuje na jednostavnu zbilju: tko voli, taj sluša. Ne zna ljubiti onaj tko ne zna šutjeti i slušati. Znamo da sv. Josip istinski ljubi i da nema potrebe to neprestano ponavljati. Josipova ljubav uglavljenja je u tišinu zajedništva. On

u tišini ostaje uz Mariju i uz njezino Dijete. I budući da je bio čovjek tišine, mogao je čuti i najtiši glas: šapat anđela u najtvrdem snu.“

Životni put sv. Josipa otajstvena je samozataja koja sav prostor ostavlja Kristu, što je i temelj svakoga apostolskoga života. Sv. Josip upozorava na to da je put pounutarnjenja veoma vrijedan put te da tišina i razmatranje u srcu vrijede više od mnoštva riječi. „Stoga nam iz tišine sv. Josipa valja izvući zdravu pouku da stavimo zaštitu na svoja usta“, upozorio je nadbiskup, razvijajući homilijsku poruku i kroz druge velike osobine toga svetca, kao što je pravednost. „Sv. Josip ne stavlja svoje pravo ispred Božjega prava, već se oslanja na Onoga koji za njega ima svoj plan i svojim primjerom pokazuje da što Bogu damo, to nam ostaje – to ostaje neprolazno!“ Mi ne moramo u životu igrati važnu ulogu da bismo ispunili svoje poslanje, nego je važno svoju ulogu dobro odigrati, što je moguće samo ako odustanemo od toga da sami gospodarimo svojim životom, dopustimo Bogu da ga vodi i prihvativimo ono što dolazi od njega. „Josip je primjer odabira ovisnosti o Bogu, otvorenosti srca tišini i Božjoj Riječi, on je učitelj kontemplacije i klanjanja“, nastavio je mons. Đuro, produbljujući i ostale istaknute vrline svetca, kao što su odlučnost, snaga za djelovanje u razboritosti i dobру koje ne stvara buku, ljubav koja poštuje, a ne posjeduje, svjedočanstvo istinske radosti i smirenosti u svakodnevnom poslu i traženju Kraljevstva nebeskoga u običnosti nazaretskoga doma. Homiliju je zaključio željom „da sve dobri i štatljivi sv. Josip primi u svoju tišinu kako bismo ušli u radost Gospodara svoga! Pri kraju liturgijskoga

slavlja mons. Hranić čestitao je imendane prisutnim Josipima i Josipama, a molitvenim sjećanjem prisjetio se i nedavno preminule sestre karmelićanke Josipe, kao i svih pokojnika koji nose ime sv. Josipa. Uz nadbiskupa misu je suslavio tajnik Nadbiskupskog ordinarijata vlč. Domagoj Lacković. Nakon mise zajednica sestara karmelićanki u Breznici Đakovačkoj kratko je susrela oca nadbiskupa uz zahvalnu čestitku u povodu njegova 60. rođendana.

Prijepodnevnu misu predslavio je karmelićanin iz zagrebačkih Remeta o. Nikola Grizelj ističući kako je svetkovina sv. Josipa uistinu posebno slavlje za Karmel jer je taj veliki svetac ne samo zaštitnik hrvatskoga naroda, domovine i Crkve već i Karmelskog reda, Hrvatske karmelske provincije i zajednice sestara karmelićanki u Breznici Đakovačkoj. Karmel je u povijesti Crkve zaslužan za širenje štovanja sv. Josipa, poznat po tome što je „sav Isusov i Marijin, no i Josipov!“ Sveta Terezija naziva ga „moj otac i gospodin“, preporučujući ga za uzor molitve i srca, koje spremno prihvata u vjeri. Poruke koje je o. Nikola izrekao u propovijedi snažno ocrtavaju primjer Josipove svetosti koja najjače govori u njegovim djelima. Nasljedovati sv. Josipa možemo dovodeći Isusa u svijet svojim životom, „rađajući ga“ ovomu svijetu, njegujući molitvu u šutnji i oplemenjujući svoj rad. Stoga je sv. Josip „ures domaćega života“, kako ga zazivaju litanije, onaj koji je nekoć Djetetu Isusu providao „kruh“, a danas to čini čitavoj Crkvi koja je njegovo otajstveno Tijelo, rekao je. „Sv. Josip uči nas kako biti odgovoran u onome što nam je Bog povjerio, kako biti čovjek pobožnosti i žrtve, kako umirati sebi da bismo služili drugima bez isticanja, u po-

štovanju“, rekao je karmeličanin pozvavši nazočne da se sv. Josipu ne samo dive već ga i nasljeđuju, osobito u poteškoćama života kojima je obilovao i sv. Josip jer „Boga ne moramo uvijek razumjeti da bismo mu bili vjerni“. „Pronađimo snagu u molitvi, kao što je to i sv. Josip, jer Josipov je život bio jeka njegove molitve. Josipova vjera nije bila samo ukras njegovu životu, nego je vjera oblikovala sav njegov život. Zato nemojmo samo ići k Josipu sa svojim potrebama, nego i idimo kao Josip kroz ovaj naš život“, završio je o. Grizelj.

Trodnevnom pripravom pred svetkovinu sv. Josipa prisutnim je vjernicima približen i produbljen lik, poslanje i primjer svetosti sv. Josipa. Prvi dan trodnevnice predvodio je franjevac iz Cernika fra Tomislav Faletar, u susavlju s domaćim župnikom Tomasom, uz posluživanje đakona Brune Diklića i Roberta Erka. Fra Tomislav progovorio je o sv. Josipu kao čovjeku vjere koji nije video ni doživio ono u što je uložio život, no koji primjerom govori kako čovjek predan volji Božjoj neće pogriješiti ni skrenuti s Božjega puta, premda to ne znači da neće trpjeti, te kako je Josip ipak ostvaren jer je ispunio sve što je Bog tražio, dok je Josip tražio samo proslavu Božju, a ne svoju. Franjevac Stjepan Hrkać iz Osijeka bio je predslavitelj mise drugoga dana priprave za svetkovinu sv. Josipa, razmišljajući o svetcu u svojoj homiliji kao o čovjeku iskušavanom, osobito u Marijinoj trudnoći i nemogućnosti nalaženja smještaja svojoj obitelji, no i kao čovjeku koji je iz kušnji izašao tiho, ne vjerujući sebi, već Bogu, dopuštajući da u njegovu srcu Bog preko poteškoća izgrađuje nešto novo, ponizno i sveto. Trećega dana, neposredno uoči

svetkovine, trodnevnicu je dovršio karmeličanin o. Nikola Grizelj podcrtavajući malenost sv. Josipa kao bitnu karakteristiku kojom je privukao Boga, živeći od vjere i stavljujući se u vjernu službu njemu bez obzira na nerazumijevanje, no u velikom pouzdanju u Boga koji ne napušta one koji samo njega traže. (IKA)

Nadbiskup Barišić na proslavi svetkovine sv. Josipa u Samostanu sv. Ane

Split, 19. ožujka 2021.

Svoga nebeskoga zaštitnika sv. Josipa, ujedno imendan svoga utemeljitelja sluge Božjega Josipa Stadlera, Služavke Maloga Isusa Splitske provincije sv. Josipa svečano su proslavile u petak 19. ožujka. Misno slavlje u Samostanu sv. Ane u splitskom Varošu, gdje je sjedište Splitske provincije, predvodio je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić.

U propovijedi nadbiskup Barišić govorio je o sv. Josipu, o tome kako je Crkva sazrijevala u shvaćanju važnosti sv. Josipa i u životu Svetе obitelji, i u životu Crkve. „Josip je dugo vremena bio po strani, otkrivala se njegova uloga i postajao je sve važniji u životu Crkve. Apostolskim pismom *Patris corde – Očinskim srcem* papa Franjo spomenuo se 150. obljetnice proglašenja svetoga Josipa zaštitnikom opće Crkve te je tim povodom 8. prosinca 2020. godine započela posebna Godina svetoga Josipa, koja će trajati do 8. prosinca 2021. godine. Ime sv. Josipa uključeno je u kanon mise. Prepoznatljiv je na svim razinama života, pojedinaca i ustanova. Možemo ga vidjeti kao zagovornika obitelji i zaručnika (tko je

toliko poštovao zaručnicu kao Josip Mariju?), zaštitnika odgojitelja, hodočasnika, osoba posvećenoga života i onih koji prelaze iz zemaljskoga u vječni život.“ Nadbiskup je podsjetio kako je sv. Josip iskusio izbjeglištvu – a danas se mnogi nalaze u toj situaciji. „Josip je radnik, brine se o pribavljanju kruha svojoj obitelji. On je Isusov čuvat i Marijin zaštitnik. To bogatstvo koje se s vremenom otkrivalo i teološki, duhovno i egzistencijalno ne znamo je li znak da smo postajali duhovniji i otvoreniji Riječi Božjoj i Božjem naumu“, istaknuo je mons. Barišić te nastavio: „Josip je doista primjer čovjeka koji sluša Riječ Božju i u svjetlu Riječi Božje djeluje. Pitanje je dolazi li Riječ Božja nama do uma i srca. Sv. Josip ugradio je svoje snove, programe, sposobnosti, svoj život u Gospodinov plan spasenja. Osobe posvećenoga života vidim upravo na tome putu predanja, osluškivanja i djelovanja.“ Nadbiskup Barišić na kraju svoje propovijedi istaknuo je da „sveti Josip nije onaj koji šuti, nego onaj koji govori, govori svojim djelima i životom. Sv. Josip je onaj koji pročišćuje naše planove, programe i sigurnost da budemo prepoznatljivi u svojim ulogama. Taj svetac poziva nas da pročistimo svoje planove i na osobnu korist, korist zajednice i dobrobit Crkve kažemo Gospodinu: ‘Evo me!’“

Riječ zahvale nadbiskupu uputila je provincijalna poglavarica s. Terezija Pervan te je uručila nadbiskupu prigodni dar – Gospinu sliku. S. Terezija osobito je radosna što su Služavke Malog Isusa otvorile prostor svoga samostana Centru za život i što su uključene u korizmenu molitvenu kampanju *40 dana za život*. „Sv. Josip zaštitnik je naše Provincije i ujedno slavimo

imendan našega utemeljitelja Josipa Stadlera, koji je sve što je gradio stavljao u ruke Božje providnosti. Sveti Josip omiljen mi je svetac. Kao što je govorila Velika Terezija: ‘Sve što sam ga zamolila, učinio mi je’, tako je učinio i za moj život. Sve što sam ga zamolila, i za duhovne i za materijalne potrebe ljudi, Bog mi je preko zagovora sv. Josipa providio.“

Družbu sestara Služavki Malog Isusa osnovao je u Sarajevu nadbiskup Josip Stadler 1890. godine. Sestre su se ubrzo proširile po svim hrvatskim krajevima. Sjedište vrhovne uprave nalazilo se u Sarajevu do 1949. godine, kada je komunistička vlast sestrara zabranila boravak i djelovanje u BiH, Družbi oduzela zgrade i sve nekretnine, pa se vrhovna uprava preselila u Zagreb, gdje se i danas nalazi. Godine 1969. družba je razdijeljena na tri provincije: sarajevsku, splitsku i zagrebačku.

Samostan sv. Ane u Splitu ustanovljen je 1910. godine. Redovnice su samostan otvorile u kupljenoj kući u Velom Varošu, u današnjoj Milićevoj ulici. Danas u samostanu, koji je *duša* svih događanja u Provinciji sv. Josipa, ima deset sestara. „Družba sestara Služavki Malog Isusa Splitske provincije sv. Josipa ima 175 sestara s doživotnim i privremenim zavjetima, od toga je oko 125 sestara na području Splitsko-makarske nadbiskupije. Sestre prema karizmi naše Družbe djeluju kao njegovateljice u staračkim domovima, u našim kućama i samostanima, njeguju osobe s invaliditetom u Samostanu sv. Rafaela u Solinu, djeluju kao vjeroučiteljice i voditeljice crkvenoga pjevanja na župama i u školama, neke studiraju na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu ili na njemu

rade, također rade u Nadbiskupskom ordinarijatu kao domaćice. Donedavno su bile i u drugim ustanovama Splitsko-makarske nadbiskupije, žao nam je da zbog pomanjkanja broja sestara sada ne možemo dje lovati u tim ustanovama. Molitvom, kao najvažnijim apostolatotm, uključene smo na svim razinama crkvenoga života“, kazala je s. Maneta Mioč, provincijalna tajnica. (IKA)

Nova knjiga don Damira Stojića

Zagreb, 19. ožujka 2021.

Don Damir Stojić omiljen je svećenik, sa lezijanac, a tisuće mlađih hrle mu i vole ga slušati. Njegove su propovijedi uvijek zanimljive i poučne. Umije, kao malo tko, jednostavno prenijeti velike teološke istine, nerijetko i vrlo duhovitim primjerima iz života. Rođenjem i odrastanjem Kanadanin, don Damir ponekad simpatično pogriješi padež ili upotrijebi koju englesku riječ (kao i mi), no mladima njegov jezik ne predstavlja *barijeru* jer osjete njegov žar i ljubav prema Bogu, otkud je simpatično i potekao naziv njegove nove knjige *My propovijedi*. Najvažnije značajke te knjige: napisana je na način blizak mlađima i svima koje žele produbiti svoju vjeru; sadrži mnogo zanimljivih životnih primjera kojima približuje Boga; motivira i potiče na dublje proučavanje Biblije i pomaže u boljoj pripremi za nedjeljnu misu. (salezijanci.hr)

U samostanu Kćeri Milosrđa održana duhovna obnova za djevojke

Zagreb, 20. ožujka 2021.

U Samostanu Svete obitelji Kćeri Milosrđa u zagrebačkim Šestinama 20. ožujka održana je duhovna obnova za djevojke *Svetlo jakosti – Božje snage u životu sv. Josipa*, koju je vodila s. M. Jelena Krilić.

Najviše djevojaka, njih sedamnaest, bilo je iz Škole za medicinske sestre Mlinarska, a još tri iz drugih škola. U raznovrsnom programu koji se sastojao od molitve, predavanja, rada u skupinama, sata šutnje, ispovijedi, euharistije... djevojke su promišljale o životu i liku sv. Josipa, svetca od kojega možemo toliko toga naučiti, a posebno kako biti otvoren, ponizan i poslušan Bogu, Njegovoj Riječi i volji. Njegov hod Božjim putem urođio je plodovima najizvrsnije svetosti te je sv. Josip postao omiljeni, moćni svetac i zagovornik ljudi cijelog svijeta. U danima nevolje, poteškoća i mnogobrojnih izazova današnjice primjer života sv. Josipa potiče nas da se ne bojimo, već da budemo hrabri i ustrajemo na Božjem putu. Euharistiju je u večernjim satima predslavio fra Franjo Vuk, OFM. Poručio je djevojkama da se ne povode za svjetom i svjetovnim, nego da se odvaže i budu hrubre biti Božji originali. „Nitko nije govorio kao On...“ Kod mnogih je do danas prisutno takvo oduševljenje Isusom, Bogom, rekao je te je zaželio da to oduševljenje ostane trajno i u njihovim srcima.

Jedna od sudionica, učenica Niku M. nakon duhovne obnove napisala je: „Kada su mi se malo dojmovi slegli, osjećam se toliko ispunjeno, lijepo, blagoslovljeno... Ponajprije bih vam zahvalila na ovom pre-

krasnom danu, jako mi je dragoo da sam se odvažila uopće doći. Zajedništvo, upoznavanje, aktivnosti, razmišljanje o životu svestoga Josipa, njegovoj vjeri i hrabrosti (...) trenutci odmora, smijeha, pjesme, molitve, sve me je oduševljavalo. Na kraju dar isповijedi i sveta misa s poticajnom propovijedi svećenika bio je prekrasan završetak. Svakako prekrasno iskustvo koje mora svatko proživjeti: časne sestre lijepo su nas ugostile i osjećale smo se kao kod kuće. Voljela bih ponovno doći.“ (IKA)

Preduskrnsna duhovna obnova za redovnice u Splitu

Split, 21. ožujka 2021.

U splitskom svetištu Gospe od Zdravlja održana je u nedjelju 21. ožujka preduskrnsna duhovna obnova za redovnice grada Splita i okolice, koju je vodio župnik na splitskom Kmanu don Ivan Alojzije Terze, SDB.

Nakon pozdrava u službu riječi uveo je biskupski delegat za redovnice fra Petar Lubina. Ukratko je ocrtao stanje u kojem se živi i radi, pokušao je pokazati kamo ono vodi njih i svijet, ali i na što ih potiče i kako im je prava prigoda da stanu i razmisle što je najvažnije i u skladu s tim se usmjere. Nakon svetopisamskih čitanja don Ivan održao je razmatranje naslovljeno *Probudite svijet!* – o gorućoj zadaći redovnika danas. Odmah na početku istaknuo je da je najvažnije na što su pozvani u svojem življenju – postati sveti. Cilj svih naših družbi i redovničkih ustanova upravo je posvećenje njihovih članova. Papa Franjo poziva nas stoga da živeći danas autentično svoj poziv, probudimo svijet u kojem živimo. U njemu smo pozvani biti svjedoci drukčijega ponašanja

te načina života i rada, zapravo, biti muževi i žene koji mogu probuditi svijet koji je umoran i obasjati njegovu budućnost nadom, rekao je.

Naslijedujući Isusa, koji se odriče ovozemaljskih dobara, odlazi iz obitelji i ostaje bez krova nad glavom te poništava sebe i svoju volju, pozvani smo živjeti radikalno svoje posvećenje. Radikalnost nije izbor, nego naša obveza, a ima tri izazova: boraviti u pustinji, ići prema rubnima koje nitko ne želi te se zadržavati na granicama. Drugim riječima rečeno, konkretni su načini življjenja radikalnosti: u svojim zajednicama boraviti i u apostolatu djelovati gdje ne dolaze društvo ni država, pustiti središnje mjesto drugima oslobađajući se povlastica i moći te proročka uloga redovnice – žene. Redovnici su pozvani živjeti radosno svoj poziv svjedočeći svijetu kako je Isus onaj koji ispunja sve želje čovjekova srca, naglasio je. U poteškoćama života vraćamo se na prvi izvor ljubavi koji nas je pozvao da ga slijedimo i naslijedujemo. U svijetu koji gleda i traži jedino jake i uspješne pozvani smo svojim životom svjedočiti kako „kada sam slab, onda sam jak“ još uvijek privlači i daje snagu u poslanju „buđenja svijeta“, ustvrdio je don Ivan.

Biskupski delegat zahvalio je don Ivanu na izvrsnu razmatranju. Zaželio je sestrama dobru bližu pripravu za Uskrs, čestitao im je Uskrs i preko njih bolesnima, starima i onima koje nisu mogle doći. Na kraju je pozvao poglavarice na čestitanje Uskrsa ocu nadbiskupu na Veliku subotu u 11 sati u biskupski dvor. Nakon zaključne molitve i blagoslova s pjesmom sestre su imale prigodu za slavlje sakramenta pomirenja. (IKA)

Objavljen korpus franjevačkih crkava na hrvatskoj obali do kraja 16. stoljeća

Pula, 23. ožujka 2021.

Monografija *Corpus ecclesiarum Franciscanarum: Katalog franjevačkih crkava na hrvatskoj obali do kraja 16. stoljeća* autora dr. sc. Damira Demonje objavljena je 23. ožujka u nakladi Arheološkoga muzeja Istre iz Pule, Instituta za razvoj i međunarodne odnose iz Zagreba i izdavačke kuće *Meridijani* iz Samobora.

Knjiga je rezultat autorovih izučavanja samih spomenika i istraživanja temeljenih na cjelovitom uvidu u prethodne spoznaje te predstavlja jedinstvenu i sveobuhvatnu građu hrvatske baštine. Informativno, precizno i znanstveno utemeljeno, djelo je namijenjeno znanstvenicima, povjesničarima umjetnosti, arhitekture, osobito sakralne arhitekture, studentima spomenutih struka, ali i široko zainteresiranoj javnosti, nespecijaliziranoj u polju povijesti umjetnosti. To je jedna od njegovih važnih karakteristika, osobito u kontekstu širega kulturnoga značenja tematike, upoznavanja s jednim važnim segmentom franjevačke baštine duž istočne obale Jadrana, kojoj se na taj način omogućava odgovarajuća valorizacija. Transparentnost obrađenih franjevačkih crkava postignuta je dvojezičnim objavlјivanjem knjige, na hrvatskom i engleskom jeziku.

Corpus ecclesiarum Franciscanarum: Katalog franjevačkih crkava na hrvatskoj obali do kraja 16. stoljeća pregled je segmenta hrvatske srednjovjekovne graditeljske baštine koji je prvi put ostvaren na tako cjelovit način, kataloškom obradom svake građevine, njih ukupno 35. Temeljitim analizom svakoga

pojedinoga spomenika i elemenata njegove arhitektonske artikulacije svaka je građevina valorizirana u svim bitnim elementima svoje pojavnosti. Monografija je vrijedan i dosad neobjavljen i sistematiziran korpus arhitekture franjevačkih crkava na hrvatskom dijelu istočne obale Jadrana do kraja 16. stoljeća. „To je izvorni rad koji predstavlja važan doprinos razvoju povijesti umjetnosti, u kojem sam na jednome mjestu kataloški analizirao sakralnu franjevačku arhitekturu hrvatskoga dijela istočne obale Jadrana izgrađenu do kraja 16. stoljeća. Tako segmentirano djelo omogućuje sagledavanje te arhitekture i u širem geografskom kontekstu, pa je njezin doseg još važniji“, istaknuo je autor dr. Demonja. Koncept predstavljen u monografiji popraćen je osim deskripcijama i prilozima koje čine: 1 zemljovid, 2 tablice, 45 arhitektonskih nacrta i 175 crno-bijelih fotografija. „Takvim katalogiziranjem svih spomenika oni su smješteni u sustav tipoloških obrazaca koji oslikavaju pojedine modele, ali i uvjete koji su utjecali na prihvatanje nekih postojećih predložaka, inovacije te ograničenja koja su proizlazila iz specifičnih situacija provincijalnih sredina. Sustavnost i preglednost te knjige olakšava snalaženje u kompleksu franjevačke graditeljske baštine na hrvatskoj obali Jadrana“, nastavio je Demonja. Osim tipološke sistematizacije na kraju je predstavljena i rasprava – svojevrsni osvrт umjesto zaključka koji pruža komparativnu analizu u odnosu na ishodišta specifičnoga arhitektonskoga oblikovanja. Tom knjigom, kao i autorovom prethodnom *Arhitektura franjevačkih crkava u Istri (Puli, Poreču i Pazinu) i na otocima Kvarnerskog zaljeva (Krku, Cresu, Rabu i Pagu) do kraja 16. stoljeća*, objavljenom 2019. godine, ko-

joj je izdavač također Arheološki muzej Istre u Puli (zajedno s Institutom za razvoj i međunarodne odnose iz Zagreba), olakšat će se daljnja monografska istraživanja, kao i širi uvid u temu domaćim i inozemnim istraživačima franjevačke arhitektonske baštine do kraja 16. stoljeća.

Zaključno, dr. sc. Damir Demonja kritičkim proučavanjem i komparativnim vrednovanjem uspio je cijelovito prikazati djelovanje generacija majstora graditelja na izgradnji franjevačkih crkava na hrvatskoj obali do kraja 16. stoljeća. U knjizi je velikom erudicijom autora predstavljen sistematični i enciklopedijski pregled franjevačkih crkava raznih tipova, te ona predstavlja temeljni doprinos usmjeren izradi cijelovitoga arhitektonskoga kataloga prema europskom modelu. Istodobno, mogla bi potaknuti izradu tematskih specijaliziranih kataloga, kao i interes za kvalitetnijim očuvanjem i obnovom arhitektonskoga nasljeđa. Izdavanje knjige financijski su pomogli Ministarstvo znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske i Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske. (IKA)

Zaklada za obnovu bazilike Presvetoga Srca Isusova i izgradnju pastoralnoga centra

Zagreb, 23. ožujka 2021.

Na prostoru uz baziliku Presvetoga Srca Isusova predstavljena je nova zaklada za njezinu obnovu i izgradnju pastoralnog centra koji će nositi ime po Anamariji Carević – jedinoj žrtvi potresa koji je u ožujku 2020. godine pogodio Zagreb i okolicu. Anamarija je zbog zadobivenih teških ozljeda preminula dan nakon potresa, 23. ožujka 2020.

godine. „Ona je, zajedno sa svojom obitelji bila vrlo aktivna župljanka, a bazilika je bila, na neki način, njezin drugi dom i vjersko utočište. Kako bismo njezino djelovanje othrali zaboravu, na godišnjicu njezine smrti predstavljamo zakladu koja nosi njezino ime i pomoći koje ćemo skupljati donacije za obnovu bazilike Srca Isusova i za izgradnju Pastoralnoga centra *Anamarija Carević*“, poručio je rektor bazilike p. Ivan Matić, DI.

Prije samoga predstavljanja zaklade održana je komemoracija za preminulu Anamariju. Na predstavljanju nove zaklade, među ostalima, sudjelovali su apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua, provincijalni poglavар Hrvatske pokrajine Družbe Isusove p. Dalibor Renić, potpredsjednik Hrvatskoga sabora Željko Reiner, predstojnik Ureda predsjednika Vlade RH Zvonimir Frka-Petešić, ministrica kulture i medija Nina Obuljen Koržinek i zamjenica gradonačelnika Grada Zagreba Olivera Majić. Također je načočna bila obitelj preminule Anamarije i njezini prijatelji iz Nadbiskupske klasične gimnazije. (IKA)

Objavljena monografija *Stoljetne kapi milosrđa*

Blato, 25. ožujka 2021.

Svečarsku monografiju o blaženoj Mariji Propetog Isusa Petković i o stoljeću Družbe Kćeri Milosrđa *Stoljetne kapi milosrđa* napisala je s. M. Vianeja Kustura, sabravši povijesne događaje, teološko značenje i vrednovanje Družbe. Monografija je podijeljena u pet poglavlja s dodatkom, prilogom o beatifikaciji bl. Marije Petković i kronolo-

gijom *Stoljetni hod Družbe*. Monografija je prevedena i na tri svjetska jezika, talijanski, španjolski i engleski, jezike zemalja u kojima djeluju sestre Družbe, na ukupno 576 stranica.

Godina 2020. obilježena je u svijetu patnjom i neizvjesnošću potaknutom pandemijom uzrokovanim koronavirusom, izolacijom i ekonomskim gubicima koji su počeli stvarati nove siromahe našega vremena. A 1920. godine u Blatu na Korčuli Božjom providnošću utemeljena je Družba Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda svetoga Franje kao odgovor na situaciju sličnu današnjoj i na njezine posljedice. Početak Družbe seže u 1919. godinu, kada je blažena Marija Propetoga Isusa Petković, 25. ožujka 1919. godine, započela rad sa siromašnom djecom Blata u redovničkoj kući sestara ančela. Te godine začeta je Družba Kćeri Milosrđa, a iste godine sestre *Ancelle della Carita* napuštaju Blato ostavljajući Mariji Petković i Mariji Telenti brigu za siromašnu djecu. Družba je službeno potvrđena 1920. godine, a tako je i 2020. godine proslavljenja milosrdna Božja ljubav u sestrama *Blataricama* koje već 100 godina djeluju u Hrvatskoj i svijetu.

Monografija prati život blaženice od puta njezina života do puta života njezine Družbe. Povijesni pregled obuhvaćaju prva tri poglavlja. U prvome poglavlju autorica opisuje povijesno-socijalne prilike početkom 20. stoljeća u Dalmaciji i Blatu. Nekada jedno od najvećih i najbogatijih jadranskih otočkih naselja u prvim desetljećima 20. stoljeća postaje mjesto siromaštva i napuštenosti. Vrijedan je podatak da je val iseljavanja, potaknut siromaštvom, Blato doista učinilo *blatom* te da je upravo takvo

društveno stanje zahtijevalo Božju intervenciju u brizi za siromašne, nepoučene i osamljene. U takvom društvenom okruženju rođena je 10. prosinca 1892. godine Marija Petković, kći Antuna Petkovića Kovača i Marije rođene Marinović. U obitelji iskrenih vjernika, dobrostojećih, ali poniznih roditelja, odrastala je Marija tražeći svoj životni put. Svoje djetinjstvo u Blatu provela je u okruženju katoličkih udrug koje su njegovale sakramentalni život. Ondje je Marija upoznala svetoga Franju i njegov Treći svjetovni red, u kojem je isprva bila zavjetovana. U ranoj mladosti Bog je pred nju stavio dva puta: pomoći siromašnoj djeci ili povlačenje u zatvoreni samostan. Duhovnom i očinskom brigom mons. dr. Josipa Marčelića, dubrovačkoga biskupa, Marija je razlučila put na koji ju Gospodin zove: odgoj i poučavanje siromašne djece i pomoći bijednima. Stoga, kada su se spojile socijalne prilike u Blatu i Božja intervencija duhovnim pozivom Marije Petković, rodila se Družba Kćeri Milosrđa. Životopis blažene utemeljiteljice popraćen je teološkim komentarom o proročkoj, eklezijalnoj, eshatološkoj i misijskoj dimenziji njezina života. Njezin život u samim temeljima Družbe predstavlja odgovor na potrebe Crkve i vremena. Kada se pomno pročita drugo poglavlje monografije, o portretu utemeljiteljice, stječe se dojam sličnosti sa životopisom asiškoga siromaška – svetoga Franje.

Nastanak Družbe opisuje treće poglavlje, kojem je zajednički nazivnik krepost poslušnosti. Marija Petković poslušna je svojim roditeljima, odgojena u katoličkoj vjeri, a poslušnošću Bogu u njoj se rodila ljubav prema bližnjima. Poslušnost ju je

dovela do dubrovačkoga biskupa Marčelića koji ju je savjetovao nakon što je otišla u zatvoren samostan u Splitu: „Zato te molim i savjetujem da se vратиш i zauzmeš se za tvoje mjesto i odgoj djevojčica; mogla bi s vremenom otvoriti višu redovničku kuću, ali sve u svoje vrijeme“ (str. 43). Krepost poslušnosti dovela je Mariju 25. ožujka 1919. godine u samostan sestara anđela, gdje je Marija ispunila dio savjeta biskupa Marčelića. Poslušnost i krepost dovele su Mariji prve tri sestre: Mariju Talentu, Palmu Bačić Fratrić i Mandaljenu Šeparović, s kojima je 4. listopada 1920. godine obukla redovničku odoru i položila zavjete po pravilu franjevačkoga Trećega samostanskoga reda. Poslušnost, konačno, blaženu Mariju Propetoga Isusa potiče da „izveze na pučinu“ te svoje predanje Bogu i bližnjima proširi po krajevima tadašnje Jugoslavije i preko Atlantika, u zemljama Južne Amerike. Poslušnost je u samoj srži i identitetu Družbe, u središtu koje „Isus, ljubljeni Sin Očevo, utjelovljeni, raspeti, uskrsnuli i euharistijski, želi promicati njegovo kraljevanje i ljubav prema njegovu Božanskom srcu“ (str. 50). Upravo radikalno življenje evanđeoskih savjeta potiče sestre na življenje milosrdne ljubavi Očeve prema svakomu čovjeku, posebno prema trpećima, a što se ogleda u povijesti i sadašnjosti Družbe. O tome i sama blaženica piše: „Milosrdna Očeva ljubav trajni je izazov Kćerima Milosrđa. Stoga smo pozvane biti prave slike milosrđa nebeskoga Oca, jer čovjek današnjice više vjeruje svjedocima nego učiteljima, a njima vjeruje samo ako su svjedoci. Tako ćemo i druge poticati na sudjelovanje u djelima milosrđa“ (str. 54).

Četvrto poglavje, naslovljeno *Apostolsko-misijsko djelovanje Družbe*, opisuje sudjelovanje Providnosti u društvenim prilikama, i samoga Blata, gdje nastaje Družba, i svijeta potrebnoga milosrdne ljubavi Božje. Od 1928. godine, kada su prve sestre počele širiti svoju redovničku kuću u Blatu, do porača II. svjetskoga rata, 1954. godine, kada se stvaraju prve delegature, Družba prati društvene i crkvene potrebe sredina u kojima sestre konkretno djeluju. Širenje Družbe počinje među siromašnom i napuštenom djecom na području tadašnje Jugoslavije između dvaju svjetskih ratova. Na poziv hrvatskoga misionara u Argentini fra Leonarda Ruskovića 1936. godine otvara se novi horizont milosrdnoga djelovanja Družbe. Za sestrama 1940. godine odlazi i bl. Marija Propetoga i ondje ostaje, zbog vihora II. svjetskoga rata, sve do 1952. godine. Ondje se Družba širi u Čile, Peru i Paragvaj, dolaze nova zvanja. Istodobno na hrvatskom tlu, unatoč odsutnosti majke utemeljiteljice i komunističkomu režimu, sestre otvaraju nove redovničke kuće, sudjelujući u pastoralu i apostolatu u skalu sa svojom karizmom. Povratak bl. Marije u Europu 1952. godine bio je znakovit. Ne vraća se u Hrvatsku, nego odlazi u Rim, vidno oboljela i izmorena, da od pape Pija XII. 6. prosinca 1956. dobije potvrdu Ustanova i Družbe. Papinska potvrda Družbe svojevrsni je znak ispravnosti puta poslušnosti na koji je odgovorila bl. Marija Propetoga 1919. godine i ispravnosti apostolata njezinih sestara. Kratki posjet domovini, od 31. kolovoza do 22. studenoga 1959. godine, ujedno je oproštaj od zemlje koja je Crkvi darovala blaženicu i njezinu Družbu. Bl. Marija radi zdravlja napušta

mjesto vrhovne poglavarice Družbe 1957. godine te umire 9. srpnja 1966. godine. U iščekivanju beatifikacije, njezino je tijelo vraćeno u Blato na Korčuli 21. studenoga 1998. godine. I nakon smrti utemeljiteljice Družba nastavlja živjeti karizmu koju je zacrtala Božja ruka perom života bl. Marije Propetoga te danas živi u 13 država svijeta vodeći katoličke škole i ustanove za odgoj djevojaka, vrtiće, služeći u apostolatu zdravlja i župnom pastoralu. Mariju Propetoga Isusa Petković proglašio je blaženom sv. Ivan Pavao II. 6. lipnja 2003. godine u Dubrovniku.

Peto poglavlje monografije bilježi ime na crkvenih dostojanstvenika i vrhovnih predstojnica u stoljeću postojanja Družbe. Uz suutemeljitelja mons. dr. Josipa Marčelića, dubrovačkoga biskupa, čiji spomen Družba treba čuvati kao svetinju, autorka monografije nabrala pape, svećenike i kardinale koji su izravno bili povezani s Družbom od njezina nastanka do danas. Kronotaksa vrhovnih predstojnica započinje s M. Julijanom Franulović, a nastavlja se imenima sestara koje su nastojale držati živim spomen na majku utemeljiteljicu i na temeljnu karizmu Družbe tijekom obnove Crkve i redovništva po II. vatikanskom saboru i u vremenima novih izazova krajem 20. i početkom 21. stoljeća. Aktualna vrhovna predstojnica M. Cristina Orsillo, sedma u kronotaksi, argentinskoga je roda.

Čitanje povijest jednoga života predanoga Bogu čitanje je evandelja. Mnogi događaji iz života blaženice nedvojbeno podsjećaju na život sv. Franje Asiškoga, u sličnim društvenim okolnostima, ali drugom stoljeću. Ili na život sv. Vinka Paul-

skog, svete Male Terezije, sv. Terezije iz Kalkute. Toliko životnih priča koje su ogledalo evandelja. Povijest Družbe svjedočanstvo je radosne domišljatosti Božje Providnosti za siromašne i potrebne, čije lice odražava Krista Patnika koji traži svoga milosrdnoga Samarijanca ili Šimuna Cirenca. Ta je monografija prilog očuvanju spomena na bl. Mariju Propetoga Petković živim, poticajnim i ohrabrujućim. I njezinim duhovnim kćerima u ustrajnosti redovničkoga posvećenja i pouzdanju u Božju Providnost dok iščitavaju evandelje u životu svoje majke utemeljiteljice, i svim štovateljima bl. Marije Propetoga koji na njezinu primjeru nalaze nepresušni izvor za svoj duhovni i vjernički život. Stoga i izdavanjem te monografije autorica prepoznaje i svjedoči o providnosti nebeskoga Oca koja je ispisala povijest Družbe, jer i monografija je ugledala svjetlo dana samo zahvaljujući plemenitim štovateljima bl. Marije Propetoga i prijateljima Družbe, napisao je u recenziji vlč. dr. Kristijan. (IKA)

Splitske milosrdnice s nadbiskupom Barišićem proslavile svetkovinu Navještenja Gospodinova

Split, 25. ožujka 2021.

Družba sestara milosrdnica svetog Vinka Paulskoga u Splitu proslavila je u petak 25. ožujka svetkovinu Navještenja Gospodinova – Blagovijest, a svećanim slavlјem mise u samostanskoj kapeli predsjedao je splitsko-makarski nadbiskup i metropolit mons. Marin Barišić.

Nadbiskup je na samom početku pozdravio sestre i čestitao im svetkovinu Blagovijesti i Dan Provincije. Pozdravio

je i delegata za redovnice fra Petra Lubinu. U propovijedi je nadbiskup govorio o važnosti i novosti koju je donio događaj navještenja Gospodinova. Skupljen je u kratku molitvu *Andeo Gospodnji* koja se moli triput dnevno. Dostojno je da svaki dan taj događaj bude tako obilježen. Taj događaj nije samo za nas, nego se i mi u njemu nalazimo, kazao je mons. Barišić. Podsjetio je da se svetkovina Blagovijesti nazivala Navještenje Marijino pa je promjenjena u Navještenje Gospodinovo. „Marija je itekako velika, ali Gospodin je središte. Majka Marija ponizna je i skromna žena, a nama je te kreposti teško ostvariti jer nosimo u sebi trajni virus grešnosti. Mi se nastojimo dokazivati, biti veliki, značajni, prvi i tako sebe graditi sa svojim sposobnostima. A Majka Marija skromna je i ponizna, kakav bi trebao biti svaki čovjek pred Bogom.“

Govoreći o kreposti poniznosti, naglasio je da je Majka Marija, za razliku od nas koji smo vrlo često puni sebe, „bila prazna sebe da bi taj prostor mogao ispuniti Gospodin. Bila je puna milosti, Gospodin je bio s njom. Zato biti skroman i ponizan znači biti velik. Najviša su stabla ona koja imaju najdeblji korijen, a debeo korijen ovdje znači poniznost. Čovjek koji je doista ponizan velik je jer Gospodin u njemu ima prostora i mjesta za djelovanje.“ Naglasio je također da je Marija ne samo ponizna nego i službenica Gospodina koja ispunjava volju Božju. „Mislimo da smo najsretniji kad radimo ono što želimo i što nam se prohtije, a zaboravljamo da nismo svoji gospodari jer ne znamo cijelovito svoju prošlost, a ni svoju budućnost. Netko drugi to zna, Bog. Ispunjavati Božju volju

u svom životu najmudrije je djelovanje. Marija je otkrivala i tražila volju Božju. Kad ju je otkrila, imala je povjerenja u Nju. Ne zna što će se događati dalje, ali ima povjerenja u Gospodina. Nisu vanjske okolnosti te koje nas sputavaju u ispunjavanju volje Božje, koliko je to unutarnje raspoloženje, povjerenje u Providnost Božju. Onaj koji nema povjerenja u Providnost Božju propada, tone poput apostola Petra kada je posumnjao, ne može se nositi s poteskoćama. Marija je majka upravo Onoga koji dolazi ispunjavati volju Očevu. Krepsti o kojima je govorio nadbiskup vidi kao oznake Crkve: „Ispražnjenost od sebe, spremnost ispunjavati volju Božju, povjerenje u Providnost. One su DNK identiteta kršćanina, osoba posvećenoga života.“ Nadbiskup je redovnice potaknuo na još dublje razmatranje Riječi Božje i življene po njoj. (IKA)

Pronađen osobni primjerak Marulićeva djela *O poniznosti i slavi Kristovoj*

Dubrovnik, 28. ožujka 2021.

Nedavno je u knjižnici Male braće u Dubrovniku među oko 1000 knjiga iz 16. stoljeća (tzv. *cinquecentine*) pronađen i jedan Marulićev prvtisak iz 1519. godine koji nije bio zaveden u starijim katalozima, poručuje fra Stipe Nosić, vikar samostana. Riječ je o djelu *O poniznosti i slavi Kristovoj* (*De humilitate et gloria Christi*), na njemu su rukom zapisane i brojne rubne bilješke. Na zalistu novoprонаđene knjige zapisan je i jedan Marulićev latinski distih, a kako je utvrdio profesor Zvonko Pandžić iz Würzburga u Njemačkoj, to su dva početna stiha

njegova epigrama *O smrti (De morte)*. Taj epigram prvi put objavio je Giuseppe Praga 1936. godine prema jednom rukopisu koji se danas čuva u Zadru.

Rukopis iz Zadra daleko je mlađi od prvočinka iz 1519. godine, pa Marulićev neobjavljeni distih nije mogao poznavati ili zapisati na prvočinu nitko osim njega samoga ili netko tko je bio uz njega. To je ona poveznica, zaključio je Pandžić, koja dokazuje da su Marulova tiskana djela sačuvana u knjižnici Male braće njegovi osobni primjeri koje spominje u svojoj oporuci iz 1521. godine, kada je, naravno, posebno intenzivno razmišljao o smrti. Osim toga je istom rukom naširoko komentiran i primjerak Marulićeve knjige *De institutione...* (1506.) iz knjižnice Male braće, na hrptu su čak zapisani i inicijali M. M., dok u oporuci stoji: „Svećeniku Rogeriju Capogrossu neka se dade Andeoska suma i moja dosada tiskana djelca: O čestitu životu po uzoru na svece (Institucija), Pedeset priča, Evangelistar, nadalje knjiga O poniznosti i slavi Kristovoj (na njoj je zapisan spomenuti distih) i s njima moj Brevijar i moj Dijurnal (dva zadnja su očito bili rukopisi jer ih ne označava kao svoja ‘tiskana djelca’). Neka on obavi moj pokop, ako ne bi bio sprječen nekim razlogom.” Pandžić je otkrio da je u samostanu Male braće sačuvana i spomenuta *Andeoska suma (Summa angelica)* (sign. A 77). Tako je rukom naslovljeno djelo Nikole de Ausmoa, tiskano u Mletcima 1476., iako mu je pravilan tiskani naslov *Supplementum Summae Pisanellae*. Očito je Marulić osobno na predlistu zapisao taj naslov, kada knjigu tako u oporuci zove, a vjerojatno je i oslikao brojne inicijale u njoj. Na prvom je listu i zapis

drugom rukom da je knjiga nekoć pripadala Samostanu sv. Marije na Poljudu (*Iste liber pertinet loci sanctae Mariae de Paludi*), kao i bilješka na hrvatskom: „Pocene zivot od blazene Eufrozine dvice”. Primjer svete Eufrozine opisuje Marulić u svojoj knjizi *De institutione...*

Marulićev prijatelj i splitski kanonik Rogerio Capogrosso bio je inače povjerenik skradinskoga biskupa i papinskoga nuncija Tome Nigera (Mrčića) za njegovih čestih diplomatskih misija po Europi. Nigeru je Marulić oporučio Platonova djela u prijevodu Marsilija Ficina. Toma Niger i Rogerio Capogrosso pokopani su u samostanu na Poljudu, Niger u vlastitu „tumbu“, a Capogrosso u obiteljsku. Tu je i „novissima tumba“ roda Marulića. Očito je Capogrosso poljudskim franjevcima ostavio svoje knjige, a samostanu je, kako je poznato, lijep dar ostavio i Niger, svoj portret koji je izradio glasoviti Lorenzo Lotto (1527.) i jednu povelju pape Lava X. Od svojih tiskanih djela koja je Marulić oporučio Capogrossu samo jedno nije sačuvano kod franjevaca, a to je knjiga *Pedeset priča*. Njegov *Evangelistar* čuva se u samostanu na Poljudu, a sve su druge knjige u samostanu Male braće u Dubrovniku. A da ih je toliko završilo baš u tom samostanu, i to nakon što je za velikoga potresa 1667. godine izgorjela samostanska knjižnica, može se pretpostaviti da je zaslužan bio i jedan Splitčanin, poznati bibliofil fra Inocent Čulić (1782. – 1852.).

I prvočinak *Judite* sačuvan kod Male braće Marulićev je osobni primjerak. *Judita* u vrijeme pisanja Marulićeve oporuke još nije bila tiskana, nego dva mjeseca poslije (13. kolovoza 1521. godine), pa se

zato u oporuci i ne spominje, ali je posve vjerojatno da je i nju dobio Rogerio Capogrossi jer je on po posljednjoj želji oporučitelja trebao dobiti sva Marulova „tiskana djelca“. Marulić Capogrossu ostavlja i svoj *Brevijar i Dijurnal* (molitvenik). Taj njegov troježični rukom pisani molitvenik, većim dijelom ipak prekrasnim i danas razumljivim hrvatskim jezikom, s molitvama, izlaganjima, prijevodima, himnima, citatima iz klasične i patrističke književnosti, kao i napjevima (notama), također je sačuvan u jednom drugom samostanu Provincije sv. Jeronima. To je predmet aktualnoga znanstvenoga rada prof. Pandžića. Ta saznanja dolaze u vrijeme obilježavanja 500. obljetnice prvotiska Judite, koju su tek nedavno nekoliko njemačkih, engleskih i američkih autora označili kao „foundational work of Croatian literature“. Tim povodom prof. Pandžić priprema kritičko i anastatičko izdanje Judite, prvoga i najpoznatijega hrvatskoga epa. Za očekivati je da će sve to skupa postati i novi poticaj istraživanja Marulove i uopće hrvatske humanističke, još uvjek nedovoljno proučene, književne ostavštine. (IKA)

Doživotni zavjeti s. Ivančice Fulir

Osijek, 29. ožujka 2021.

Na blagdan Navještenja Gospodnjega, 25. ožujka, 2021. godine u župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića u Osijeku s. Ivančica Fulir položila je svoje doživotne zavjete.

Svečano misno slavlje i obred zavjetovanja predvodio je nadbiskup Đuro Hranić. Nakon evanđelja nadbiskup je prozivao s. Ivančicu, a ona je potvrdila svoju spremnost: „Nasljedovati Krista Zaručnika u

Družbi Marijinih sestara i ustrajati do smrti“, te je zamolila vrhovnu poglavaricu da joj odobri polaganje doživotnih zavjeta.

Usljedila je homilija u kojoj je nadbiskup Hranić rekao: „Bog je i svakoga od nas, kao i Isusovu majku Mariju, imao u svom naumu odvijeka. Draga s. Ivančice, on je i Vas osobno izabrao, njegov se pogled zaustavio na Vama i pozvao Vas je u Družbu Marijinih sestara za sasvim određeno poslanje, na život u skladu s trima zavjetima: poslušnosti, osobnoga siromaštva i čistoće. Pozvao Vas je da budete ‘čuđenje u svijetu’. Kao što je BDM bilo dodijeljen poziv na prihvatanje nečuvenoga – djevičanskoga začeća, začeća bez sudjelovanja muža, tako i Vi danas pred nama obećavate Bogu da ćete biti ‘čuđenje u svijetu’, da ćete po svetim zavjetima ‘plivati protiv struje’ i mentaliteta ovoga svijeta.“

U nastavku svoje homilije nadbiskup je razložio svima prisutnima značenje darivanja života po zavjetima te nastavio: „Zavjet poslušnosti svojim redovničkim poglavaricama. Nije li odricanje jedne časne sestre od vlastite volje te prihvatanje poslušnosti, a time i ovisnosti o volji poglavarica, radikalni otklon i kritika današnjega apsolutiziranja slobode kojom suvremenii čovjek želi pošto-poto živjeti neovisno o bilo kome ili bilo čemu, potpuno samostalan u svojim odlukama. Nije li odricanje jedne časne sestre od svoje volje te prihvatanje poslušnosti, a time i ovisnosti o volji poglavarica, radikalni otklon od pogrešno shvaćene emancipacije žene, koja zbog toga što želi biti neovisna neće ni u brak jer se ne želi vezati uz drugu osobu. Ne želi ni rađati djecu. Želeći afirmirati svoju samostalnost, prezire i odbacuje svoju ženstvenost i svoj

dar od Boga da bude suradnica Boga stvoritelja. I tako se nerijetko zatvara u sebe, u svoj egoizam i sebičnost, u svoja prava i prohtjeve, grčevito se bori za malo svjetovne vlasti, a zaboravlja sebe, gazi svoj identitet i postaje nesposobna iskreno voljeti i darivati se u ljubavi. Nasuprot tomu, Vaš Bogu posvećen život i zavjet poslušnosti, življen u svoj časnosti, ljubavi i predanju Bogu, Crkvi i vlastitoj redovničkoj zajednici te konkretnim ljudima kojima jedna redovnica biva posljana, istinsko je svjedočanstvo prihvaćanja izazova života, odgovornosti darivanja u ljubavi i kao takav istinska snaga Crkve te izazov za društvenu sredinu. Redovnički zavjet poslušnosti pokazuje ljudsku i kršćansku zrelost i vjerdostojnjost jedne osobe te je već sada znak njezina suočenja Kristu Gospodinu, koji je svoje poslanje ispunio poslušnošću Ocu, te suočenja BDM, čiji je sav život bio odricanje.

Zavjet siromaštva. Zavjet siromaštva također je način života koji predstavlja kritiku mentaliteta današnjega svijeta koji funkcioniра na načelu zaokupljenosti posjedovanjem, profitom, luksuzom, visokim životnim standardom, materijalnom samostalnošću i neovisnošću. Jedna redovnica prihvaca potpuno osobno siromaštvo do toga stupnja da iako negdje radi i prima redovitu plaću, ona tu plaću ni ne vidi, te svaki put mora pitati svoju poglavaricu da joj dade nekoliko kuna za tramvajsку kartu. Zavjetovano siromaštvo jedne Bogu posvećene časne sestre kritika je praktičnoga materijalizma, poziv na promišljanje o tome može li nas samo materijalno učiniti sretima i zadovoljnima te poziv na promišljanje o smislu i cilju našega ljudskoga života te

velikodušno stavljanje na raspolaganje Bogu i Djetetu Isusu. Zavjet čistoće. Živimo u vremenu koje se oslobođilo svih tabua, pa i seksualnosti. (...) Redovnička je čistoća dar koji se živi u poniznoj i slobodnoj darovanosti bez očekivanja ikakvoga uzvrata, kroz nesebično služenje u crkvenoj zajednici. Ona je svjedočanstvo potpune pripadnosti Kristu sada i znak one buduće eshatološke pripadnosti svakoga čovjeka Kristu. Sestre koje već sada anticipiraju ono konačno zajedništvo s Kristom poziv su i svjedočanstvo onima koji žive u braku i svima izvan braka da brak, tijelo i spolnost nisu banalna, nego sveta i uzvišena stvarnost posvećenja udvoje, gdje jedna osoba postaje u potpunosti dar za drugu osobu i obdarena darom druge osobe. Redovnički poziv čistoće poziv je da se i brak živi kao sveta stvarnost; da se poštuje svoje i tude tijelo kao sveti Božji hram kojemu se pristupa s krajnje dubokim poštovanjem i iskrenom ljubavlju kojom je Krist ljubio Crkvu. Svojim hrabrim odabirom redovničkih zavjeta, svojim redovničkim samodarivanjem bližnjemu, svojim služenjem i žrtvom bez traženja uzvrata, spremnošću izdržati i trpjeti, poput BDM u darivanju Kristu, vi se, drage sestre, sposobljavate da, na neki način, postanete produljenje Isusova čovještva" (usp. VC 76). Svojim zavjetima vi nosite u ovaj svijet novo svjetlo, novu nadu i smisao te podižete duh i snagu malenih i jednostavnih, koje život ne miluje, posustalih i slabih. Izgonite zloduh egoizma, sebičnosti, traženja sebe, svoje komotnosti i svojih užitaka te gradite novo društvo i novi svijet. (...) U svakoga je od nas, draga braća i sestre, Bog stavio neko poslanje da gradi novo društvo i novi svijet. Marija je prva među blaženima i zato je majka i slika

Crkve. Draga s. Ivančice, Vi joj se pridružite po svojim svetim redovničkim zavjetima. I budite izazov i ohrabrenje i za sve nas da budemo više Kristovi, hrabriji, Božji”, zaključio je nadbiskup.

Poslije litanija svih svetih koje je pjevao župnik vlc. Tomislav Benaković uslijedilo je samo zavjetovanje. S. Ivančica položila je u ruke vrhovne poglavarice s. Irme Makše svoje zavjete u prisutnosti svjedoka – s. Kaje Ljubas, provincialne poglavarice, i s. Samuela Markanović, magistre juniorata. Nadbiskup je zatim izmolio svečani blagoslov i posvetu zavjetovnice. „(...) danas dolikuje da Tvoja kuća odzvanja novom pjesmom, zbog ove naše sestre koja je poslušala Tvoj poziv i predala se božanskoj službi. Zato, Gospodine, pošalji dar Duha Svetoga na ovu svoju službenicu, koja je sve ostavila poradi Tebe. Neka na njoj, Oče, odsijeva lice tvoga Krista, da svi koji ju promatraju spoznaju da je On nazočan u Tvojoj Crkvi. Učini, molimo, da sačuva slobodno srce dok se brine za braću, da pritječući u pomoć bijednima, pridiže Krista patnika, da motreći što je ljudsko, vide Božju providnost na djelu. Darujući svoj život, ubrza dolazak kraljevstva, dok ne zavrijedi pridružiti se Tvojim svetima u nebeskoj domovini. Po Kristu, našem Gospodinu. Amen!” Na kraju obreda s. Kaja Ljubas predala je s. Ivančici zavjetni križ riječima: „Prim i nosi ovaj znak svoga predanja i neka te cijelog života podsjeća da si se predala Bogu.”

Sestra Ivančica Fulir rođena je 1984. godine u Zagrebu. Završivši studij Unutarnje i vanjske trgovine te studij Poslovne ekonomije, smjer Analiza i poslovno planiranje na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu radila je nekoliko

godina kao *project manager*. Volontirajući u udruzi *Andeosko srce*, upoznala je misije Marijinih sestara u Beninu. Boraveći kod njih u Africi u nekoliko navrata, postala je svjesna svoga poziva. U Družbu Marijinih sestara u formaciju ulazi 2014. godine. Ubzro po završetku novicijata odlaže u Ukrajinu gdje sudjeluje u otvaranju nove misijske zajednice Marijinih sestara. Završnu godinu juniorata provodi u Hrvatskoj. Zahvaljujmo Bogu za s. Ivančicu i pratimo ju svojom molitvom da u radosnoj velikodušnosti živi svoje zavjete Bogu na čast, u službi Crkve i patničke braće. (s. Samuela Markanović)

Dan Hrvatske dominikanske provincije

Zagreb, 25. ožujka 2021.

Svečano euharistijsko slavlje u crkvi Kraljice Svetе Krunice predvodio je provincialni poglavar fr. Slavko Slišković. Pozivajući se na liturgijska čitanja u propovijedi, provincialni poglavar okupljenima je približio smisao svetkovine. Istaknuo je kako događaj blagovijesti poručuje da Bog dolazi u našu skromnost, računa s našom slabošću, iako možda ni sami ne računamo i onda kad drugi ne vjeruju u nas. Također je naglasio da ako znamo da s Bogom možemo činiti velika djela, onda se i po nama rađaju božanske vrijednosti u ovome svijetu, koje smo kao Kristovi nasljedovatelji pozvani živjeti. Nakon mise okupljenoj braći predstavljena je novouređena Knjižnica Fr. Hijacint Bošković te memorijalna zbirka fr. Franje Šanjeka, izvjestila je Hrvatska dominikanska provincija. (IKA)

KRONIKA REDOVNIŠTVA U BOSNI I HERCEGOVINI

Izrazi sućuti provincijalnoga poglavara fra Miljenka Šteke zbog smrti mladića i djevojaka iz Rakitna i Posušja

Mostar, 2. siječnja 2021.

Iznenadna smrt u novogodišnjoj noći 2021. godine prekinula je život osmoro hercegovačkih mladića i djevojaka: Ivana Miličevića, Stipe Romića, Žane Pavković, Stipe Pavkovića, Marije Pavković, Mije Soldo iz Župe sv. Ivana Krstitelja u Rakitnu te Mirele Rezo i Stjepana Jukića iz Župe Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije u Posušju. Uime Hercegovačke franjevačke provincije provincijalni poglavar fra Miljenko Šteko uputio je izraze sućuti posuškom župniku fra Mladenu Vukšiću i župniku Rakitna fra Marinku Leki koje prenosimo u cijelosti:

„Dragi fra Marinko i fra Mladene!

Strašna je vijest kročila prvim jutrom ovoga, novoga, 2021. ljeta Gospodnjega. U ranome prijepodnevu 1. siječnja 2021. godine nevjerica i bol preplavili su vaše Rakitno, Posušje, ali i čitavu Hercegovinu. Čitavu ovu zemlju, ali i susjedne. Osmero vaših župljana, u cvijetu svoje mладости, jednostavno su prestali živjeti. Umrli su zajedno, mirno čekajući novu godinu. Mač boli rasjekao je mnoga srca njihovih očeva, majki, braće i sestara, najbližih, njihovih prijatelja. Tako iznenada, na tako neobičan način da je to još jačom boli i tugom slamalo srca i duše.

Budući da nemam prave riječi, misli mi idu do onoga događaja u Betaniji kada Isus plače za svojim prijateljem. I mi svi, zajedno s vama, plačemo za tom našom djecom i molimo Boga da ih obdari svjetлом sve-te vječnosti. Mladići i djevojke – Stjepan

Jukić, Ivan Miličević, Marija Pavković, Stipe Pavković, Žana Pavković, Mirela Rezo, Stipe Romić i Mia Soldo – otišli su putem vječnosti. I, zaista, teško je pronaći riječi za takvo što, a ako ih i pronađemo samo nam proklize kroz prste poput sitnoga pjeska iz riječnoga korita.

No dužnost mi je, ljudska i duhovna, misliti zajedno s vama o tome što se dogodilo, koliko god bol pri samoj pomisli razdrala srce i parala svaki djelić duše i razuma. Dužnost mi je zbog tih osam pari mlađenачkih očiju, još uvijek obojanih prkosom i zanosom kakav samo mladost nudi. Zbog njihovih vjerničkih srca koja su na rukavu nosili i njima mahali kao najsvetijom zaštom, onako kako to samo mlad čovjek može činiti. Bez rezerve, bez zadrške, bez propitivanja. Dužnost mi je misliti o tome i ne dopustiti da te oči, ti osmijesi, ti snovi u jednoj noći kao rukom odneseni ikada padnu u zaborav. Da ova zemlja, ionako krvlju natopljena, odjekuje i njihovim imenima sve dok sunce izlazi i zalazi na krševitome obzorju naše Hercegovine.

Sve je nas franjevce diljem Hercegovine bolno pogodila ta vijest i nanijela nam je neizmjernu bol. Stojimo s upaljenom svijećom uz vas i molimo vječnoga Boga da vama i obiteljima stradalih umnoži snage da sve ovo izdržite.

Prenesite iskrenu i najdublju sućut svim obiteljima umrlih mladića i djevojaka od svih nas franjevaca Hercegovačke franjevačke provincije. I osobno duboko ganut bolju, uime naše zajednice palim svijeću sućuti i nade u vječnost. Mir im vječni podari, svemogući Bože! Utjehe i snage daj njihovim roditeljima i obiteljima!“ (fra Miljenko Šteko)

Internetski seminar juniorki Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije

Sarajevo, 2. – 4. siječnja 2021.

Internetski seminar u kojem je sudjelovalo deset juniorki Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina održan je od 2. do 4. siječnja 2021. pod vodstvom s. Maje Ivković koja je na poslijediplomskom studiju iz biblijske teologije na Papinskom sveučilištu *Gregorian* u Rimu. S obzirom na temu, susret je održan na temelju biblijskoga teksta iz drugoga poglavlja knjige proroka Hošee. Na početku seminara riječi pozdrava uputila je s. Celina Vidak, odgojiteljica sestara juniorki.

Sudionica susreta s. Petra Mikulec u svom je osvrtu na taj seminar napisala: „U prvom dijelu predavanja (Hoš 2,4–15) promatrале smo sliku našega *trčanja za drugim bogovima*. Slike zaručnika koji zagrđuje put, koji nas pokriva sramotom i koji nam sve oduzima zapravo su naše iskrivljene slike Boga nakon što počinimo neki grijeh, nešto nama neprihvatljivo. Drugi dio predavanja (Hoš 2,16–25) stavio je pred nas sliku Boga koji na ljubazan i na nenasilan način nadvladava sve naše otpore, koji nas nalazi kao svoju *obećanu zemљу*, koji nam pomaže da uklonimo sve svoje idole i da samo njega nazovemo *Bože moj*.

‘Ne spašava idol nas, nego mi spašavamo njega.’ Kada se nađemo u ropstvu osobnih idola koji mogu biti vrlo raznoliki, važno je imati na umu: ‘Bolje biti slab s Bogom, nego jak s idolima!’ Jer ono malo što mogu dati/bitи, On uzvraća svojom bezgraničnošću. Veliko hvala s. Maji koja se potrudila da nam na što razumljiviji i zanimljiviji

način prenese svoja promišljanja i saznanja koja stječe na studiju. Na koncu seminara pozdravila nas je s. Kata Karadža, provincijalna predstojnica i zaželjela nam blagoslovljenu narednu godinu.” (KVRPP BiH / s. Petra Mikulec)

U Novom Travniku održana druga radionica za djecu

Novi Travnik, 6. siječnja 2021.

U Župi Uzašašća Gospodinova u Novom Travniku održana je 6. siječnja 2021. godine druga radionica za djecu koju su animirale poljske redovnice članice Družbe Milosrdnog Isusa s. Frančiška i s. Damaris, a realizirale su ju uz pomoć animatorica Patrikcije Zlatunić, Elizabete Totić i Vanese Fišić. U središtu je bila svetkovina Bogojavljenja – Sveta tri kralja.

Tako su se animatorice obukle kao tri kralja te simbolično sa sobom donijele darove koje su pokazale djeci. Potom su djece dobila zadatak crtati, odnosno pisati o svojim darovima Isusu. Nakon njihovih radova, sve je predstavljeno u zajedničkom plenumu, objavljeno je na župnoj Facebookovoj stranici. Uslijedila je neizostavna pjesma i igre. (KVRPP BiH)

Posjet djelatnica OŠ 13. rujan Jajce Školskim sestrama franjevkama

Sarajevo, 8. siječnja 2021.

U organizaciji ravnateljice Osnovne škole 13. rujan Jajce Ive Ladan, djelatnice i djelatnici te škole posjetili su 8. siječnja 2021. godine Školske sestre franjevke u njihovoј provincijalnoj kući u Sarajevu (Bjelave 85). Jedan od razloga posjeta sestrama bio je du-

gogodišnje prijateljstvo djelatnica sa s. Lidjom Jurišić i s. Ljubicom Stjepanović, bivšim djelatnicama škole *13. rujan*. Sestre su, zajedno s provincijalnom predstojnicom s. Katom Karadžom, srdačno dočekale goste, uslijedilo je ugodno druženje uz kavu i kolače. Uz smijeh i malu dozu sjete prepričavali su se mnogi zajednički trenutci i anegdote. Providnost Božja uvek je na djelu, pa tako i u ovom susretu: uz djelatnice, sestre je posjetila i gospođa Marica Filipović sa sinom i kćerijem u želji da pogledaju i spomen-sobu na čijoj je postavi osobno radila. Svi zajedno učinili su dan radosnjim jer je toga dana s. Lidija slavila svojih 60 godina života.

Nakon ugodnih razgovora i osvježenja djelatnice su posjetile kućnu kapelu posvećenu Prečistom Srcu Marijinu, gdje im je s. Lidija govorila o njezinu liturgijsko-umjetničkom značenju. Zajedno su otpjevale jednu božićnu pjesmu te su se uputile u Spomen-sobu *Vrlo mi je mila moja baština*. Uz kratko tumačenje postave sobe, gošće su sa zanimanjem razgledale postavljene eksponate iz povijesti Provincije, kao i ostavštine sestara.

Svoj posjet sestrama u Sarajevu zaokružile su uživanjem u šetnji ulicama glavnoga grada Bosne i Hercegovine. Sa sobom su, kažu, ponijeli pregršt divnih dojmova. Ravnateljica škole gđa Iva izrazila je riječi zahvalnosti za taj lijepo organiziran susret.
(Ana-Marija Marčeta)

Obilježen spomen na slugu Božjega Josipa Stadlera u siječnju

Sarajevo, 8. siječnja 2021.

U katedrali Srca Isusova u Sarajevu obilježen je 8. siječnja 2021. godine Stadlerov

dan. Svetu misno slavlje, kojemu je prethodila krunica, predslavio je katedralni župnik preč. Mato Majić. Župnik je u propovijedi govorio o važnosti poslušnosti volji Božjoj. Istaknuo je kako je danas većini najvažnije zdravlje, posao i karijera, a zapravo bi nam najvažnije trebalo biti ono što Bog želi od nas. I samom Isusu najvažnija je bila volja Očeva. Bio je pun povjerenja i vjerovao je da je za njega najbolje ono što Otac od njega hoće. U Maslinskom vrtu molio je da ga mimoide gorki kalež, ali je ipak iznad svega želio da ostvari Božji naum.

Mnoge se naše želje ne ostvaruju i zbog toga smo često nesretni, nastavio je potom u svojoj propovijedi župnik. Kad bismo cijelim bićem žljeli u svome životu ostvariti volju Božju, onda nikada ne bismo promašili svoj životni cilj. Bez obzira na sve okolnosti, ako to zaista želimo, Božju volju možemo uvek i svugdje ostvariti. Taj će nam cilj u isto vrijeme postati izvor mira. Na kraju propovijedi župnik je istaknuo kako je život sluge Božjega Josipa Stadlera bio ispunjavanje volje Božje. On nije znao što će sve biti, kako će to učiniti, ali do kraja se uvek zapitkivao što je volja Božja.

Nakon misnoga slavlja upriličeno je i klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, a zatim je na grobu sluge Božjega Josipa Stadlera izmoljena molitva za njegovo proglašenje blaženim. (SSMI)

Humanitarna misija s. Blanke Jeličić i mualime Šejle Mujić-Kevrić u Livnu

Livno, 13. siječnja 2021.

Časna sestra milosrdnica sv. Vinka Paulskog sestra Blanka Jeličić i mualima (učiteljica islama i imamova supruga) Šejla Mu-

jić-Kevrić u Livnu i okolici već duže vrijeme vraćaju nadu u bolje sutra, ruše zidove predrasuda i mržnje, a zajedno pomažu Hrvatima, Bošnjacima i Srbima. Ovdje nema iznimki, a dirljiva humanitarna misija pravi je primjer.

Njih dvije zajedno pomažu svima potrebitima, siromašnima i bolesnima, ne pitaјуći koje su vjere ili nacije. Upravo onako kako bi to i trebalo biti, no često nije. Te dvije čudesne žene tako čine Livno boljim mjestom za život. (KTA / F. P.)

Sestre Služavke Maloga Isusa proslavile srebrni jubilej povratka Samostana *Egipat* u Sarajevu

Sarajevo, 16. siječnja 2021.

Sestre Služavke Maloga Isusa Sarajevske provincije svečano su proslavile 16. siječnja 2021. godine 25. obljetnicu povratka Samostana *Egipat* u Sarajevu. Zahvalno euharistijsko slavlje u samostanskoj kapelici predslavio je nadbiskup metropolit vrhbosanski kardinal Vinko Puljić u zajedništvu s tajnikom vlč. Fabijanom Štedulom.

Slavlje je započelo molitvenim programom u kapelici samostana u 11 sati s pjesmom i pozdravnim govorom provincialne poglavarice s. M. Ane Marije Kesten. Pozdravljajući gospodina kardinala i sve okupljene, u zahvalnosti je istaknula: „Jučer, 15. siječnja, navršilo se 25 godina od ponovnoga povratka ovoga samostana našoj redovničkoj zajednici. Tim danom 1996. godine dosanjan je san mnogih sestara Služavki Maloga Isusa. Za tu veliku milost neka je hvala i slava Malomu Isusu! Gospodin je uslišio nebrojene molitve koje su kroz 47 godina izmolile sad već mnoge naše pokoj-

ne sestre. One su otišle iz ovoga Stadlerova utočišta za najpotrebnije plačući za najmanjima jer ih nisu imale komu povjeriti. (...) S dubokom zahvalnošću Bogu i svima koji su nam ostavili ovu svetu baštinu ostanimo i mi vjerne zadaći koju smo primile i koju nam svaki dan povjerava dobri Bog”, rekla je, među ostalim, provincialna poglavarica.

Zatim je svoje svjedočanstvo izrekla s. M. Admirata Lučić, koja je u vrijeme povratka tada ruševnoga Samostana *Egipat* obavljala službu provincialne poglavarice. Ustvrdila je da su sestre imale tu milost vratiti se na izgorenio deblo Družbe te je dodala da je tu bio izgoren panj, ali panj koji je u sebi još nosio život jer je duboko ukorijenjen u ovo bosansko tlo koje mu je podario Bog u jednom životnom vremenu natpastira sluge Božjega Josipa Stadlera, koji je došao na ovo tlo i tu zasadio klicu naše karizme. „Mi smo danas zahvalni da smo došli na taj korijen pun života da u njemu crpimo život. Zato je danas naš spomen nade, nadanja mnogih sestara da bi se u *Egipat* vratile. To je spomen naše vjere da Bog vodi sve i da će nas jednom dovesti na naš korijen. To je spomen ljubavi jer jedino ljubav može dovesti na tlo na kojem se dariva život. Danas smo ovdje u toplom domu koji u sebi krije sjećanja u svakom trenutku.

U molitvenom programu sudjelovale su kandidatice Nikolina Cvitanović i Matea Andrić koje su krasnoslovile pjesmu posvećenu utemeljitelju Stadleru, a zahvalnu molitvu izrekla je uime svih sestara zamjenica provincialne poglavarice s. M. Kate Zadro.

U prigodnoj propovijedi kardinal Puljić ustvrdio je da su mu se, čitajući Družbin *Vjesnik* iz 1996. godine, probudili osjećaji iz tога vremena kada su sestrama predani

ključevi *Egipta*. Prisjetio se toga dirljivoga trenutka kada su ušli u razvaljeni samostan. Pohvalio je hrabrost sestara koje su ušle u to ruševno zdanje, bez vrata i prozora, bez grijanja i kreveta, a one su u njemu ostale i prespavale. Nadalje je ustvrdio da je sestarski povratak i obnova ruševina i karizme znak da je to djelo Božje. Progovorio je o ljepoti karizme služenja Isusu u potrebitima te je potaknuo sestre da nikada ne zaborave da „kuću kućom čine ukućani“. Kazao je da ta kuća dobiva smisao po tome što ukućani u njoj žive, što tu djeca bivaju prihvaćena s ljubavlju. Ponovio je sestrama misao koju je napisao svećenicima: „Ono što se voli za to se žrtvuje, a ono za što se umire to ne izumire!“ Nakon propovijedi uslijedila je prigodna molitva vjernih uz prikazne darove.

Nakon misnoga slavlja upriličen je objed u samostanskoj blagovaonici, gdje su pročitane prigodne čestitke vrhovne poglavarice s. M. Marije Banić, kao i čestitke sestara iz drugih zajednica. (s. M. Ljilja Marinčić / KVRPP BiH)

Održana mjesecna duhovna obnova za redovnice

Sarajevo, 17. siječnja 2021.

U nedjelju 17. siječnja 2021. godine u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu u Sarajevu održana je u poslijepodnevnim satima mjesecna duhovna obnova za redovnice grada Sarajeva u organizaciji sestara Kćeri Božje ljubavi i pod vodstvom vlč. dr. Ivana Rake, profesora na Katedri liturgike Katoličkoga bogoslovnoga fakultetu u Sarajevu. Na duhovnoj obnovi sudjelovalo je 50-ak redovnica.

Voditelj je u svom predavanju *Čovjek kao subjekt u svijetu* govorio o dostojanstvu koje je Bog dao svakomu čovjeku time što ga je stvorio na svoju sliku, kao i o kriterijima koji svakoga čovjeka definiraju kao subjekt. „Budući da je Bog postao čovjekom u Isusu Kristu i jer Bog susreće čovjeka u čovjeku, čovjek je teološka veličina, a ne samo nešto antropološko.“ Čovjek je subjekt, a biti subjekt sastoji se, uz ostalo, od čovjekove sposobnosti razmišljanja.

„Postavlja se pitanje kako prepoznajemo subjekt u drugom čovjeku – *Ecce homo* – teološku veličinu. Percipirati čovjeka kao subjekt znači radikalno prepoznati osobu kao čovjeka, a ne stvarati čovjeka kao objekt svoga egoizma i svojih interesa. Kroz Božju samokomunikaciju uspostavlja se ne samo izvorni već i izravan odnos između Boga i svakoga čovjeka. Stoga čovjek stvara vezu s Bogom, ne preko posrednika, drugoga, nego upravo sam. Svaka osoba ima bezuvjetnu, neobjašnjivu i neotuđivu vrijednost, tj. vrijednost koju drugi ljudi ne mogu negirati ili relativizirati. Čovjek kao subjekt nije ideologija, nego upravo ona teološka veličina koju se mora priznati kao subjekt, stoga se ne može kolektiv nazivati subjektom, nego upravo svaku osobu pojedinačno.“

Predavač je, pročitavši tekst o jerihonskom slijepcu Bartimeju (Mt 20,29–24), istaknuo da je Isus svakoga čovjeka priznao subjektom i poštovao ga. „Isusov susret sa slijepim Bartimejem, gdje Isus pokazuje način svoga djelovanja, žarišna je točka njegove autentičnosti. Ona točka u kojoj Isus u Bartimeju vidi čovjeka, onu teološku veličinu koja jest subjekt, a ne objekt Kraljevstva Božjega. Ono što Isus naziva Bartime-

jevom vjerom uvjerljiv je način na koji on želi živjeti, tj. *credo* ‘ja želim živjeti, želim progledati’. Mnogima, Crkvi daje zadatak da zovu Bartimeja, tj. da puste da im se približi problem onoga što odstupa od vlastite normalnosti.’

Vlč. Rako potaknuo je okupljene redovnice da „jedni u drugima prepoznamo subjekt, a ne objekt svoga interesa. Prepoznajući drugoga kao subjekt, prepoznajemo sebe, a prije svega Boga. Ne dopustimo da u našim strukturama, u našim samostanima prevlada jerihonska struktura odbacivanja, ali i ušutkivanja. Svatko od nas ima specifičan poziv ili misiju da ispuni konkretni zadatak. Stoga se nijedan pojedinac ne može nadomjestiti niti se njegov život može ponoviti. U zajedništvu s Bogom pozvani smo biti nositelji svoga darovanoga života. Naš je naraštaj realan zato što smo upoznali čovjeka onakvim kakav jest. Uostalom, vidjeli smo to biće koje zna drugoga ušutkati, osuditi, staviti ga pred jerihonska vrata – ali isto ono biće koje zna reći: ‘Isuse, sine Davidov, smiluj mi se, želim progledati’“, zaključio je predavač.

Nakon predavanja slijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom i osobna ispovijed. Euharistijsko slavlje predslavio je vlč. Rako koji je izrekao i homiliju u zajedništvu s dr. vlč. Milenkom Krešićem, profesorom Crkvene povijesti na sarajevskom KBF-u i ovogodišnjim koordinatom mjesecnih duhovnih obnova. (KVRPP BiH)

U Sarajevu obilježen 178. rođendan sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera

Sarajevo, 24. siječnja 2021.

U katedrali Presvetog Srca Isusova u Sarajevu 24. siječnja 2021. godine euharistijskim slavljem koje je u večernjim satima slavio katedralni župnik vlč. Mato Majić obilježen je 178. rođendan prvoga vrhbosanskoga nadbiskupa sluge Božjega dr. Josipa Stadlera. Misnom slavlju prethodila je molitva krunice. Moleći krunicu, sestre su se zajedno s vjernicima koji su bili nazočni za vrijeme moljenja krunice prisjetile života svoga utemeljitelja te su Bogu zahvalile za sve milosti koje primaju po njegovu zagovoru. U prigodnoj propovijedi don Mato potaknuo je vjerni puk da se ne boji krenuti za Kristom, koji nam svakodnevno upućuje poziv da ga slijedimo i da vjerno ispunjavamo Božju volju. Po završetku svete mise sestre su se zajedno s djevojkama iz Stadlerova dječjega *Egipta* uputile prema grobu utemeljitelja izmolivši molitvu ocu utemeljitelju, koju je Družbi u baštinu ostavila pokojna majka Flavija. (s. M. Mihaela Martinović)

Nedjelja Božje riječi kod isusovaca na Grbavici

Sarajevo, 24. siječnja 2021.

Na treću nedjelju kroz godinu, 24. siječnja, i u sarajevskoj Župi sv. Ignacija Lojolskog dostojanstveno je obilježena Nedjelja Božje riječi. Svetu misu predslavio je župnik o. Ante Topić u koncelebraciji s vicerektorom u sjemeništu *Redemptoris Mater* u Vogošći don Antonom Ljuljom i profesorom na KBF-u u Sarajevu vlč. Ivanom Rakom.

U prigodnoj homiliji, oslonjenoj na liturgiju riječi, o. Topić naglasio je potrebu istinskoga obraćenja koje može biti dvojako, ali samo istinskim obraćenjem možemo nazvati ono koje nas vodi da poput sv. Pavla „smognemo snage suočiti se sa sobom i priznati da sve što nas udaljava od samoga Krista, pa koliko to mi smatrali dobitkom i povlasticom, u sebi je veliki gubitak jer je uistinu vrijeme kratko i prebrzo se mijenja i prolazi obličeje ovoga svijeta”.

Na kraju propovijedi obratio se nazočnim bogoslovima i pozvao ih da u ovom turbulentnom vremenu budu poput Jone i apostola koji će pozivati i svjedočiti Božju riječ, a to će postići samo ako budu djelotvorni vršitelji Božje riječi, a ne samo slušatelji. Propovjednik je pozvao da se moli za našu zemlju BiH te da „shvatimo kako se poput Ninive trebamo vratiti Bogu kako bi nam krenulo nabolje”.

U nastavku kruh i vino kao žrtvene darove naroda Božjega prinijele su dvije studentice nastanjene u *Domus Loyola* koji se nalazi u sklopu Rezidencije DI. Da bi još više naglasio važnost slušanja, čitanja i meditiranja nad Božjom riječi, a što je i prvotna svrha te nedjelje, župnik je na kraju misnoga slavlja podijelio okupljenim vjernicima ceduljice s ohrabrujućim, ali i poticajnim svetopisanskim citatima koji nas trebaju nositi i hrabriti u tjednu koji je pred nama.

Za vrijeme mise skolastik Družbe Isuseve Daniel Vorih nazočne vjernike svojim komentarom uveo je u službu riječi. Druženje je nastavljeno za obiteljskim stolom. (Ž. I., Ž. G., KT)

Mladi iz Odbora za međureligijsku suradnju posjetili sestre uršulinke

Zenica, 27. siječnja 2021.

Samostan sestara sagra u Zenici posjetili su 27. siječnja 2021. godine mladi iz Odbora za međureligijsku suradnju kako bi sestrama čestitali blagdan njihove utemeljiteljice sv. Andele Merici i uručili im skromne darove.

U čestitkama i zahvalama mladi su, među ostalim, kazali: „Drage sestre, hvala vam uime svih nas koji vas poznajemo i koji imamo priliku graditi s vama. Hvala za vašu otvorenost za sve ljude, hvala za poticaje i uključenost u međureligijski dijalog i hvala za svu ljubav koju dijelite gdje god da dođete. Vaše riječi utjehe, nade, ohrabrenja, vaši osmijesi i vaša djela dobročinstva znaće mnogo za cijeli naš grad.“ Suradnja samostana sestara uršulinki i Odbora za međureligijsku suradnju u Zenici njeguje se više od deset godina, iz te suradnje proizlili su brojni susreti, programi i zanimljivi događaji. (KVRPP BiH / KTA)

Duhovna obnova sestara Služavki Maloga Isusa u Samostanu Egipat

Sarajevo, 30. siječnja 2021.

U Samostanu *Egipat* u Sarajevu održana je 30. siječnja 2021. godine duhovna obnova za sestre Služavke Maloga Isusa. Na susretu su sudjelovale 22 sestre iz sarajevskih zajednica, kao i iz zajednice u Gromiljaku i Vitezu.

Susret je započeo molitvom trećega časa u kapelici Samostana *Egipat*, a zatim je u dvorani samostana pročelnica Vijeća za duhovnu baštinu oca Utemeljitelja, duhovnost

i trajnu formaciju SMI s. M. Manda Pršlja izložila predavanje *Dijete Isus Riječ Tijelom postala – Oblikovanje Služavke Malog Isusa kroz Riječ Božju*.

U svom predavanju sestra Manda najprije se usmjerila na Dijete Isusa koji je glavni lik duhovnosti sestara Služavki Maloga Isusa. Potom je progovorila o ljubavi kojom nas Bog ljubi, a onda o Blaženoj Djevici Mariji, važnosti njezina imena i služenja. Nakon prvoga predavanja uslijedila je kratka pauza, a potom drugo predavanje *Etape Božanskog čitanja* u kojem je bilo govora o čitanju, meditiranju i kontempliranju Božje Riječi. Nakon predavanja sestre su pošle u samostansku kapelicu u kojoj je bio izložen Presveti Oltarski Sakrament, a tijekom klanjanja bila je mogućnost svete isповijedi.

Prijepodnevno je razmišljanje završeno misnim slavlјem koje je u samostanskoj kapelici slavio dr. don Milenko Krešić, duhovnik Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa u Sarajevu. Oslanjajući se na Šimunovo proroštvo Mariji, don Milenko u prvom dijelu propovijedi govorio je o „znaku osporavanom“ te je ustvrdio da je sluga Božji nadbiskup Stadler poput Isusa znak osporavan od svoga dolaska u BiH do danas. No podsjetio je da je to karakteristika svetaca jer su svetci uvijek „znak osporavani“. Pojasnio je da je sluga Božji nadbiskup Stadler „znak osporavani“ zbog svoje jasnoće i principijelnosti. Naime on nije odustajao od svojih načela i vjere, ni onda kad su mu prijetili zatvorom. Pri koncu prvoga dijela propovijedi don Milenko ustvrdio je da se uvijek osporavaju veliki te je zaključio da ako nismo „znak osporavani“, tada se trebamo zapitati jesmo li se previše suočilići svjetu.

U drugom dijelu propovijedi don Milenko govorio je o dvjema radostima služe Božjega nadbiskupa Stadlera: prva su mu radost bili sjemenište i bogoslovija, a druga Družba sestara Služavki Maloga Isusa. Svoju propovijed don Milenko završio je pročitavši prva Pravila Služavki Maloga Isusa ili Služavki siromaha, koja je svojom rukom pisao sluga Božji nadbiskup Stadler. Nakon misnoga slavlјa uslijedilo je druženje kod obiteljskoga stola, a nakon toga rad u skupinama. U tom radu zajednički su se osvrnule na prvu i drugu točku Zaključaka i odluka XVI. redovitog Provincijskog kapitula. Nakon zajedničkoga razgovora i osvrta na cijeli dan sestre su se uputile prema svojim samostanima. (s. M. Ljilja Marinčić)

Susret juniorki sestara Služavki Malog Isusa u Sarajevu

Sarajevo, 31. siječnja 2021.

U Samostanu *Egipat* u Sarajevu održan je 31. siječnja 2021. godine susret sestara juniorki Služavki Maloga Isusa Sarajevske provincije. Susret je organizirala magistra juniorki s. M. Ljilja Marinčić, a sudjelovale su tri sestre juniorke: s. M. Pia Pilić, s. M. Rita Oborović i M. Mihaela Martinović.

Juniorski susret započeo je sudjelovanjem na svetoj misi u katedrali Presvetog Srca Isusova u 9 sati. Nakon svete mise susret je nastavljen u Stadlerovu muzeju u Samostanu *Egipat*. Tu u muzeju oca utemeljitelja, služe Božjega nadbiskupa Stadlera sve je govorilo! Stadlerov prsten, cilicij, krunica, misnica u kojoj je slavio svetu misu, kao i ostale stvari kojima se služio. Doista, sestri Služavki Maloga Isusa, kao i svakom tko si dopusti čuti nutarnji glas, u Stadlerovu muzeju sve govoril!

Uz nadahnuće Stadlerova muzeja sestre juniorke razmišljale su o Konstitucijama Družbe sestara Služavki Maloga Isusa (SMI). U prijepodnevnim satima razmišljale su o petom poglavlju Konstitucija Družbe koje govori o posvećenju Bogu polaganjem javnih zavjeta. Razmišljanje o tom poglavlju pripremila je s. M. Rita, a govorila je o redovničkoj posvećenosti Bogu po zavjetima čistoće, siromaštva i poslušnosti. Naglasila je važnost molitve, tištine i sestrinskoga zajedništva. Ona je, među ostalim, istaknula da su redovnički zavjeti Božji dar te da redovnica zavjetovanjem *evanđeoskih savjeta* ispovijeda da je Bog njezin život i ispunjenje svake želje.

U popodnevnim je satima najprije s. M. Pia Pilić izložila svoje razmišljanje o šestom poglavlju Konstitucija Družbe, koje govori o zavjetu čistoće. Osvrnula se najprije na 66. članak Konstitucija u kojem se, među ostalim, kaže: „Čistoća nam daje slobodu srca da se nepodijeljenom ljubavlju povežemo s Bogom.“ Istaknula je potrebu stalnoga obnavljanja živoga odnosa s Gospodinom, svijest da nas je On izabrao, da nas On ljubi osobnom ljubavlju i da želi da mu uzvratimo ljubavlju. Naglasila je da je u današnjem svijetu nadasve važno posvjedočiti ljepotu i vrijednost zavjeta čistoće.

Zatim je uslijedio nagovor s. M. Mihaele koja je govorila o osmom poglavlju Konstitucija Družbe, koje govori o zavjetu poslušnosti. Oslanjajući se na dokument *Služenje autoriteta i posluh*, sestra Mihaela govorila je o sinovskom/kćerinskom stavu koji se očituje u redovničkom posluhu. Istaknula je da kod poslušnosti nije riječ o tome da sestra ne treba imati vlastiti stav, već da na nje ga ne bude navezana. Progoverila je zatim

o važnosti i ljepoti zavjeta poslušnosti te o današnjim pogreškama ispunjavanja zavjeta poslušnosti.

Nakon svakoga razmišljanja uslijedilo je čitanje Konstitucija Družbe i razgovor sestara juniorki koje su, pod vodstvom magistre s. Ljilje, zajednički promišljale o spomenutim temama. Sestre juniorke aktivno su sudjelovale i donosile zaključke o važnosti svetih zavjeta, čiji je cilj pomoći osobi da se suoči Kristovu načinu života, makar i u nesavršenom i vrlo ograničenom obliku. (s. M. Mihaela Martinović)

Proslavljenja 25. obljetnica dolaska salezijanaca u Žepče i u BiH

Žepče, 31. siječnja 2021.

Salezijanska zajednica sv. Ivan Bosco iz Žepče na blagdan svoga utemeljitelja, 31. siječnja, svečanim misnim slavljem koje je predvodio vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić te predstavljanjem monografije proslavila je 25. obljetnicu dolaska salezijanaca u BiH.

Prva trojica salezijanaca u Žepče su stigli 13. rujna 1995. godine nakon poziva koji su Vrhbosanska nadbiskupija i Općina Žepče uputili Hrvatskoj salezijanskoj provinciji. Proslava koja je bila predviđena za rujan prošle godine zbog pandemije bolesti uzrokovane koronavirusom prebačena je za listopad, a nakon još jedne odgode održana je na spomendan utemeljitelja salezijanske držbe.

Misno slavlje u župnoj crkvi sv. Ante Padovanskoga u Žepcu predslavio je vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić, u suslavljku s provincialnim poglavarem Hrvatske salezijanske provincije don Tihomi-

rom Šutalom i provincijalnim poglavarom Bosne Srebrene fra Jozom Marinčićem, ravnateljem žepačkoga KŠC-a *Don Bosco* don Milanom Ivančevićem, domaćim župnikom preč. Predragom Stojčevićem i još 16 svećenika.

U propovijedi se vrhbosanski nadbiskup osvrnuo na misna čitanja te nedjelje. Naglasio je važnost karizmatičnih osoba za Katoličku Crkvu, poput sv. Ivana Bosca, koje je Bog slao u kriznim trenutcima da učvrste i sačuvaju vjeru u narodu. „Nije bilo krvmađa u Ordinarijatu hoćemo li pozvati salezijance u našu nadbiskupiju“ kazao je kardinal Puljić. Razlog tomu bio je i velik broj zvanja iz BiH u salezijanskoj družbi. „Rado-sni smo da danas obilježavamo 25 godina djelovanja te karizme u našoj Vrhbosanskoj nadbiskupiji i ovdje u Žepču.“

„Don Bosco imao je srce za čovjeka“, istaknuo je kardinal Puljić. Posebno je podcrtao njegov pristup odgoju mladih utemeljen na ljubavi – njegov preventivni sustav. „Mladi ljudi trebaju srce. Zahtjevnu ljubav, ne onu koja ugađa užitcima, nego ljubav koja pomaže čovjeku da sazrijeva. Stoga je don Bosco inzistirao na praćenju, asistiranju (...)“, rekao je vrhbosanski nadbiskup. Naglasio je da je „svetac mladih“ plivao protiv struje svoga vremena. Vjernici su i danas pozvani to činiti. „Ne smijemo se dati zarobiti ovim sekulariziranim, relativiziranim i potrošačkim društvom.“ Kardinal je, među ostalim, spomenuo i velik don Boscov rad na izdavačkom polju. Podsjetio je da je ova godina u Vrhbosanskoj nadbiskupiji proglašena Godinom riječi Božje. „Riječ Božja odgaja (...) Gospodine, osloboди nas tvrdoće srca, otvori nam uši, duše, da tvoja riječ urodi plodom te da i mi u ovom vre-

menu budemo pravi proroci, svjedoci tebe uskrsloga koji trajno živiš u nama i među nama“, kazao je na kraju propovijedi vrhbosanski nadbiskup.

U središnjem predvorju Katoličkoga školskoga centra *Don Bosco* potom je održano predstavljanje monografije *To su ti salezijanci* autora Brane Vrbića. Zbog epidemioloških mjera koje su na snazi u BiH taj događaj održan je pred ograničenim brojem posjetitelja. Na početku programa sve nazočne pozdravio je provincijalni poglavар don Tihomir Šutalo. „Ovo nije mala obljetnica. Naša provincija sljedeće godine slavi 50. obljetnicu postojanja, što znači da smo u Žepču već polovicu toga života. Zahvaljujem kardinalu Vinku što je upravo on danas s nama. On nam je uputio poziv prije 26 godina, pratio nas je svojom očinskom blizinom i ljubavlju kroz sve godine naše prisutnosti. Duboku zahvalnost izražavam biskupu Peri Sudaru koji je i ovaj Centar štitio poput jerihonskih zidina, ali isto tako ostavljao slobodu da krenemo na sve četiri strane svijeta kao Božja slava iz jeruzalemskoga hrama“, kazao je provincijalni poglavар Šutalo uz izricanje zahvale i općinskom načelniku Mati Zovku te predstavnicima svih struktura vlasti koje su pomagale sticanje Centra.

U svom govoru prisjetio se i svih donatora te je zahvalu uputio djelatnicima Centra, radnicima koji su izgradili Centar, poduzećima *K-Projekt* i *Tadić* i njihovim kooperantima, projektantu akademiku Andriji Mutnjakoviću te autoru Brani Vrbiću „koji je sve te naše godine sažeо u tu lijepu monografiju“. Naglasio je da mu je žao što predstavljanju, zbog već navedenih razloga, nisu nazočni učenici Centra.

„Sve što je don Bosco činio bilo je isključivo s jednim ciljem, da njegovi mladi budu sretni ovdje na zemlji i u nebu, tj. da ovdje žive sveto, a da u nebu uživaju blaženstvo svetih (...) Koristim se prilikom da i vas pozovem da živite dostojni zemaljske i nebeske radosti, tj. da vjerno ispunjavate svoje obvezе, da vam uvijek drugi čovjek, osobito onaj koji je u potrebi, bude poziv na djelo ljubavi i milosrđa i da uvijek budete radosni jer nas je Krist otkupio. Neka nas sve taj svetac radosti i nositelj Božje ljubavi mладима zagovara na tome putu“, kazao je don Tihomir Šutalo.

Uime suizdavača HKD-a *Napredak*, podružnica Žepče riječi zahvale uputio je predsjednik Nikola Borovac. Posebno je istaknuo dugogodišnju uspješnu suradnju na kulturnom polju *Napretka* i KŠC-a *Don Bosco*. Potom je emitiran petominutni video koji je slikom i riječju sažeо povijest 25 salezijanskih ljeta u Žepču. (IKA)

Dan sjećanja na fra Vjeku Ćurića u Ruandi

Kiwumu, 31. siječnja 2021.

Dana 31. siječnja 2021. godine obilježen je u dvorištu srednje Tehničke škole u misiji Kivumua u Ruandi Dan sjećanja na fra Vjeku Ćurića, koji je na taj isti dan ubijen u ruandskom glavnom gradu Kigaliju. Učenici su sami osmislili program koji je započeo svetom misom koju je predslavio otac Eugene, ekonom Biskupije Kabgayi i izaslanik biskupa u zajedništvu oca Samarwa, također iz biskupije Kabgayi.

U svojoj propovijedi o. Samarwa govorio je o liku i djelu misionara fra Vjeke koji je pokazao veliku ljubav prema stanovnicima

ma Kivumua, odnosno cijele Ruande. „Ja sam iz župe Kivumu, tu sam rođen i tu sam odrastao. Bio sam dijete kad je fra Vjeko stigao u Kivumu. Išao sam u 3. razred osnovne škole, ali i nisam bio tako redovan jer sam morao čuvati krave. Upravo fra Vjeko počeo je mijenjati svijest kod nas uvjeravajući nas da je u obrazovanju ključ za bolji život“, prisjetio se otac Samarwa. Nadalje je propovjednik istaknuo kako je fra Vjeko u Kivumu stigao 1983. godine, a zbog njegove predanosti i ljubavi te spremnosti da ljudima pomogne da izgrade bolji život bio je poznat u cijeloj Ruandi. „Svakodnevno se trudio pomagati ljudima na mnogim poljima, a posebnu pozornost usmjerio je na školovanje djece. Htio je graditi škole.“

Svoj je život nesebično posvetio služenju drugima, no nažalost, u teškom razdoblju ruandskoga porača fra Vjeko ubijen je u 41. godini života ispred crkve Sv. obitelji u Kigaliju, a ubojica do danas nije otkiven. Pokopan je u Kivumu, u crkvi koju je izgradio zajedno s vjernicima, zaključio je propovjednik.

Nakon sv. mise učenici su održali svoj program – čitali su pjesme i sastave pisane o fra Vjeku, održali su turnir u odbojci, dok su učenici krojačkoga odjela organizirali modnu reviju. Za razliku od Europljana, koji su u takvim situacijama tužni i sjetni, Afrikanici u tim prigodama slave život. Zato su učenici odlučili na taj dan prikazati ono što su naučili u školi koja nosi ime fra Vjeke.

Fra Ivica Perić preuzeo je župu Kivumu nakon fra Vjekine smrti i njegovim dolaskom oživjeli su brojni projekti. Već godinama fra Ivica uporno gradi i školuje siromašnu djecu slijedeći tako san svoga prijatelja. (KVRPP BiH / misija Kiwumu/Ruanda)

Slavlje polaganja prvih redovničkih zavjeta u Bijelom Polju

Bijelo Polje, 2. veljače 2021.

U Samostanu sv. Franje u Bijelome Polju novakinje s. Marija Šimić (Grude) i s. Marija Rotim (Mostar) simbolično su na blagdan *Prikazanja Gospodinova u Hramu* te na *Dan posvećenoga života*, 2. veljače, 2021. godine prikazale Gospodinu svoj život oblačenjem redovničkoga odijela i polaganjem prvih privremenih zavjeta.

Euharistijsko slavlje s obredom zavjetovanja predvodio je mjesni biskup mons. Petar Palić u zajedništvu s generalnim vikarom hercegovačkih biskupija mons. Željkom Majićem i drugim svećenicima koji su sa sestrukama podijelili taj radosni događaj. Zbog epidemioloških mjera izostalo je uobičajeno okupljanje sestara Provincije, kao i rodbine i prijatelja zavjetovanica. Ni liturgijski zbor ne bijaše u punom sastavu, ali unatoč tomu kapelu su ispunjavali gromki zvuci prigodnih pjesama. Blagdanska liturgijska čitanja čitale su sestre novakinje, a poslije navještaja evanđelja uslijedio je čin prozivanja izabranica za prve zavjete.

Potom je o. biskup mislima pape Franje započeo prigodnu homiliju: „U zajednici radosno življena vjera čini Crkvu privlačnom“, te nastavio: „da je, vjerojatno, ta vjera življena u zajednici učinila privlačnom vašu Družbu školskih sestara franjevki ovim dvjema djevojkama po imenu Marija koje danas žele pred svima nama Bogu zavjetovati tri zavjeta, tri bisera koja sjaje u današnjem svijetu i na taj način postaju svojevrsni izazov: poslušnost, siromaštvo i čistoća. Na tome im čestitamo i molimo ustrajnost!“

Nastavio je s tumačenjem netom pročitanoga ulomka iz Lukina evanđelja o prikazanju djeteta Isusa u Hramu, gdje susrećemo dvije osobe: starca Šimuna i proročicu Anu. „Starac Šimun prima dijete Isusa u naručje, s ljubavlju i pažljivo. A Ana pripovijeda, govori, naviješta poruku toga Djeteta. Dopustiti Kristu da pride bliže momu životu, njegovati s njime bliskost i prijateljstvo u molitvi, u čitanju i razmatranju Božje Riječi, kao i u sakramentima, tu bliskost nam žele Šimun i Ana staviti na srce. Ana nadopunja ono što Šimun čini: tko njeguje bliskost, mora postati svjedokom toga Djeteta i njegove oslobođajuće poruke. Kad se čovjek daruje Bogu, onda to darivanje potiče uvijek i darivanje svijetu, bliskost s Kristom vodi uvijek prema poslanju – a načini toga poslanja su mnogostruki i stostruko različiti, upravo onoliki koliko ima muževa i žena u našoj Crkvi.

Živjeti odgovorno svoj redovnički, ali i kršćanski poziv znači nikada ne smatrati život okončanim, nego se svaki dan nadati velikom susretu. Živjeti odgovorno svoje redovništvo, ali i kršćanstvo, znači imati povjerenje u sadašnjost i imati povjerenje u Boga, koji se i u naše vrijeme objavljuje i koji nikad od nas ne traži da živimo od onoga jučer, preskočimo ovo danas i žurimo prema onomu prekosutra kao mjestu utopijskih fantazija spasenja. Biti redovnik, redovnica, ali i kršćanin znači njegovati prijateljstvo s Kristom i prijateljstvo s ljudima ovoga vremena. Jedino je to pravi i potpuni izraz autentičnosti našega života. Živjeti na taj način svoje redovništvo, ali i kršćanstvo, znači živjeti ga u svijetu kao znak Onoga koji je sada ovdje, koji danas donosi spaseњe i koji će doći kao onaj koji je mnogo

veći od naše ograničene predodžbe o životu u punini“, zaključio je o. biskup čestitajući Marijama i potičući ih da njeguju priateljstvo s Kristom i žive iz iskustva Božje blizine i naklonosti.

Potom je nastavljen obred polaganja zavjeta. Nakon biskupove molitve za Božju pomoć zavjetovanicama, dvije Marije svoje su zavjete poslušnosti, siromaštva i čistoće na godinu dana položile u ruke provincijalne predstojnice s. Zdenke Kozine, a prema obredniku polaganja zavjeta uslijedila je i dodjela znakova zavjetovanja – koprene, trnova vjenčića i Pravila Družbe. Obred je završio molitvom vjernika, a sveta misa nastavljena je euharistijskom službom.

Prije završnoga blagoslova novozavjetovanim sestrama čestitala je provincijalna predstojnica s. Zdenka Kozina. Uz riječi zahvalnosti ocu biskupu na predvođenju euharistije i obreda zavjetovanja, kao i svi-ma koji su novozavjetovice pratili do toga časa s. Zdenka im je, među ostalim, uputila i ove poticajne riječi: „Vidim, drage sestre, da ste spremne s radošću preuzeti evanđeoske zahtjeve nasljedovanja Krista kao što ste obećale. Dopustite stoga da se i u vama ostvari ono što je sv. Franjo u poticajima braći preporučivao: ‘Priklonite uho svoga srca i poslušajte glas Sina Božjega. Čuvajte svim svojim srcem njegove zapovijedi, ispunjavajte savršenim duhom njegove savjete.’ (Pismo Redu 5–7). Poput Franje i tolikih sestara koje su nam prethodile, nastojte živjeti u skladu s evanđeljem, čuvajte Isusovu riječ, slušajte je sa sviješću: ‘Meni govori, o meni govori’ (S. Kierkegaard), da biste je onda živjele i slavile. Ne apstraktno pred Bogom, nego pred konkretnom braćom, pred bližnjima i sestrama s kojima ćete dijeliti fra-

njevačku karizmu i svoje dane. Marijine i Franjine riječi upravljene su prema ‘praktičnom evanđelju’ jer ne vrijedi samo slušati ga i navještati, nego ‘činiti ga’. U liturgiji običnih dana dati mu život i djelo. I napunjat će se tada krhke posude vašega čovještva i kušnji koje vam život donese čudom novoga vina, nove radosti i sigurnosti vjere.

Ne čujete li da Gospa, čije ime obje nosite, šapče danas i vašemu srcu kao nekoć poslužiteljima u Kani: ‘Što god vam rekne, učinite’, tj.: „Uzdajte se u Gospodina, imajte uvijek povjerenja u njegovu Riječ i uvijek vršite njegovu volju“ (usp. Ps 118,41–48). U trenutcima tame, sumnje, nesigurnosti, kao Franjo i njegova prva braća, uzmite knjigu evanđelja i tražite savjet od Krista. Njegova riječ neka vam bude sigurnost, snaga i sloboda. Ljubite ne isključujući nikoga iz svoje ljubavi. Služite ne gledajući koga. Darujte se srcem i do kraja zajednici i vaš će život biti svjetlo i poruka drugima.”

Radost sa s. Marijom Š. i s. Marijom R. zbog toga hrabroga koraka predanja i posvećenja Bogu uz srdačne čestitke podijelile su sestre i njihove obitelji, a zajedničko druženje nastavilo se kod stola u samostanskom blagovalištu. (SSF, Mostar)

Jelena Naletilić započela godinu novicijata u Družbi ŠSF-a Mostarske provincije

Bijelo Polje, 2. veljače 2021.

U Samostanu sv. Franje u Bijelom Polju 2. veljače 2021., za vrijeme molitve Večernje, jednostavnim obredom primanja u novicijat započela je život u Družbi Školskih sestara franjevaka Mostarske provincije postulantica Jelena Naletilić.

Dok se u Crkvi proslavljao blagdan Prikazanja Gospodinova i zahvaljivalo Bogu za dar posvećenoga života, u samostanskoj zajednici i kući odgoja u Bijelome Polju Jelena je izrazila želju „pristupiti redovničkoj obitelji Školskih sestara franjevaka Krista Kralja i upoznati njihov način života kako bi slijedila Krista po uzoru siromašnoga i ponižnoga svetoga Franje“. Potom joj je provincialna predstojnica predala razlikovni znak Družbe, znak križa koji će je podsjećati na pripadnost Družbi i poticati na nasljedovanje Krista.

Nakon molitve psalama evanđeoski ulomak iz Markova evanđelja pročitala je kućna predstojnica s. Franka Bagarić, a s. Marijana Selak, odgojiteljica novakinja, pročitala je ulomak iz *Pravila i života braće i sestara Trećeg samostanskog reda sv. Franje* o sadržaju toga života i primanju novih kandidata.

Uslijedio je nagovor provincialne predstojnice s. Zdenke Kozine o naravi redovničkoga života, kao i o programu kojim će biti ispunjena godina novicijata: produbljenim molitvenim životom, intenzivnjim proučavanjem Svetoga pisma, upoznavanjem Pravila i Konstitucija te povijesti, duhovnosti i karizme Družbe i vlastite provincije pod vodstvom učiteljice s. Marijane Selak i njezinih suradnika/ca.

Čestitajući Jeleni na novom koraku, potaknula ju je: „Isus Te smatrao dostoјnom da svu svoju čežnju, talente, životno oduševljenje potpuno prikažeš njemu na čast i za spas bližnjega. On računa na tebe, tvoj odaziv, predanje... Ovim činom večeras ti svjedočiš da želiš ići dalje. Godina novicijata, koju započinješ, vrijeme je kušnje i za tebe i za nas i našu redovničku obitelj. To je vrijeme kroz koje ćeš izravnije doživ-

ljavati način života vlastit našoj zajednici i pojačano se pripravljati na redovništvo razmišljajući o sebi, spoznajući Božju volju i provjeravajući svoju odluku. Istodobno zajednica i odgojiteljica novakinja procjenjuju i razlučuju tvoju prikladnost za zajednički život i za život po zavjetima. Danas smo se u liturgiji spomenuli bogobojsnoga starca Šimuna i proročice Ane. Neka ti se ono što ćeš učiti tijekom novicijata ureže duboko u srce te i ti poput njih s čežnjom i oduševljenjem predaš svoj život Bogu i prepoznaš ljepotu primljenoga dara poziva i svojim životom prijavljujući o čudesima koja dolaze od Gospodinovih obećanja.“

Na koncu molitve Večernje s. Zdenka povjerila je Jelenu odgojiteljici novakinja s. Marijani Selak i pritom zahvalila odgojiteljicama s. Marijani i s. Slavici za služenje u odgoju. A sve sestre potaknula je da žarom molitve i cjelovitim življenjem redovničkih zavjeta odgojenicama budu poticaj, ohrabrenje i putokaz na putu nasljedovanja Krista. (SSF, Mostar)

Obilježena obljetnica smrti sluge Božjega fra Lovre Milanovića

Donja Tramošnica, 6. veljače 2021.

U spomen 214. obljetnice smrti sluge Božjega fra Lovre Milanovića, svećenika Franjevačke provincije Bosne Srebrenе, slavljena je u srijedu 3. veljače 2021. godine u župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u Donjoj Tramošnici (Bosanska Posavina) zavjetna misa, koju je predvodio provincialni poglavatar Franjevačke provincije Bosne Srebrenе fra Jozo Marinčić.

Suslavilo je dvadesetak svećenika iz okolnih župa, među kojima domaći župnik

fra Joso Oršolić, a posluživala su trojica đakona toga kraja. Povezujući život mučenika sv. Blaža i sluge Božjega fra Lovre Milanovića, provincialni poglavar fra Jozo u homiliji je naglasio da su obojica istinu vjere svjedočili cijelim svojim životom te su primjer nama kršćanima kako smo dužni svjedočiti svoju vjeru riječima i životom. „Kao svjedoci vjere u Krista mučenici su često u opasnosti to svoje svjedočanstvo potvrditi čak i mučeničkom smrću, kako je to učinio sv. Blaž i sluga Božji fra Lovro, koji je svojim vjernicima navještao istinu vjere, tu istinu svjedočio cijelim svojim životom, poučavajući svoje vjerenike, pohađajući bolesnike i pomažući drugim svećenicima. Iako ni riječju ni djelom nije ulazio u sukob s nevjernicima, ubijen je jer nije iskazao pokornost ni poštovanje prema sili. Ubijen je iz mržnje samo zato što je bio kršćanin. Bio je svet na svojoj dužnosti i zadatku. Poginuo je zbog obijesti i mržnje neprijatelja vjere“, rekao je uz ostalo provincialni poglavar fra Jozo. Dodao je da Bosna Srebrena kroz 700 godina svoje povijesti ima više od 200 mučenika svećenika i redovnika koji su umrli iz ljubavi prema Kristu te su nam i danas istinski svjedoci vjere. Iskazao je svoju nadu da će Crkva barem neke od njih uzdići na čast oltara. Okupljene vjernike, koji su zbog epidemioloških mjera za razliku od dosadašnjih obiljetnica toga puta na misi sudjelovali u znatno manjem broju, potaknuo je i na molitvu za fra Lovrino proglašenje blaženim i svetim, i na obnovu svoga kraja, ratom razrušenoga i materijalno i duhovno.

Na kraju mise župnik Oršolić predmolio je molitvu za proglašenje blaženim i svetim sluge Božjega fra Lovre Milanovića, otisnu-

tu uz prigodnu sličicu i fra Lovrin životopis, te je istu podijelio i hodočasnicima i nazočnim svećenicima. Zamolio je svećenike da ih podijele svojim župljanima te svi redovito mole i za fra Lovrino proglašenje blaženim i svetim, i za prestanak širenja pandemije. Pozvao ih je i da u svojim župama osnuju bratovštine sluzi Božjem u kojima će žarče moliti na iste nakane.

Vjernici su poslije mise u galeriji, koja je u prostorijama župe u izgradnji, razgledali izloženih 30-ak umjetnička djela nastalih na prvoj i drugoj Međunarodnoj likovnoj koloniji posvećenoj fra Lovri Milanoviću. Također su razgledali i vitraje kojima su dosad ukrašeni prozori jednoga dijela crkve. Znakovito je da su na vitrajima prikazi i trojice slugu Božjih iz toga kraja; fra Lovro Milanović, fra Šimun Filipović i fra Augustin Augustinović. Na poticaj fra Nikole Bošnjaka, domaćega sina, vitraje je oslikala akademska slikarica dr. Ivana Ćavar. Hodočasnici su se kratko zadržali i pomolili kod fra Lovrina spomen-obilježja u crkvenom dvorištu blagoslavljenom 2011. godine.

Blagdanu je prethodila trodnevna duhovna priprava. (KTA / B. L.)

Počeli Dani pobijenih hercegovačkih franjevaca

Široki Brijeg, 4. veljače 2021.

Na Širokom Brijegu su u četvrtak 4. veljače počeli *Dani pobijenih hercegovačkih franjevaca* kojima će se obilježiti 76. obiljetnica ubojstava 66 hercegovačkih franjevaca i mnoštva puka Božjega.

Duhovni program počeo je molitvom krunice koju je u samostanskoj crkvi predmolio đakon fra Džoni Dragić s ministran-

timu, a nakon toga je služena misa zadušnica za sve pobijene. Ove godine prva tri dana mise predvode i na njima propovijedaju zlatomisnici rodom iz župe Široki Brijeg. Prvoga dana misu je predvodio fra Karlo Lovrić, poznat po dušobrižničkom radu u hrvatskim katoličkim misijama diljem Švicarske. Trenutačno je u župi Međugorje, gdje posebno radi s bolesnicima i starijima. Misna čitanja i molitvu vjernika predvodili su ministrandi.

Fra Karlo u propovijedi je istaknuo: „Još uvijek se traže ubojice imenom i prezimenom. Pa da ih i pronađemo, bi li se išta promjenilo s obzirom na naše mučenike? Možda bi bilo više gnjeva i srdžbe u našem srcu?! Dakako, fratre je ubila mržnja prema Bogu i hrvatskom čovjeku. Fratarski habit i širokobriješka gimnazija bili su samo povod za ubojstvo. Kao i Judin poljubac Isusu u Maslinskom vrtu! To je onaj, držite ga! Kako su se osjećali ubojice nakon tako strašnoga zločina ovdje? Možemo samo nagađati. Možda su pjevali, kao i oni devedesetih godina u Vukovaru? Ali, i ne znajući, oni su pomogli da krv mučenika bude sjeme kršćana, sjeme još jače vjere. Baš kao i u prva kršćanska vremena! Osim što je ubijeno 66 fratara, nekolicina je bila u raznim kazamatima, a mali broj na slobodi, ali uvijek u strahu kada će i oni doći na red. Mogli bismo reći, Hercegovačka franjevačka provincija doživjela je svoj Veliki petak, iako je bila srijeda – Provincija se nalazila na križu. Sve školske ustanove bile su zatvorene ili oduzete. Ostala je bez gimnazije, konvikta, sjemeništa, novicijata, bogoslovije! Uza sve to, samo dvadesetak godina poslije, Provincija je doživjela procvat – duhovno proljeće – imala je više

od 60 studenata – bogoslova i mladomisnika. Možda više nego ijedna druga hrvatska provincija! Dakako, uz pomoć škola u Splitu, Zadru, Sinju, Dubrovniku, Višokom... I danas se naša provincija hrani plodovima te mučeničke krvi. Javljuju se svake godine novi mladići koji žele obući fratarski habit, ne iz prkosa, osvete i mržnje prema ubojicama i onima koji brane tadašnje ubojice, nego žele nastaviti tamo gdje su pobijeni fratri stali – propovijedati veselu vijest oprاشtanja, ljubavi, a ne mržnje i osvete. Oni koji su okrvavili ruke te srijede 7. veljače ili drugih dana u veljači četrdesetpete godine, ne samo proljevajući fratarsku krv nego i krv naših očeva i hrvatskih mladića, zacijelo to ne bi učinili da su odrastali u obiteljima u kojima se gađila i živjela kršćanska ljubav prema Bogu i bližnjemu.“

Na kraju mise vicepostulator fra Miljenko Stojić zahvalio je pjevačima i čitačima te dodijelio nagrade na ovogodišnjem nagradnom natječaju na temu *pobijeni hercegovački franjevci*, za dječji uzrast. Prva nagrada prišla je sestrama Valentini i Ivani Begić, učenicama OŠ Vranić, za prozni rad pod nazivom *Širokobriški mučenici*. Drugu nagradu osvojila je Marta Crnjac, učenica Druge OŠ u Širokom Brijegu, njezin rad nosi naslov *Pobijeni hercegovački franjevci*. Treća nagrada ide u ruke učenici Prve OŠ Široki Brijeg Natali Topić za literarni rad *Pobjede nad pobjedama*. (IKA)

Drugi dan obilježavanja *Dana pobijenih hercegovačkih franjevaca*

Široki Brijeg, 6. veljače 2021.

Molitveni program drugoga dana obilježavanja *Dana pobijenih hercegovačkih franjevaca*, 5. veljače 2021. godine, u Širokom Brijegu započeo je molitvom sv. krunice i razmatranjem u poslijepodnevnim satima koje je predvodio fra Augustin Čordaš s Franjevačkom mladeži. Uslijedila je sveta misa zadušnica koju je predslavio zlatomisnik fra Vitomir Musa.

On je u svojoj propovijedi govorio o svojim sjećanjima na tešku 1945. godinu te kako su ubojstva hercegovačkih frataru potresla cijeli hrvatski narod. Istaknuo je: „Naši fratri koji su prije 76 godina završili ovozemaljski život proliše svoju krv i postadoše živa slika Kristova. Oni su s ovih olтарa propovijedali Krista raspetoga i govorili o smislu patnje, ljubavi i dobrote. Oni su ovaj narod učili čitati i pisati da bi se majke i djeca mogli javiti svojima koji su otišli u tuđinu kako bi zaradili koricu kruha, koji su otišli na branike domovine braniti nas od neprijatelja. Oni su pravili mlinice i kanale za navodnjavanje da bi se ljudi zadržali na ovom kršu. Oni su ljudi i djecu vodili u Slavoniju da bi im život sačuvali od gladi. Oni su sirotinju hranili i u vrijeme rata. Ti fratri nisu htjeli bježati iz samostana, a mogli su. Nismo krivi, govorili su, zašto ćemo bježati. Vele očevidci, oprštaju i s molitvenikom u ruci umiru. Sjećam se kao dječak od četiri godine veljače 1945. godine. Poslije svezte mise idu žene na sklonište gdje su fratri spaljeni. Idem i ja s mamom. Bilo je dosta svijeta i djece s majkama. Svi u tišini i u susama mole. Ostao mi je u sjećanju njihov

šapat i molitva, njihove suze i uzdasi, kao i miris paljevine i dima. Gledao sam ih kako brišu suze, kako mole i vijesti jedne drugima kazuju. Nešto šapuću, a nas sklanjaju da ne čujemo. I došlo je proljeće godine Gospodnje 1971. kada se skupi mnoštvo vjernika, preko stotinu fratara, sve mlađi od mlađega, bolji od boljega, koji s molitvom na usnama prenesoše kosti mučenika i dostoјno ih pokopaše te ovu našu crkvu mučeništvo posvetiše i još ljepšom učiniše. Od tih dana do danas na ovom se mjestu moli, svijeće pali, a u zadnje vrijeme vjernici, poglavito članovi molitvenih skupina i Trećeg reda, uređuju to mučeničko mjesto. Od pobijenih frataru kosti se traže i ovdje pokopavaju. Ovaj je Narod Božji znao da su neprijatelji kršćanske vjere učinili zločin s namjerom da bi uništili vjeru ovoga naroda i iskorijenili ga iz ovoga krša. Ali su se prevarili i zaboravili su da je mrak u mučeničkom plamenu raspršen. Mržnja je u njihovoj ljubavi sažvana, nasilje njihovom nevinošću razoružano. Oni su mučeništvo posvjedočili i nama pokazali kako postoje vrijednosti koje su veće od života. Oni koji su pucali na njih ubili su sami sebe, koji su palili njih, spališe sami sebe.”

Vicepostulator fra Miljenko Stojić dodijelio je nagrade na natječaju s temom *pobijeni hercegovački franjevci*, ovaj put za uzrast mladeži. Prvu nagradu dobila je Andrea Šakota, učenica IV. b r. Gimnazije fra Dominika Mandića u Širokom Brijegu. Njezin rad nosi naslov *Uvijek vjerni vama*. Drugu nagradu dobila je Petra Smoljan, učenica 3. r. gimnazije Srednje škole dr. fra Slavka Barbarića u Čitluku, za pjesmu *A sada ti, druže*. Treća nagrada otišla je u ruke Gabrijela Prce, učenika 3. r. gimnazije u Stocu. Napisao je pjesmu *Braća andela*.

I društvena je zajednica obilježila jugokomunističko ubojstvo franjevaca i puka Božjega. U večernjim satima pred križem na Trgu širokobrijeških žrtava vijence su položili i zapalili svijeće izaslanstva Grada Širokoga Brijega, Zapadnohercegovačke županije, Odjela za Drugi svjetski rat i porače HNS-a u BiH, zajedno s ministarstvom branitelja Zapadnohercegovačke županije. Vicepostulator fra Miljenko predvodio je molitvu za sve pobijene. (KTA / pobijeni.info)

Duhovna obnova sestara Služavki Maloga Isusa u samostanu u Doboju

Dobojo, 6. veljače 2021.

U subotu 6. veljače 2021. godine u Samostanu sv. Male Terezije u Doboju održan je II. turnus duhovne obnove za sestre Služavke Maloga Isusa Sarajevske provincije, na kojoj je sudjelovalo devet sestara iz zajednica u Maglaju, Vitezu i Doboju.

Nakon molitve trećega časa pročelnica Vijeća za duhovnu baštinu oca Utemeljitelja, duhovnost i trajnu formaciju SMI s. M. Manda Pršlja izložila je predavanje *Dijete Isus Riječ Tijelom postala – Oblikovanje Služavke Malog Isusa kroz Riječ Božju*. Sestre su promišljale o trima središnjim elementima: utjelovljenju Sina Božjega, rođenju Isusa Krista i Božjoj objavi svijetu, što slavimo u trima blagdanima: Blagovesti, Božiću i Bogojavljenju. Također su slušale o Blaženoj Djevici Mariji i duhovnosti Služavke Malog Isusa. Nakon prvoga predavanja uslijedila je kratka pauza, a potom drugo predavanje *Etape Božanskog čitanja*, u kojemu je bilo govora o razmatranju Božje Riječi.

Zatim je u samostanskoj kapelici vlč. Antonio Čutura izložio Presveti Oltarski Sakrament, a tijekom klanjanja bila je mogućnost svete isповijedi. Prijepodnevno razmišljanje završeno je misnim slavljem koje je u samostanskoj kapelici predvodio vlč. Antonio Čatura, župnik u Bosanskom Brodu i Kolibama. U uvodnom dijelu slike mise vlč. Antonio povezao je spomendan mučenika svetoga Pavla Mikija i mučenika iz Japana sa slugom Božjim Josipom Stadlerom, koji je na svoj način također bio mučenik na duhovan način. Stadler je cijeli svoj život prikazivao za Vrhbosansku nadbiskupiju, cijelu Crkvu, družbu koju je osnovao, kada je nosio cilicij ili lanac, koji na sebi ima niz oštrih šiljaka, a svrha nošenja bila je stalno podsjećati na Kristove muke. No mi nismo pozvani kao japanski mučenici proliti krv niti kao Stadler mučiti se, ali smo pozvani svjedočiti Krista na svakom mjestu, samostanu, ulici..., kazao je vlč. Antonio i pozvao na molitvu za Družbu i nova duhovna zvanja u Družbi.

U prigodnoj propovijedi vlč. Čatura tumačio je evanđelje toga dana i povezao ga s našom duhovnom obnovom, kako je i nas Isus pozvao da se povučemo u osamu, na samotno mjesto i ostavimo sve svoje poslove. Naglasio je kako je i Stadler također mnogo radio i gradio, ali se znao povući upravo pred Presvetu u osamu, gdje je nalazio snagu i mir da može djelovati. Dobro je nahraniti danas sve razine – duh, dušu i tijelo – cijelog čovjeka, zaključio je u svojoj propovijedi vlč. Antonio i pozvao na molitvu za dovoljan broj duhovnih zvanja koja će nastaviti Stadlerovo djelo. Nakon misnoga slavlja uslijedilo je druženje kod obiteljskoga stola, kojemu se pridružio i dobojski župnik vlč. Jure Babić.

U drugom dijelu dana u radosnom ozračju nastavila se duhovna obnova, na kojoj su se sestre zajednički osvrnule na prvu i drugu točku Zaključaka i odluka XVI. redovitog Provincijskog kapitula, iznijele su svoja iskustva svjedočenja i življenja karizme te zaželjele i ubuduće takve susrete. Osvježene i okrepljenje, duhovno i tjelesno, sestre su se vratile u svoje zajednice ispunjavati svoje poslanje, činiti volju Božju. (s. M. Manda Pršlja)

Susret za djevojke u u Samostanu Kuća Navještenja u Gromiljaku

Gromiljak, 6. veljače, 2021.

U subotu, 6. veljače, 2021. u Samostanu Kuća Navještenja u Gromiljaku održan je jednodnevni susret za djevojke pod vodstvom vlč. Ilike Markovića, župnika u Ilijasu i sestara Služavki Maloga Isusa. Na susretu je sudjelovalo devet djevojaka iz Gromiljaka, Kiseljaka, Fojnice i Prozora te jedan animator iz Župe Imena Marijina u Gromiljaku.

Susret je započeo u prijepodnevnim satima upoznavanjem, nakon kojeg je uslijedilo promišljanje *Sveto pismo – Božja osobna ikaznica*. Kroz to promišljanje vlč. Marković nastojao je naglasiti prisutnima važnost Riječi Božje u životu svakoga krštenika, ali i o pronalasku životnoga poziva koji Bog upućuje svakom pojedinom čovjeku po kojem će se ostvariti on i volja Božja. Sveti pismo govori nam o četirima vrstama poziva i svaka je od njih Božji dar, kazao je vlč. Ilija istaknuvši da „ključ pronalaženja svoga poziva stoji u molitvi – osobnom susretu s Bogom“. Molitva i Riječ Božja, za koje uvijek trebamo naći vremena, pomaže nam da Boga upoznamo, zavolimo, da

se ohrabrimo slijediti ga i svoju svakodnevnicu živimo s Njime i u Njemu. Vlč. Ilija potaknuo je prisutne mlade na povjerenje u Boga i ustrajnost na putu rasta u vjeri, ljubavi i predanju. Potom je progovorio o mogućim strahovima koji nas ponekad optereće pri pomišljanju o pozivu, npr. strah od neuspjeha, usamljenosti, strah od grešnosti i slabosti, umora ili napuštenosti. Međutim na svako takvo ili slično pitanje Sveti pismo daje nam odgovor, utjehu, hrabrost ili poticaj, naglasio je vlč. Ilija zaključivši svoje promišljanje rečenicom sv. Ivana Pavla II. da je „zvanje pustolovina za koju se isplati živjeti do kraja“.

Zatim je u samostanskoj kapelici slavljenja sveta misa. U kratkoj homiliji vlč. Ilija govorio je o poticajnom primjeru mučenika Pavla Mikija i njegovih drugova koji su svoj život dali za vjeru u Isusa Krista i čiji spomen dan Crkva slavi na današnji dan. Nakon euharistijskoga slavlja i zajedničkoga objeda sa zajednicom sestara Služavki Maloga Isusa uslijedio je rekreativni dio susreta koji je animirao Željko Garić, animator Župe Imena Marijina u Gromiljaku. Potom je uslijedila radionica *Riječ i ja* u kojoj su se djevojke osobno susrele s Riječju Božjom u obliku pisma sastavljenoga od izabranih evandeoskih odlomaka te su kroz nekoliko poticajnih pitanja promišljale o značenju Riječi u nijihovu životu i odlukama koje mogu donijeti kako bi taj odnos u budućnosti bio snažiji i bolji. Susret je završen u večernjim satima s osmjesima na licima sudionica zbog iskustva koje su u tome danu imale priliku primiti. (s. M. Jelena Jovanović)

Spomen 76. obljetnice ubojstava franjevaca u Širokom Brijegu

Široki Brijeg, 7. veljače 2021.

Spomen na 76. obljetnicu ubojstava franjevaca u Širokom Brijegu i mnoštva puka Božjega započeo je 7. veljače 2021. godine molitvom kraj ratnoga skloništa gdje su članovi FRAMA-e Široki Brijeg zapalili 12 svijeća u znak sjećanja na 12 franjevaca koji su ubijeni i spaljeni u tom skloništu.

Nakon molitve procesija se uputila prema grobu u samostanskoj crkvi gdje je molitvu predvodio provincijalni poglavar hercegovačkih franjevaca dr. fra Miljenko Šteko, a članovi Franjevačkoga svjetovnog reda čitali su imena pobijenih franjevaca. Misu zadušnicu predvodio je provincijalni poglavar Šteko uz sumisništvo generalnoga vikara hercegovačkih biskupija don Željka Majića, vicepostulatora fra Miljenka Stojića, šestoricu gvardijana i 50-ak drugih hercegovačkih franjevaca. Pjevanje je predvodio veliki župni zbor pod ravnanjem s. Mire Majić i Marijane Ćeškić. Misno čitanje pročitao je fra Rade Dragičević, posljednji živući hercegovački franjevac koji je pohađao glasovitu Franjevačku klasičnu gimnaziju u Širokom Brijegu, te jedan novak. Molitvu vjernika čitali su gvardijani pojedinih samostana.

Provincijalni poglavar u propovijedi je govorio o maloj crkvi sv. Bartolomeja koja se nalazi na rijeci Tiber. Tu crkvu papa Ivan Pavao II. odredio je da bude središnje mjesto sjećanja na mučenike XX. stoljeća te je propovjednik istaknuo: „Ono što je ta crkva za Rim glede sjećanja na mučeničku braću i sestre kao žrtve bezbožnih režima XX. stoljeća, to je za našu Hercegovinu, pa i šire, ovo mjesto, naš Široki Brijeg. Prema Papi-

nim riječima, ovaj naš susret možemo smatrati svojim hodočašćem u spomen na našu braću i naš puk, nevino stradale od bezbožničke ruke. I mi se možemo danas pitati kao tada Papa: Zašto naša braća nisu na svaki način nastojala spasiti svoje živote? Ali možemo i odgovoriti slično Papinu odgovoru: Plamen Kristove ljubavi, kojom je On tako gorio za nas da je za nas dao i svoj život, poticao je i njih da se nipošto ne odreknu Krista i Crkve, ali i da ne bježe sa svoga tla, već prije njih dostačno zalijevanoga mučeničkom krvljju, niti da bježe od svoga mučeničkoga naroda. Oni su dobro znali da nisu proganjani zbog svoga imena i prezimena. Ne, oni su ubijeni jer su ispred imena imali svoje franjevačko nazivlje: *fra!* Smaknuti su na divljački način, upravo zbog ta tri slova i onoga što ta slova predstavljaju. Vjerujem da će proces koji će Crkva voditi pokazati da su ubijeni iz mržnje prema Bogu i svemu Božjem. Povijest tih bezbožnih režima svuda po svijetu pokazuje da se tim ubojstvima redovito htjelo ubiti Boga, ponovno ubiti Krista, jednom već raspetoga, i zatamniti Božji trag u narodu kojemu pripadaju. To je bio glavni i krajnji cilj ubojstava svih bezbožnih režima. U vremenu koje dolazi i prolazi, draga usmrćena braćo, mi ćemo tragati za istinom, za još nepronađenim vašim zemnim ostacima, a vaše znane grobove i mjesta stratišta zalijevat ćemo svojim molitvama. I koliko god nas boljelo kada koračamo stazom s koje ste vi otisli na tako krvav i tegoban način, držeći u svojim drhtavim rukama krunice, ili dok promatramo ovo ozemlje koje ste tako vrijedno obrađivali i ljubavlju obasipali, ne daj, Gospe Širokobriješka naša, da nas ikada obuzme očaj. Zagovaraj nas, Gospe, da nam se u misli ne

uvuku ni osjećaji razočarenja zbog svih onih pitanja na koje već desetljećima pokušavamo pronaći odgovor, bilo kakav.“

Na kraju mise zadušnice nazočnima je nekoliko riječi uputio generalni vikar hercegovačkih biskupija don Željko Majić te im je prenio molitvu i blizinu mjesnoga biskupa. „Božjom milošću, Božjom dobrotom i ove smo godine zajedno u ovom danu da molimo za našu pokojnu pobijenu braću redovnike, franjevce, naše časne Hercegovačke franjevačke provincije, njih 66. Ali i da molimo za sve druge mučki ubijene, i svećenike, redovnike, redovnice i toliki vjerni puk, ne samo naše Hercegovine. Nastala je nebrojena vojska mučenika koji su, samo zato što su isповijedali vjeru u Krista te naviještali i svjedočili njegovo evanđelje, bili smetnja ovozemaljskim probitcima koji hoće graditi život bez Boga. Mislili su da će u svom suludom naumu Boga istisnuti iz njegova posjeda, ali sve što jest, jest Božje i protiv Boga nitko ne može.“

Fra Miljenko Stojić, vicepostulator postupka mučeništva *Fra Leo Petrović i 65 subraće*, ukratko je izložio rad Vicepostulature u protekloj godini te je istaknuo: „Kažu da živimo u vremenu neke pošasti. Bilo kako bilo, nama je nastaviti ići zacrtanim putem. Vicepostulatura je to kroz proteklu godinu i dalje nastojala činiti. Tragali smo za posmrtnim ostacima naše pobijene braće, za svjedočenjima i dokumentima, za njihovom ostavštinom. Nema nekih posebnih iznenadenja na tom polju, ali ne odustajemo. Čast nam je da je iz rada Vicepostulature izraslo Groblje mira na Bilima. Bogu je to ugodno djelo. Naši su fratri zajedno ubijani sa svojim pukom, zajedno ih se sjećajmo. Zato tu podižemo križeve s imenom i pre-

zimenom, imenom oca, godinom rođenja i smrti za sve pobijene Hrvate katolike rodom iz Herceg-Bosne, BiH. Kako nekomu svomu podići križ ili nekomu za koga nitko nema to učiniti, najlakše se obavijestiti pomoću portala grobljemira.info. To je naša čast i naša obveza. Fra Frano Dušaj objavio je spjev *Mučenici, evo Gospe*. Povezao je albandske i naše mučenike. Čitajte tu i takvu literaturu, kao i glasilo *Stopama pobijenih*. Svaka naša kuća trebala bi ga imati i čuvati u svojoj knjižnici.“

Gvardijan širokobriješkog samostana fra Ivan Marić rekao je: „Nama je za utjehu da su zgarišta zločina postali svjetionici koji nas vode prema istini. Gdje dopire svjetlo, ima i sjene. Iz godine u godinu svjetlost biva sve jača i ostaje manje mjesta za skrivanje u sjenama. Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla. Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova; a tko čini istinu, dolazi k svjetlosti, neka bude bjelodano da su djela njegova u Bogu učinjena. (Iv 3,19–21). Pristupajući istini, odazivamo se Isusovu pozivu da budemo svjetlo svijeta.“

Prije mise vicepostulator Stojić dočekao je *Mimohod sjećanja* vjernika od spomenika njihovim pobijenima do ratnoga skloništa. S njima se pomolio za pokoj duša pobijenih franjevaca i vjernih članova puka Božjega. Kroz prva tri molitvena dana dodijeljene su i nagrade te prigodne plakete nagrađenima na *X. nagradnom natječaju* na temu *pobijeni hercegovački franjevci*. Zastupljeni su bili uzrasti djece, mladeži i odraslih. (IKA)

25. obljetnica povratka Školskih sestara franjevki u Jajce i osnivanja redovničke kuće

Jajce, 7. veljače 2021.

Dana 7. veljače 2021. zajednica Školskih sestara franjevki u Jajcu obilježila je 25. obljetnicu svoga povratka u kraljevski grad Jajce. Potaknute riječima Svetoga pisma: „Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio (...)“ (Pnz 8,2), „(...) kako sam vas nosio na orlovskim krilima“ (Izl 19,4), ovih dana u pripremi za obilježavanje jubileja povratka sestara u Jajce i osnivanja redovničke kuće, sestre su se prisjećale još jednoga novoga početka u nizu početaka, počevši od onoga povijesnoga, prvoga dolaska sestara franjevki u Bosnu (1929.).

Iščitavajući kućnu kroniku, prisjećale su se želje sestara da se, nakon rata devedesetih godina, vratimo na svoja ognjišta i sa svojim narodom. Iz toga razloga željele su skromnim slavljem zahvaliti Bogu za dvadesetpetogodišnju povratničku povijest, kao i za sve sestre koje su ugradile svoj život u povratnički mozaik jajačkoga puka te svojim nesebičnim življjenjem i svjedočenjem Boga ljubavi i praštanja ispisivale nove stranice povijesti života i suživota na ovim prostorima.

Ondašnja Uprava Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina prepoznaće potrebu povratka sestara u jajački kraj. U kućnoj kronici na prvoj stranici stoji zapisano: „*Gospodin posla dvije sestre* (usp. Lk 10,1b) – s. Ancilu Mrkonjić i mene, s. Miru Bliznac – u ratom razoren i opustošeni grad na obalama rijeke Plive i Vrbasa, u grad JAJAČE“. Budući da su pastoralne potrebe – rad

u župi, bolnici i školi – nadilazile mogućnosti te male zajednice, tadašnja Uprava šalje još dvije sestre, s. Ljubicu Stjepanović i s. Bernardinu Brajinović, također u pastoral u školi te djelovanje u dječjem vrtiću. „Iz prvih redaka zapisanih u kućnoj kronici do današnjih dana jasno se može iščitati da nas je *Bog nosio na orlovskim krilima i nastanio nas u našoj zemlji*, s našim pukom. Stoga, sa zahvalnošću Bogu i ljudima prisjećamo se *svega prijedjenoga puta*“, napisala je u svom osvrtu s. Iva Klarić, kućna predstojnica.

Zahvalu Bogu, u zajedništvu s provincijalnom predstojnicom s. Katom Karadžom, izrekle su euharistijskim slavljem koje je u sestarskoj kapeli Presvetog Trojstva predslavio fra Vinko Marković, gvardijan franjevačkoga Samostana sv. Luke i župnik Župe Uznesenja Blažene Djevice Marije u Jajcu u koncelebraciji s fra Filipom Karadžom, župnikom Župe sv. Ivana Krstitelja u Podmilaču.

Fra Vinko na početku euharistijskoga slavlja pozdravio je sve sestre riječima: „Ovo je dan što ga učini Gospodin, opet smo radosni. Danas smo se okupili obilježiti četvrt stoljeća povratka sestara u kraljevski grad Jajce. U prvom redu zahvaljujem Bogu za ovaj jubilej, zahvaljujući na svim milostima i darovima koje je dijelio ovoj zajednici i preko ove zajednice. Zahvaljujem svima onima koji su nastojali oko povratka sestara u grad Jajce, od Provincijalne uprave do svake sestre koja je djelovala nakon povratka. Poštovane sestre, velika hvala na svemu dosad učinjenom. Djelovanje sestara u ovoj župnoj zajednici i jajačkom kraju itekako je prepoznatljivo i hvalevrijedno. Dobri Bog neka vam bude nagrada i plaća“, kazao je fra Vinko.

Srebrni jubilej povratka sestara u Jajce čestitala je i provincijalna predstojnica s. Kata Karadža. U svom obraćanju naglasila je dvije stvarnosti koje taj jubilej u sebi sa-drži i od kojih je protkan život: dar života i dar vremena. „Dar života! Život koji svatko od nas prima velik je, nezaslužen dar. Svaki život ostvaruje se i svoje ispunjenje nalazi kada ga u nešto uložimo, kada ga darujemo, kada se troši za druge. Tu se susrećemo s tom čudnom logikom života – tek život koji se daruje donosi plod i postaje blagoslov.

I onda, drugi dar jest vrijeme. Vrijeme koje nam je uistinu darovano upravo je ovo vrijeme u kojem živimo, u kojem se ostvarujemo i koje smo pozvani oplemenjivati. Da, Bog nas je odabrao da živimo upravo u ovom vremenu i budemo graditelji njegova Kraljevstva upravo sada i ovdje“, kazala je s. Kata te je naglasila da vjeruje da je upravo zajednica sestara u Jajcu kroz razne susrete, kroz blizinu, darovanu riječ ili pruženu ruku gradila Božje Kraljevstvo na ovoj zemlji. Stoga je poželjela „da ovaj trenutak bude prožet zahvalnošću Bogu za sve što smo od Njega primile, ali i molitvom da nas i nadalje prati, da nas i nadalje podupire na našem putu kako bismo – pojedinačno i kao zajednica – mogle i nadalje služiti i biti svjedoci vjere“. Nadalje je zahvalila također „svima onima koji su na najrazličitije načine doprinisili životu ove zajednice: svojim dobročinstvima, pomoću i molitvom. Svesne smo da život ove zajednice nije samo *naših ruku djelo*, već nas je Bog pratio i bio uz nas.“ Na kraju pozdravne riječi pozvala je na molitvu za jajački narod i za nova duhovna zvanja. Slavlje je nastavljeno kod zajedničkoga stola, gdje se pridružio i fra Juro Aščić, samostanski vikar. (SSF)

Spomen na slugu Božjega dr. Josipa Stadlera, prvoga vrhbosanskoga nadbiskupa

Sarajevo, 8. veljače 2021.

U sarajevskoj prвostolnici obilježen je 8. veljače 2021. godine spomen na prvoga vrhbosanskoga nadbiskupa, slugu Božjega dr. Josipa Stadlera uz sudjelovanje sestara Služavki Maloga Isusa iz sarajevskih zajednica i Gromiljaka, djece Stadlerova dječjega *Egipta* i vjernika sarajevskih župa.

Euharistijskom slavlju u večernjim satima prethodila je molitva krunice. Euharistijsko je slavlje predslavio postulator kauze za proglašenje blaženim sluge Božjega nadbiskupa Stadlera mons. dr. Pavo Jurišić uz koncelebraciju trojice svećenika. Postulator je posebno molio za Stadlerovo proglašenje blaženim, kao i za sve štovatelje i za one koji se zalažu za njegovo proglašenje blaženim.

U prigodnoj propovijedi mons. Jurišić osvrnuo se na liturgijsko čitanje iz Knjige Postanka o početku svijeta, čovjeka i povijesti te je, među ostalim, rekao: „Sveti nas pisac želi uputiti kako je sve počelo, pa nagašava da je Bog stvorio svijet i da je taj čin polazište i početak vremena. To je početak od kojega nije moguće ići dalje u prošlost.“ Nakon govora o početcima svijeta mons. Jurišić progovorio je o vjeri te dodao: „Zahvaljujući daru vjere, čovjek je u stanju odgovoriti na Božji poziv, odazvati se Bogu. To je iskustvo i sluge Božjega Josipa Stadlera koji je odmalena nošen *vjerom* u ljubav Očevu koja se brine za njega neposredno i posredstvom ljudi. Već u djetinjoj dobi vidljivo je da Josip živi i raste u darovanoj mu kreposti vjere. Bog ga izravno vodi i štiti u

svim situacijama. U to je Stadler bio duboko uvjeren jer je kao nadbiskup, osvrćući se na svoje djetinjstvo, ustvrdio: 'Izgubio sam u osam mjeseci i oca i majku, jednoga brata i jednu sestru... Kod kuće ostadosmo sami, moj brat Đuro, sestra Viktorija i ja. Mogli smo postati pravi uličari i skitnice da se sam Bog nije pobrinuo za nas.' Stadler i drugima govori kada se nalaze u životnim kušnjama: 'Nebo i zemlju Bog je stvorio iz ništa. Ne bojte se! On se brine za vas!'"

Mons. Jurišić zatim je, citirajući s. Irenu Olujević, progovorio o elementima Stadlerove vjere te je istaknuo da: „Stadler *vidi Boga* u svemu što proživljava. U svakom trenutku života svjestan je Božjega djelovanja.“ Zatim je mons. Jurišić dodao: „Temelj Stadlerove vjere je *povjerenje u Boga* u kojem se potpuno prepusta Bogu, predaje mu sebe bez pridržaja, s jedinom željom da ga Bog učini što prikladnijim sredstvom kojim će se njegove Očinske ruke moći poslužiti sebi na slavu i na vremenitu i vječnu korist njegova puka. Uvjeren da spasenje i sreća svakom čovjeku dolazi jedino od Boga, pozručuje svećenicima i vjernicima da vrhunac savršenosti i potpunu mudrost i razboritost postiže tko se podvrgava odlukama Božje volje i Božje providnosti. Stadlerova vjera jest *podložnost Bogu* u svemu i u vijek. On bezuvjetno dopušta da Bog po njegovu životu ostvari ono što u svojoj Božanskoj promisli želi. Stadler *u živoj vjeri proživljava svaki trenutak života*. Do kraja vjeruje da je sve što ima i što jest te svaki trenutak koji živi čisti Božji dar koji on prihvata, a njegovo uzdarje Bogu jest *vjernost* u svemu do kraja.“

S tim poticajnim mislima o Stadlerovoj vjeri nastavljeno je sveto euharistijsko slavlje.

Po završetku popričesne molitve, kako je običaj, svećenici, sestre i svi prisutni uputili su se prema grobu sluge Božjega Stadlera, izmolivši molitvu na nakanu proglašenja blaženim nadbiskupa Stadlera. (s. M. Rita Oborović)

Biskup Sudar predslavio misno slavlje u crkvi sv. Vinka na Svjetski dan bolesnika

Sarajevo, 11. veljače 2021.

Na spomendan Gospe Lurdske kada cijela Crkva obilježava 29. Svjetski dan bolesnika, 11. veljače 2021., u večernjim satima u samostanskoj crkvi sv. Vinka Paulskoga u Sarajevu euharistijsko slavlje, u koncelebraciji s trojicom svećenika, predvodio je umirovljeni pomoćni biskup vrhbosanski mons. Pero Sudar. Sestrana milosrdnicama sv. Vinka Paulskog Provincije Majke Divne, na čelu s provincijalnom poglavicom s M. Julijanom Djaković, pridružile su se redovnice raznih družbi, medicinski djelatnici i drugi vjernici.

Biskup Sudar zahvalio je sestrama na pozivu i čestito im 150. obljetnicu dolska i djelovanja u Bosni i Hercegovini na medicinskom, školskom, katehetskom, pastoralnom i svakom drugom planu kroz petnaest desetljeća na dobro Crkve, katolika i svih ljudi na tim prostorima. Podsjecajući ih da obilježavaju Dan bolesnika, posebno je zahvalio što su brojne sestre milosrdnice, kao i mnoge druge redovnice i drugi medicinski djelatnici bili te i danas jesu uz bolesnike u trenutcima bolesti, nećemoći i patnje.

U prigodnoj propovijedi biskup Sudar podsjetio je da slave spomendan Gospe

Lurdske te je potaknuo sve da na Svjetski dan bolesnika ujedine svoje molitve za sve bolesne i za sve one koji se brinu za bolesnike. Napominjući da čovjek može bolovati na tijelu i na duši, kazao je da se to prvo naziva bol, a drugo patnja, dodajući da, prema onomu što je znanost otkrila, samo čovjek pati, a sva druga bića trpe bol. Rekao je da čovjeka ponekad više od samoga tjelesnoga bola muči pitanje *zašto*.

Tumačeći misni odlomak iz knjige proroka Izajije (Iz 66,10–14c) u kojem taj prorok poziva narod da se raduje prenoseći Božje obećanje: „Evo, mir ču na njih kao rijeku svratiti kao potok nabujali bogatstvo naroda. Dojenčad ču njegovu na rukama nositi i milovati na koljenima. Kao što mati tješi sina, tako ču i ja vas utješiti – utješit ćete se u Jeruzalemu“, biskup Sudar pojasnio je da se narod vraća iz babilonska sužanstva u Jeruzalem koji je postao mjesto susreta Boga i čovjeka. Istaknuo je da čovjek čezne za nebeskim Jeruzalemom, gdje će biti oslobođen patnje, boli i smrti kao vrhunca svih boli. Potom je progovorio o evanđeoskom misnom odlomku u kojem je prikazan Isus na križu. „To je vrhunac Isusove patnje. Spomenuta čežnja za boljim, vječnim, za Bogom i kada čovjek nije svjestan da postoji, čežnja za trajnom, neuništivom srećom uvijek je dizala čovjeka kroz povijest da se ne predā“, kazao je biskup Sudar podsjećajući na proročko obećanje da će im „procvasti kosti kao mlada trava“.

„Sve su to simboli za kojima čovjek čezne, a onda se susreće s realnošću patnje i pita se *zašto*“, rekao je propovjednik dodajući da je to pitanje često prepreka čovjeku da se predā Božjem milosrđu. „Ako nam Bog tako velike stvari obećava, ako nas je tako čudesno

stvorio, zašto tolike patnje, zašto smrt, zašto Isus na križu“, upitao je biskup Sudar dodajući da ni jedna ljudska filozofija, ni jedna objavljena istina nije dostačno odgovorila na to teško ljudsko pitanje. „Bog je tako odgovorio što je i sam uzeo na sebe bol, patnju, i to najuzvišeniju i najgoru. Ako nama, ovako neosjetljivima kakvi jesmo, tako teško pada bol, patnja i smrt, kako je tek teško pala onomu koji je vječan, koji je do krajnjih granica nevin, bezgrešan. Sama činjenica da je Bog prošao kroz patnju i da se poistovjetio s čovjekom najbolji je odgovor na pitanje *zašto patnja*. Patnja je sastavni dio ljudskoga života i čini se da čovjek ne može sazreti i uči u vječnost ako ne prođe kroz kušnje i vatru patnje“, kazao je biskup Sudar.

„Kao da je znao da se ništa roditi ne može bez majke, da se ne može roditi ni iz smrti u život, ne možemo stati pod križem, čini se da ni Isus, iako Bog, nije htio ostati sam na križu – htio je majku pod križem pa ju je dao Ivanu, a preko Ivana, kaže teologija, dao ju je svim kršćanima i svima ljudima“, rekao je biskup Sudar ističući da je Mariji, kako je prorekao starac Šimun u Hramu, „mač proba dušu“ i da je podnijela patnju kako bi svojim zagovorom pomagala drugima. Rekao je da kršćani vjeruju u takvoga Boga koji od čovjeka ništa ne traži što sam nije učinio i podnio. Potaknuo je na vjeru u takvoga Boga i na zagovor Marijin. Ona se pokazuje majkom upravo u Lourdesu gdje se događaju ozdravljenja, od kojih je najveće da čovjek duhovno ojača do te mjere da radosno prihvati patnju kao sastavni dio svoje egzistencije, i to ne zato što Bog hoće patnju radi patnje, nego zato što Bog pripušta patnju da bi se čovjek spasio“, kazao je biskup Sudar. Usporedio je to s majkom koja pri-

pušta svoje dijete operativnom zahvatu da bi ga spasila i da bi ozdravilo. Istaknuo je da čovjek, uzdajući se u Boga i utječući se u Marijin zagovor, može sve podnosit i može patnju učiniti lakšom dajući joj smisao na putu ka konačnom cilju prema kojemu čezne. Napominjući da nema čovjeka koji ne pati, pozvao je na molitvu posebno u trenutcima patnje i boli, ali u radosti nade i vjere da je Bog naša stvarnost i da ih Marija majčinski ljubi. (KVRPP BiH / KTA)

Samostanski kapitul i predkorizmena duhovna obnova u franjevaca Bosne Srebrene u Zagrebu

Sesvetska Sopnica, 15. veljače 2021.

U Franjevačkom samostanu sv. Ilike proroka u Sesvetskoj Sopnici (Zagreb) 15. veljače održan je prvi ovogodišnji samostanski kapitul Franjevačke provincije Bosne Srebrenе, pastoralno-duhovno i karitativno angažiranih u župama u Hrvatskoj.

Susret je započeo zajedničkom molitvom i zahvalom nedavno preminulom članu toga samostanskoga bratstva i župniku u Gvozdu fra Tomislavu Juriću i uvodnim pozdravom dobrodošlice gvardijana samostanskoga područja i definitora Bosne Srebrenе fra Zdravka Dadića.

U radu kapitula sudjelovala su sva šestorica braće iz župa koje administrativno pripadaju tom samostanskom području – fra Zdravko Dadić, fra Stipo Karajica i fra Božo Luijić iz Župe sv. Marije Andeoske, Sesvetska Sopnica, fra Ivo Bošnjak iz Župe sv. Antuna Padovanskog, Vojnić, fra Marko Hrgota, novoimenovani župnik Župe sv. Petra i Pavla u Gvozdu i fra Juro Marčinković iz Župe Našašća Sv. Križa, Križpolje.

Na dnevnom redu kapitula bila su uz druge teme razmatrana dostavljena pismena pastoralno-financijska godišnja izvješća iz naznačenih župa, kao daljnja pripomoć i smjernice upravi Provincije za organizaciju njihove predstojeće sjednice. Bilo je govor o prošloj godini u kojoj je dosta toga konkretnoga poduzeto i učinjeno na pastoralno-duhovnom, građevinskom i karitativnom planu, ali i dosta toga je bilo ograničeno i uvjetovano zbog pandemije bolesti uzrokovane koronavirusom, zbog čije su pojave franjevačko-svećenički rad i zauzetost još uvijek uvjetovani strogim pridržavanjem epidemioloških preporuka i zabrana nadležnih tijela Republike Hrvatske.

Sudionici kapitula ukratko su upoznati s nastankom i rastom *Arboretuma sv. Franje*, zasad najvećega u Zagrebu i zasađenoga u listopadu prošle godine, najvećim dijelom u dvorištu samostansko-župne crkve. Razgovaralo se i usvojeno je pozitivno mišljenje o dalnjem odobrenju upravi Provincije o ponuđenoj ideji i mogućnosti gradnje budućega staračkoga doma otvorenoga tipa u sklopu vizionarski ljestepo uređene i ambijentalne cjeline oko samostansko-župne crkve, što bi dodatno podignulo dimenziju i kvalitetu franjevačke nazočnosti i njihova budućega rada na tim prostorima, a i šire – zaključili su franjevci na svom prvom ovogodišnjem bratskom okupljanju.

Nakon kapitula održana je i predkorizmena duhovna obnova *Što znači biti Isusov učenik*, koju je pripremio i vodio član toga samostanskoga bratstva prof. fra Božo Luijić, pozivajući se pri tome na ulomak evandeliista Marka 8,34. Među ostalim, prof. Luijić na kraju je naglasio: „Tko god želi biti Isusov učenik, mora se u svom životnom poslaniu suočiti sa sljedeća tri njegova životna i

evanđeoska postulata i prihvati ih: 1. *Neka se odreće samoga sebe*, 2. *Neka uzme svoj križ* i 3. *Neka me slijedi iza mene.*“

Prvi samostanski kapitol i duhovna obnova zaključeni su u bratskom ozračju molitvom i druženjem te zajedničkim objedom u prostorima samostana nebeskoga zaštitnika sv. Ilike proroka. (bosnasrebrena.ba)

Proslava bl. Mihaela Sopoćka, utemeljitelja Družbe sestara Milosrdnog Isusa

Novi Travnik, 15. veljače 2021.

U Župi Uzašašća Gospodinova u Novom Travniku proslavljen je 15. veljače 2021. godine spomendan bl. Mihaela Sopoćka, utemeljitelja Družbe sestara Milosrdnog Isusa. U posljepodnevnim satima bila je pobožnost – molitva krunice Božanskom milosrđu, a potom je s. Frančiska Jadwiga Kwiatkowska imala izlaganje o životu i djelu bl. Mihaela Sopoćka. Zatim je uslijedio središnji dio proslave, euharistijsko slavlje koje je predslavio vlč. Jakov Kajinić, duhovnik u Vrhbosanskom sjemeništu Petar Barbarić u Travniku i župnik Župe sv. Ilike proroka u Rostovu, u koncelebraciji s domaćim župnikom vlč. Markom Majstorovićem i župnim vikarom vlč. Marcelom Tunjićem te svećenicima iz okolnih župa i Sarajeva, vlč. Markom Oršolićem, vlč. Antonom Ledićem i o. Antonom Topićem, DI.

Na početku misnoga slavlja blagoslovljena je slika bl. Mihaela Sopoćka koja će biti izložena u crkvenim prostorijama. Nakon svete mise izložene su na čašćenje moći bl. Mihaela Sopoćka. Za vrijeme čašćenja moći bila je molitva litanija bl. Mihaela Sopoćka. Na proslavi je sudjelovao veći broj vjernika,

kao i sestara redovnica drugih družbi, koji su molitvom podržali pastoralni rad i djelovanje sestara Milosrdnog Isusa u župi. Nakon mise upriličeno je zajedničko druženje i večera za svećenike i redovnice. Posebno iznenađenje bila je torta za sestru Damaris i sestru Frančišku, a koju su u znak zahvalnosti poklonile žene vjernice župe, odnosno majke djece koja aktivno djeluju u župi (na vjeronauku, u zborovima, na radionicama, u ministiranju...), s kojima sestre radosno i neumorno rade odgajajući ih u kršćanskom duhu. (KVRPP BiH / KT)

Održana duhovna obnova za kandidatice u Samostanu Egipat

Sarajevo, 20. veljače 2021.

U Samostanu *Egipat* sestara Služavki Malog Isusa održana je u Sarajevu 20. veljače 2021. godine duhovna obnova za kandidatice, koju je predvodio vlč. Ilija Marković, docent na Katedri kanonskog prava sarajevskog Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta.

Na susretu *Sveto pismo – Božja osobna iskaznica* istaknuta je važnost molitve i čitanja Svetoga pisma u životu svake Bogu posvećene osobe. Vlč. Ilija govorio je o pozivu kao daru. Naš poziv nije nešto što smo mi zasluzili svojim sposobnostima, nego je on dar koji je izmoljen. Primjer toga da Bog bira ne gledajući na vanjštinu, nego na srce, vidimo u izabranju Davida. Kao novozavjetni primjer poziva istaknuo je dogadaj iz Ivanova evanđelja 1,35–43, gdje se govorи o pozivu prvih učenika. Ivan Krstitelj stajao je sa svojim dvama učenicima u trenutku kada je prolazio Isus i govorio im da je on Jaganjac Božji. Dvojica učenika odmah podoše za njim. Zanimljivo je da

ih Isus ne pita koga traže, nego što traže. Oni su tražili smisao, nadu, ispunjenje, nešto što im je nedostajalo. Njih je zanimalo gdje Isus stanuje, na što im on odgovara da dođu i vide. Isus želi da ga oni upoznaju. Tek kada su upoznali Isusa, prepoznali su da je on Mesija koji ima doći. Kada je upoznao Isusa, Andrija ide do svoga brata da mu priopći da su našli Mesiju. Tek kada je upoznao Isusa, bio je sposoban nekoga dovesti k njemu. Tako je i s onima koji su pozvani, onda kada upoznaju Isusa, kada se druže s njime, imat će onu istinsku radost koja osvaja i bit će sposobni dovesti druge do Njega.

Vlč. Ilija zatim je upozorio na činjenicu da se svaki čovjek u svome pozivu ponekad umori. U Svetom pismu nalazimo primjer umornoga proroka Ilije, koji je pao u očaj jer se susreo s ograničenošću i nije bio vidio plodove. Život mu je bio u opasnosti jer je revnovao za pravoga Boga te je zaželio umrijeti i odlazi na brdo Horeb te se skriva u šilji (usp. 1 Kr 19,1–15). Božji glas poziva Iliju da izide iz šilje i stane pred Bogom koji upravo prolazi. Nakon što su prošli vihor, potres i oganj, Ilija prepoznaće Boga u blagom lahoru koji mu govori da se vrati. Ojačan tom snagom susreta s Bogom, Ilija se vraća.

Ključ snage i ponovnoga otkrivanja sva-
ga poziva stoji u molitvi koja je susret s Bogom. Molitva nije monolog, ona je dijalog između dvaju prijatelja, oca i djeteta. Za one koji su pozvani živjeti poziv redovništva najveća je opasnost da molitva postane samo recitacija, da izgube svijest o tome da se, dok mole, nalaze pred živim Bogom. Također molitvom koja postaje monolog gubi se snaga. Druga opasnost koja vreba jest

nedostatak vremena. Vrlo je važno pronaći vrijeme za molitvu, za tišinu i sabranost jer, kako smo vidjeli u primjeru proroka Ilije, Bog progovara u tišini.

Nakon predavanja u samostanskoj kape-
lici slavlјena je sveta misa te je ujedno bila i prilika za svetu isповijed. Susret je završio uz druženje oko obiteljskoga stola. (Matea i Nikolina, kandidatice)

Vjeronaučna dvorana č. s. Danke Jurčević u Kaknju

Kakanj, 25. veljače 2021.

Dvadeset i pet godina od mučeničke smrti s. Danke Jurčević, KBLJ, navršit će se u rujnu 2021. godine. Tom prigodom župnik Župe sv. Petra i Pavla u Kaknju vlč. Žarko Vujica postavio je spomen-ploču na vjeronaučnoj dvorani koja sada nosi ime č. s. Danke Jurčević. Dana 25. veljače 2021. ploču su otkrili vlč. Žarko i s. Viktorija Dedić, koja je taj dan slavila imendan, a potom je župnik blagoslovio ploču. Otkrivanju i blagoslovu ploče nazočile su sestre Kćeri Božje ljubavi iz zajednice u Kaknju.

Sestra Danka Jurčević rođena je 1950. godine u Jardolu, župa i općina Vitez. Doživotne redovničke zavjete položila je u Zagrebu 15. kolovoza 1970. godine u Družbi sestara Kćeri Božje ljubavi. Službovala je u Kaknju, Puli, Zapolju, Sarajevu, Derventu i ponovno u Kaknju, gdje je mučenički ubijena 30. rujna 1996. godine pokraj zgrade župnoga Caritasa kod župne crkve u 20:10. Po svemu sudeći, ubojstvo je unaprijed isplanirano i izvršeno s osam uboda i posjekotina nožem. (KVRPP BiH / s. Angela Zirdum, FDC)

Duhovne vježbe za svećenike na Plehanu

Plehan, 21. – 25. veljače 2021.

Duhovne vježbe za svećenike pod geslom *Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom!* (Iv 12,26) održane su u Franjevačkom samostanu sv. Marka, evanđelista na Plehanu u Bosanskoj Posavini od 21. veljače do 25. veljače 2021. godine. Voditelj duhovnih vježbi bio je o. Ivan Ike Mandurić, superior isusovačke zajednice u Osijeku. Uz domaćeg gvardijana fra Antu Tomasa sudjelovalo je još 18 svećenika. Nazočno je bilo i troje laika koji su vezani za tu samostansku zajednicu.

Nakon molitve Večernje i zaziva Duha Svetoga o. Mandurić prvoga dana u prigodom je nagovoru svećenicima posvijestio što su u biti duhovne vježbe i zašto su one potrebne svećenicima. Uz ostalo je rekao da su duhovne vježbe prastari sustav koji čovjeku pomaže da Boga dozove u prostore vlastitoga života i u isto vrijeme da se penje prema Bogu i uđe u Božje prostore; da duhovno vježbanje sadrži i elemente tjelesnoga vježbanja, treninga te zahtijeva snažnu motivaciju, zalaganje, napor i disciplinu.

Govoreći o razlici između tjelesnoga i duhovnoga vježbanja, naglasio je kako je pri tjelesnom treningu rezultat gotovo uvijek razmjeran pametno uloženom trudu, dok u duhovnom vježbanju rezultat ovisi o Bogu koji nam daje svoju milost u onoj mjeri koliko smo mu otvoreni. „Glavni je cilj svih meditacija, kontemplacija, ispitivanja savjesti, usmene i mislene molitve da nas što više otvore Bogu i dopuste da u nama djeluje njegova milost“, ustvrdio je voditelj. Kroz ostala četiri dana u svojim je nagovo-

rima i homiliji promišljao o grijehu i nješovim posljedicama, o Božjoj ljubavi koja je bezuvjetna, koja pokreće svijet, o Bogu koji je milosrdan, o molitvi, o poniznosti, o poslanju, o talentima. „Grijeh ima počelo u duhu, a ne u tijelu, on je pokazatelj stanja našega duha; srce najviše opterećuje ono što nismo predali Gospodinu, zato mu dopustimo da uđe u naš život; pozvani smo usvojiti Kristova načela po svaku cijenu i na njima graditi svoj život; sve svoje pouzdanje staviti u Božje ruke; kao svećenici pozvani smo sve činiti na Božju slavu, odnosno biti svjesni da sve što činimo – činimo za Krista, te biti ljudi za druge; ideal kršćanskoga života poraz je u ovome svijetu; Krist nam želi dati slobodu srca, da otkrijemo tu Kristovu snagu slobode spram ovoga svijeta; neka nas Božja milost potakne da tražimo tu slobodu i da među svim svjetovnim izazovima prepoznamo samo izazove koje Bog pred nas stavlja – kako srce ugrabiti drugomu“, neke su od snažnih, poticajnih i ohrabrujućih poruka voditelja koje su bile protkane biblijskim tekstovima i osobnim svjedočenjima.

Zadnjega je dana voditelj promišljao o misteriju euharistije kao najprimjerenijoj temi svećeniku. Naglasio je kako je euharistija središnji događaj kršćanskoga života, osobito svakoga svećenika. „Isusovo je poslanje plodno, donosi plod koji ostaje. Plod njegova poslanja jest ljubav. Ono što On čini jest ljubav... Kod posljednje večere i svega što uključuje, Isusovo poslanje doživljava svoje ispunjenje. Upravo to ispunjenje Isusova poslanja slavimo u euharsitiji, tu dodirujemo puninu i zahvaćamo iz nje“, naglasio je voditelj Mandurić. Program je toga dana završen zahvalnim misnim slavljem.

Kako je prvi put na Plehanu, o. Mandurić iskazao je svoje oduševljenje tim, kako je rekao, lijepim i pitomim krajem, a napose zajedništvom i hrabrošću svećenika koji na tom području djeluju. Zajedno sa svećenicima pohodio je i groblje na kojem su pokopani franjevci toga kraja i predvodio molitvu za sve njih. Tijekom svih dana svećenici su imali priliku za bratsko druženje.

Gvardijan Tomas zahvalio je na kraju voditelju što ih je osnažio u njihovu poslanju, kao i braći svećenicima na sudjelovanju u tom važnom događaju koji ponovno pokazuje da je Plehan uistinu vjersko-kultурno središte. Podsjetio je kako je taj prostor još posut minama zla koje se teško brišu, no kako je rekao, svakim korakom dobrote i mira čine ga dostoјnim za život čovjeka i potvrđuju da Gospodin nikada neće ostaviti dobre ljudi, pogotovo vezane za taj prostor Bosanske Posavine. (KVRPP BiH / B. Lukačević)

Duhovne vježbe sestara klarisa

Brestovsko, 21. – 27. veljače 2021.

U Samostanu sv. Klare u Brestovskom od 21. do 27. veljače 2021. godine sestrama klarisama održao je duhovne vježbe fra Ante Marić, član Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM.

Razmatranja je temeljio na pet Isusovih prispodoba: Sijač, Kukolj, Milosrdni Samarijanac, Zgrtanje varava bogatsva (prispodoba o bezumnom bogatašu) i Izgubljeni i nađeni sin. Kroz te evandeske ulomke sestre su mogle jasnije sagledavati svoj odnos s Bogom, sa samima sobom, s drugima, kao i s prirodom. Voditelj duhovnih vježbi u potpunosti se prilagodio svim molitvenim

točkama sestara te ih je još i obogatio predvođenjem križnoga puta čiji je tekst sam napisao. Lijep trenutak bio je i zajedničko gledanje opere *Diva Grabovčeva* uz fra Antino tumačenje njezina nastajanja. Fra Antina bratska blizina, franjevačka radost i nenametljiva jednostavnost ispunila je i prožela svaki susret. (Sestre klarise)

Duhovna obnova sestara Služavki Maloga Isusa u Jablanici

Jablanica, 27. veljače 2021.

U Župi Bezgrješnog začeća BDM u Jablanici održana je 27. veljače 2021. godine duhovna obnova za sestre Služavke Maloga Isusa Sarajevske provincije na kojoj je sudjelovalo 11 sestara iz zajednica u Neumu, Prozoru, Mostaru i iz zajednica u Nadbiskupskom ordinarijatu i Apostolskoj nuncijaturi u Sarajevu.

Susret je započeo molitvom Trećega časa u župnoj dvorani, nakon koje je pročelnica Vijeća za duhovnu baštinu oca Utemeljitelja, duhovnost i trajnu formaciju SMI s. M. Manda Pršlja izložila predavanje *Dijete Isus Riječ Tijelom postala – Oblikovanje Služavke Malog Isusa kroz Riječ Božju*. U svom predavanju s. Manda najprije je govorila o Djetuštu Isusu, koji je središnji lik duhovnosti sestara Služavki Maloga Isusa. Potom je govorila o ljubavi kojom nas Bog ljubi, a onda o Blaženoj Djevici Mariji, važnosti njezina imena i služenja.

U drugom predavanju *Etape Božanskog čitanja* govoreno je o čitanju, meditiranju i kontempliranju Božje Riječi. Sestre su se zatim kratko osvrnule na predavanja i poхvalile rad Vijeća za duhovnost. Također su promišljale o prvoj i drugoj točki Zaključa-

ka i odluka XVI. redovitog Provincijskog kapitula, gdje su sestre posvjedočile kako žive karizmu te se preispitivale što i kako učiniti više i bolje.

Nakon predavanja slijedilo je u župnoj crkvi klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, a tijekom klanjanja bila je mogućnost svete ispovijedi. Zatim je domaći župnik don Marko Šutalo slavio sv. misu. U uvodnom dijelu iznio je svoje iskustvo upoznavanja sa sestrama 1980. godine, a u propovijedi je posebno istaknuo primjer života sv. Jeronima, kako se on po povratku u Rim počeо *baviti* Božjom Riječju, prevesti Svetu pismo, i tada su ga braća zamrzila i pokušala mu učiniti nažao. Ali što su ga više mučili i što je više bila hladnoća ljudska, to je on više stao uz Boga. Don Marko potaknuo je sestre da se u ovoj Godini Božje riječi u ovom društvu i današnjem svijetu, koji se sve više udaljuje od Boga, sjete da smo mi pozvani hraniti se Božjom Riječi i moliti da Bog sve ljude oslobođi hladnoće koja udaljava od Riječi i ljudskosti.

Uslijedilo je zatim druženje kod obiteljskoga stola, a nakon toga radosne i zahvalne Bogu za sve primljene milosti, organizatorima, a nadasve domaćinu don Marku, sestre su se vratile svom svakodnevnom služenju.
(s. M. Nikolina Džavić)

Susret animatora liturgijskog pjevanja i sviranja

Sarajevo, 27. veljače 2021.

U dvorani Pavla VI. na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Sarajevu 27. veljače 2021. godine upriličen je Susret animatora liturgijskog pjevanja i sviranja Vrhbosanske nadbiskupije.

Na početku okupljenih 15-ak sudiонika pozdravio je vlč. Marko Stanušić, profesor crkvene glazbe na KBF-u, *regens chori* sarajevske prvostolnice i koordinator za crkveno-liturgijsku glazbu Vrhbosanske nadbiskupije, koji je predvodio i zajedničku molitvu. Istaknuo je kako je to prigoda i za razmjenu iskustava te je predstavio program susreta.

Uslijedilo je prvo predavanje *Koralno pjevanje – molitva Crkve* koje je održao dekan Franjevačke teologije u Sarajevu fra Danimir Pezer, koji predaje na Katedri liturgike. On se u svom predavanju osvrnuo na samu važnost crkvenoga pjevanja, potom na teorije o nastanku glazbe te je citirao misli velikana uma o crkvenom pjevanju. U nastavku je kazao što je to, zapravo, koralno pjevanje, istaknuvši kako se može reći da je ono, zapravo, uglazbljeno Svetu pismo. Osvrnuo se i na blagodati koralnoga pjevanja u muzikoterapiji.

Potom je profesor crkvene glazbe na Franjevačkoj teologiji fra Emanuel Josić održao praktično predavanje *Pravilno disanje i impostacija glasa*, progovorivši o važnosti i vrstama disanja; demonstraciji i objašnjenju kostoabdominalnog disanja – kombiniranoga disanja kojim se treba služiti tijekom pjevanja, kao i o uvjetima za njegovo postizanje. Okupljenima je većinu spomenutoga i praktično pokazao. Posebno je istaknuo važnost stava za prirodnu reakciju tijela tijekom pjevanja. Savjetovao je okupljene o načinu kako članovima zbora približiti stručne pojmove važne za pravilno pjevanje. Nakon predavanja ostavljena je mogućnost za postavljanje pitanja te je uslijedila stanka.

U drugom dijelu susreta vlč. Stanušić govorio je, interaktivno, o liturgijskom svi-

ranju, posebno se osvrnuvši na orguljsko sviranje, rastumačivši najvažnije pojmove vezane za njega te uputivši okupljene kako ga što bolje izvesti. Osvrnuo se i na nezainteresiranost našega vjerujućega puka za sudjelovanje u liturgijskom pjevanju na misi, istakнуvši kao dobar primjer zemlje njemačkoga govornoga područja. Zatim je praktično prezentirao kako se sviraju liturgijske pučke popjevke iz Kantuala PGPN, kojom registracijom, kojim tempom...

Na kraju susreta bilo je govora o planiranim aktivnostima, na poseban način o XXIII. susretu liturgijskih zborova Vrhbosanske nadbiskupije koji je planiran za 8. svibnja, ali zbog nepovoljne i nestabilne epidemiološke situacije nije sigurno da će se održati. Vlč. Marko, koji je inače i glavni urednik periodičnoga glasila za liturgijsku glazbu *Magnificat*, a koje izlazi već 14 godina, potaknuo je i pozvao sve sudionike na suradnju. Susret je završio molitvom i zajedničkim objedom u bogoslovskoj blagovao-nici. (nedjelja.ba)

Susret sestara juniorki Služavki Maloga Isusa u Vitezu

Vitez, 28. veljače 2021.

U Domu *Sv. Josip* u Vitezu održan je 28. veljače 2021. godine susret sestara juniorki Služavki Maloga Isusa Sarajevske provincije. Susret je započeo u podne zajedničkim objedom i druženjem kod obiteljskoga stola. Uz tjelesnu okrepnu, kod obiteljskoga smo se stola krijepile izmjenom iskustava o životu i radu u različitim službama. Susret je organizirala učiteljica juniorki s. M. Ljilja Marinčić, a sudjelovale su sve četiri sestre juniorke: s. M. Nikolina Džavić, s. M. Rita

Oborović, s. M. Mihaela Martinović i s. M. Pia Pilić. Nakon ugodnoga druženja i okrepe slijedio je radni dio sastanka.

Tema prvoga dijela susreta bila je djelovanje sestara Služavki Maloga Isusa na *Polju svete Filomene* i na *Dolorozzi* u Čardaku. Ta tema bila je priprema za skoro slavlje Dana Provincije, koje će se slaviti u Čardaku početkom svibnja ove godine. Svaka je od sestara istaknula što ju je najviše dotaknulo u životu prvih sestara koje su živjele i djelovale na tim iznimno zahtjevnim ekonomijama Družbe, na kojima su mnoge sestre zbog teških poslova, gladi i bolesti izgubile svoje mlade živote kako bi prehranile sarajevsku siročad i siromašne starice. Pri koncu su zaključile da su životi prvih naših sestara istinski primjer i poticaj svakoj Služavki Malog Isusa dananjega vremena.

U drugom dijelu juniorskoga susreta sestra Nikolina Džavić izložila je razmišljanje o temi *Evandeosko siromaštvo* iz VII. poglavlja Konstitucija i Direktorija Družbe sestara Služavki Maloga Isusa. U svom je osvrtu na zavjet siromaštva s. Nikolina podsjetila kako Konstitucije naglašavaju da redovnice slobodnom odlukom javno priznaju Boga kao njihovo najveće dobro. Iz ljubavi prema Bogu odriču se zemaljskih dobara i slijede život Isusa Krista. Cijela Družba i svaka sestra nastoje biti siromašne stvarno i u duhu. Zato je potrebno da se srcem ne prianja ni uz ono što je sestrama dopušteno i dano na uporabu, nego da srcem uzdignutim Bogu i vođene Duhom Svetim nastoje steći što savršeniji oblik kreposti siromaštva.

Na koncu je s. Nikolina priopćila rezultate ankete koju je napravila među studentima na Teološko-katehetskom institutu u Mostaru s kojima je razgovarala o tome

kako laici danas vide življeno siromaštvo Bogu posvećenih osoba. Sestre juniorke potom su sa sestrom magistrom otvoreno razgovarale o izazovima s kojima se susreće zavjet siromaštva danas, u ovom svijetu materijalizma i hedonizma. Zaključile su kako je najvažnije krenuti od sebe i zaista se zapitati imam li slobodno srce od svih zamarnosti i mode svijeta, punim li svoje nutarnje praznine materijalnim dobrima ili ih predajem Gospodinu da ih on ispuni svojom ljubavlju i milosrđem. (s. M. Pia Pilić)

Korizmena duhovna obnova Prijatelja Maloga Isusa iz Neuma

Hrasno, 3. ožujka 2021.

Članovi Društva Prijatelji Maloga Isusa (PMI) iz Neuma, predvođeni s. M. Danicom Bilić, uputili su se 3. ožujka 2021. godine prema svetištu Kraljice Mira Hrasno (Neum) na hodočašće i duhovnu okrepnu.

U svom osvrtu na taj susret sudionica i članica PMI-a Nada Krešić piše: „Suočeni s pandemijom i otežanim susretima, uskraćeni smo za hodočašća, kao i za naša druženja, ali ne i za milosti koje nam naša Gospa može izmoliti kod svojega Sina kojega je rodila za sve nas i naše spasenje. Prije euharistijskoga misnoga slavlja u crkvi Bezgrješnoga začeća izmolili smo žalosno otajstvo Gospine krunice, kao i posvetne molitve Srcu Isusovu i Marijinu. Misno slavlje predvodio je župnik i upravitelj svetišta Hrasno don Antun Pavlović. Okrijepljeni snagom i prisutnošću euharistijskoga Isusa, Prijatelji Maloga Isusa uputili su se prema križnim postajama koje vode od postaje do postaje, lagano do brda na kojem majka svih nas Kraljica Mira uzdignutom rukom upućuje blagoslov.

Poticaji za meditacije tijekom križnoga puta uzeti su od sluge Božjega Petra Barbarića. Prisjetili smo se kako je rastao i školovao se u vrlo teškim uvjetima. Želio je biti svećenik, a za Isusa je bio spreman i život dati. U osmom razredu gimnazije razbolio se od tuberkuloze te je umro položivši redovničke zavjete. Njegovi zemni ostatci nalaze se u Travniku, a na njegovu se grobu rado okupljuju i mole učenici i ostali vjernici. Molitva križnoga puta potaknula nas je da uvijek i u svakoj situaciji predamo srce Bogu po rukama naše nebeske majke Marije.

Taj molitveni hod zaključismo molitvom zahvale Bogu za dar života, za darovani dan i za duhovni susret, kao i za sve životne susrete. Nakon duhovne okrepe uputili smo se kod župnika Župe Krista Kralja Hutovo na tjelesnu okrepnu. (Nada Krešić, PMI)

Dakoni posjetili sestre na Bjelavama

Sarajevo, 4. ožujka 2021.

Dakoni krajevne Crkve BiH posjetili su četvrtoga dana svoga studijsko-duhovnoga putovanja, 4. ožujka 2021. godine, Školske sestre franjevke u provincijalnoj kući na Bjelavama u Sarajevu. Učinili su to nakon posjeta i susreta u prostorijama Caritasa Vrhbosanske nadbiskupije u Sarajevu na Stupu, provincijalnoj kući sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog u Samostanu *Majka Divna* na Stupu, Provincijalatu Franjevačke provincije Bosne Srebrene u Kovačićima na Grbavici, nadbiskupskoj rezidenciji, Medijskom centru Vrhbosanske nadbiskupije, Nadbiskupskom ordinarijatu vrhbosanskom, uredu Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine i Misijskoj središnjici.

Đakoni su 4. ožujka 2021. godine najprije posjetili sestre Služavke Malog Isusa Sarajevske provincije, a potom su prešli preko puta u provincijalnu kuću Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina. Đakone i mons. Pavu Jurišića, voditelja Đakonske pastoralne godine, dočekala je s. Lidija Jurišić, zamjenica provincialne predstojnice, zajedno sa sestrama. U kapeli Prečistog Srca Marijina kratko su se pomolili, a potom je s. Lidija pozdravila goste i izrazila radost što su poohodili i tu redovničku zajednicu na Bjelavama. Nakon što je u kratkim crtama predstavila život i djelovanje Provincije, pošli su u blagovaonicu gdje su se zadržali sa sestrama u razgovoru i pjesmi.

„Hvala svima koji su nas s ljubavlju primali u kućama i ustanovama koje smo poohodili, a iz kojih smo otišli obogaćeni u svakom pogledu. Neka Bog svima bude nagrada za ljubav i iskazano dobročinstvo“, kazao je mons. Jurišić. (KTA / ŠSF)

120. obljetnica smrti Majke Margarite Pucher, utemeljiteljice Školskih sestara franjevki Krista Kralja

Sarajevo, 6. ožujka 2021.

U povodu 120. obljetnice smrti utemeljiteljice Školskih sestara franjevki Krista Kralja provincialna predstojnica Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina s. M. Kata Karadža napisala je sestrama svoje zajednice: „U vremenu neizvjesnosti koje živimo zbog globalne krize potrebna nam je ponajprije vjera, molitva i spremnost na žrtvu, na što nas potiče također život i djelo naše utemeljiteljice s. Margarite Pucher.

Dan rođenja i smrti naše utemeljiteljice, 6. ožujka, na poseban način ujedinjuje u molitvi i dragom sjećanju na sve ono što nam je ostavila u baštinu, posebno danas kada se navršava 120 godina od njezine smrti. Budimo sestre poput nje – spremne na žrtvu odričući se vlastite volje kako bismo ispunjavale volju Božju, spremne u duhu vjere, trajnoj molitvi i zahvalnosti suočavati se s poteškoćama koje donosi svakodnevica.“ (wwwssf.hr)

Korizmena duhovna obnova za djelatnice Vrtića Sv. Josip u Vitezru

Vitez, 6. ožujka 2021.

U samostanu Sestara Služavki Malog Isusa održana je 6. ožujka 2021. godine u Vitezru korizmena duhovna obnova za djelatnice predškolske ustanove Vrtić *Sv. Josip* o temi *Rast u duhovom životu*.

Duhovna obnova započela je u kapelici samostana molitvom Svetom Križu, a zatim kao uvodni dio prikazano je Stadlerovo razmišljanje o Isusovoj smrti i sedam riječi s križa, u riječi i slici, što je priredila s. Manda Pršlja, Služavka Malog Isusa, kao i predavanje. Sudionice duhovne obnove imale su priliku prisjetiti se kako duhovno izrastati ponajprije znači rasti u bogoslovnim krepostima: vjeri, nadi i ljubavi. Zatim podsjetiti se kako se duša hrani prije svega molitvom, slušanjem Riječi Božje i sakramentalnim životom. Za put rasta u vjeri potrebno je moliti, čitati Svetu pismo, sudjelovati na sv. misi, redovito se isповijedati, štovati Blaženu Djericu Mariju. Na sve to nadovezuje se rast u duhu karizme Družbe sestara Služavki Malog Isusa, koju je utemeljio prvi vrhbosanski nadbiskup sluga Božji dr. Josip

Stadler. Upravo Stadler želi i danas svima koji su u njegovim kućama, ustanovama koje je on sam gradio, utemeljio da se Božje Ime pronesе i proslavi na zemlji. I na kraju stavljen je naglasak kako se u ovoj godini posebno preporučuje upoznati sv. Josipa, kako bi poput svetoga Josipa djelovali iz slušanja Riječi Božje. Za kraj prvog dijela duhovne obnove prikazana je prezentacija o svetkovaju dana Gospodnjeg, kako to Stadler opisuje u jednoj svojoj pastoralnoj poslanici.

U drugom dijelu duhovne obnove sudiонice su imale priliku za svetu isповijed, a nakon toga sudjelovati u svetoj misi, koju je predslavio fra Velimir Bavrka, župnik župe iz Viteza. U prigodnoj propovijedi fra Velimir osvrnuo se na riječ Božju iz evandelja i progovorio o tome kako zadobiti Božju ljubav i biti otvoreni za Božju milost. Zatim se osvrnuo na poučavanje i odgoj djece, za koji se prije svega traži svjedočanski izraz lica onih koji odgajaju. Pozvane ste odgajati djecu kao cjelovite osobe, kazao je župnik i tumačio dalje kako je posao odgojitelja izazovan, osjetljiv i častan, stoga je župnik sve pozvao na rad na sebi, dosljednost, kreativnost, čuvati se rutine, laskanja, oholosti te učiti se mudrosti jer sve nam je dano odozgo. „Potrebno je ući u prostor Svetoga i susresti se s Isusom, koji je ljubav i milosrđe. Pedagoški odgoj nema plodova bez kvasca ljubavi.“ Župnik je naglasio da se djeca odgajaju u molitvi, a zatim je na zanimljiv način podsjetio kako duša može najviše boljeti, a da bi ozdravila treba do ručkovati, ručati i večerati, i to hraneći se molitvom, Božjom Riječju i euharistijom. „Potrebno je ispuniti se Božjim sadržajem, kako nas aktivizam ne bi pregazio i ispra-

znio“, zaključio je fra Velimir. Nakon svete mise slijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom.

Sudionice duhovne obnove kroz ponuđena pitanja dale su osobni osvrt na održani susret istakнуvši svoje pozitivno iskustvo, kao i bogatstvo poticaja u radu s djecom, kao i u duhovnom životu. Izrazile su svoju zahvalnost Bogu i organizatorima plodne duhovne obnove. (SMI i djelatnice Vrtića *Sveti Josip* Vitez)

Revitalizacija župnih zajednica – Susret s različitošću

Sarajevo, 5. – 7. ožujka 2021.

U Nadbiskupijskom centru za pastoral mladih *Ivan Pavao II.* od 5. do 7. ožujka 2021. godine održan je u Sarajevu susret bogoslova u okviru pastoralnoga projekta *Služeće vodstvo za životnu Crkvu (Revitalizacija župnih zajednica)*. Susret je započeo večerom te pozdravnim i uvodnim govorom ravnatelja vlč. dr. Šime Maršića, nakon čega su bogoslovi imali priliku razgovarati s vlč. Ivanom Butumom i fra Nikolom Kozinom o njihovim pastoralnim iskustvima na župama u kojima djeluju.

Dana 6. i 7. ožujka, održan je seminar *Inkluzija u pastoralu mladih – Susret s različitošću*. Predavačica je bila dr. Sandra Bjelan-Guska, profesorica na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu, Odsjeka za pedagogiju. Tijekom dva dana bogoslovi su imali priliku čuti što je to inkluzija, razgovarati i promišljati o temi stereotipa i predrasuda kao preprekama inkluzivnom pristupu svakoj osobi, darivanja sebe u susretu s različitošću te što svatko od nas može učiniti i dati u promociji inkluzivnijega i pravednijega društva za sve.

Susret je završio svetom misom koju je predvodio vrhbosanski nadbiskup koadjutor mons. Tomo Vukšić. U prigodnoj propovijedi mons. Vukšić naglasio je radost zbog toga susreta i važnost inkluzije u pastoralu. Zatim je, pozivajući se na prvo čitanje, posebno na prvu od deset zapovijedi Božjih, pozvao bogoslove da se ne klanjaju nikomu i ničemu drugom doli Bogu jedinom. Ako svojim životom i djelovanjem prihvativimo zapovijedi Božje, osjetit ćemo radost u srcu. Krist nas u Novom zavjetu poziva da se obratimo i vjerujemo evanđelju, da ljubimo jedni druge kao što je On nas ljubio – rekao je uz ostalo nadbiskup Vukšić. (KTA / mladicentar.org)

Kanonski pohod i izbor opatice u Samostanu sv. Klare

Brestovsko, 10. ožujka 2021.

Dana 10. ožujka 2021. godine provincialni poglavar Franjevačke provincije Bosne Srebrenе fra Jozo Marinčić započeo je kanonski pohod u Samostanu sv. Klare u Brestovskom. Obraćajući se sestrama klarisama, zazvao je na njih Božji blagoslov moleći da „Gospodin bude uz nas sa svojom milošću u ovom kanonskom pohodu, da nas rasvijetli svojim Duhom i po zagovoru Djevice Marije, sv. oca Franje i sv. Majke Klare neka nam dade duh obraćenja i obnove u svojoj ljubavi“. Otac provincialni poglavar razgovarao je sa svakom pojedinom sestrom, a potom je pregledao unutrašnjost samostana te zapisnike i druge knjige zajednice.

Sljedećega dana, pod predsjedanjem vizitatora fra Joze i u prisutnosti dvaju skrutatora fra Ilijе Jurićа i fra Nikice Vujice, održan je izbor nove uprave samostana. Za opaticu je ponovno izabrana s. M. Hijacinta Bati-

nić, njezina je zamjenica s. M. Klara Vujica, a savjetnica s. Marija Milić. Zahvalni Bogu za Njegovo vodstvo pri ovom izboru, zajednica se okupila u kapelici i otpjevala himan *Tebe Boga hvalimo*. Sestre su čestitale novozabranoj opatici i iskazale joj poslušnost.

Na samom kraju s. M. Hijacinta zahvalila je ocu provincialnom poglavaru za sve što čini za zajednicu sestara u Brestovskom i obećala je trajnu molitvenu potporu njemu osobno i cijeloj Provinciji Bosne Srebrenе. Otac provincialni poglavar uime Franjevačke provincije poručio je sestrama da mogu uvijek računati na pomoć, bilo duhovnu ili materijalnu. (Sestre klarise)

Čitanje Biblije u Visokom

Visoko, 10. ožujka 2021.

U povodu Godine Božje riječi u župnoj i samostanskoj crkvi sv. Bonaventure u Visokom organizirano je u srijedu 10. ožujka 2021. godine čitanje Biblije. Tako je ta župna i samostanska zajednica postala dijelom jedne vrlo lijepе akcije uključivanja među desetke župa u Hrvatskoj i Bosni u kojima se kroz cijelu korizmu organizira neprekidno čitanje Biblije. Tom akcijom željelo se posvijestiti poruke koje su, kroz biblijske tekstove nadahnute Duhom Svetim, ostavili sveti pisci – proroci, evanđelisti i apostoli.

Dosad je Biblija nekoliko puta pročitana od korica do korica, braća iz samostana, sestre franjevke, postulanti i sjemeništari, članovi Župnoga pastoralnoga vijeća i Franjevačkoga svjetovnoga reda, framaši i vjeroučenici čitali su biblijske tekstove neprekidno od 10 do 22 sata. Započelo se Evanđeljem po Luki, kako su javili iz Župe

Kraljice Mira u mjestu Marinci (Pregrada), gdje je čitanje upriličeno prethodnoga dana.

U Visokom su do večernjih sati pročitani tekstovi do kraja Druge poslanice Timotoju. Čitanje se od Poslanice Titu predaje vjerničkoj zajednici u svetištu i Župi Majke Božje Bistričke u Mariji Bistrici, a oni sljedećoj župi u nizu. Gvardijan i voditelj župne ekspoziture fra Franjo Radman zahvalio je svim sudionicima čitanja svetopisamskih tekstova istaknuvši da je to poseban milosni dar za župnu i samostansku zajednicu. (KVRPP BiH / fra Franjo R.)

Duhovne vježbe sestara Služavki Maloga Isusa u Gromiljaku

Gromiljak, 7. – 13. ožujka 2021.

U Duhovnom centru *Kuća Navještenja* u Gromiljaku od 7. do 13. ožujka 2021. godine održan je prvi turnus duhovnih vježbi za sestre Služavke Maloga Isusa Sarajevske provincije pod vodstvom vlč. prof. dr. sc. Dubravka Turalije, profesora Svetoga pisma SZ-a na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Sarajevu.

To šestodnevno duhovno putovanje za dvadeset i jednu sestruru započelo je u nedjelju zajedničkom molitvom Povečerja i zazivom Duha Svetoga u samostanskoj kapelici. Osim zajedničke molitve, euharistijskoga slavlja i susreta kod obiteljskoga stola, svaki dan bio je obogaćen izuzetno kvalitetnim, sadržajnim, poučnim i poticajnim predavanjem vlč. Dubravka.

Dana 8. ožujka u prvom prijepodnevnom predavanju vlč. Turalija govorio je sestrama o sluzi Božjem dr. Josipu Stadleru, prvom vrhbosanskom nadbiskupu i

utemeljitelju Družbe sestara Služavki Maloga Isusa, na temelju knjige nadbiskupova tajnika Marka Tvrtkovića *Josip Stadler, prvi vrhbosanski nadbiskup – iz mojih zapamćenja* i nove autorske knjige prof. dr. sc. Milenka Krešića *Nadbiskup Stadler i financije: gradnje, nekretnine i poslovi*. Kazao je kako je Stadler poput zdenca, „tko ga ne poznaje, izgleda plitko, a kad zaroni, onda vidi koliko je dubok“. Istaknuo je neke, po njemu, najvažnije kvalitete iz života nadbiskupa Stadlera, koje sestre kao njegove duhovne kćeri nose u svojim *genima*, samo ih trebaju aktivirati i probuditi. To su sposobnost upravljanja, odvažnost, smjelost, oštromost, odlučnost, dosjetljivost i dovitljivost u brizi za povjerenje mu blago, odlučnost u radu na sebi i suočavanju svoga srca Srcu Isusovu i dr. Ono što svaka Služavka Maloga Isusa treba ustrajno činiti jest moliti utemeljitelja za darove koje je on sam imao, kako bi se kao prava služavka dobro brinula o povjerenoj joj obitelj, naglasio je uz ostalo vlč. Dubravko. Budući da se svakoga osmoga u mjesecu u sarajevskoj provostolnici na poseban način spominje i časti lik sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera, nekoliko je sudonica duhovnih vježbi, zajedno s provincialnom poglavaricom s. Anom Marijom Kesten, u poslijepodnevnim satima hodočastilo na Stadlerov grob i sudjelovalo u euharistijskom slavlju. U isto vrijeme one sestre koje su ostale u *Kući Navještenja*, zajedno s vlč. Dubravkom, pred euharistijskim su Isusom molile za skoru beatifikaciju sluge Božjega nadbiskupa Stadlera, kao i za svaku članicu Družbe sestara Služavki Maloga Isusa, da slijedi Stadlerov primjer u služenju i naslijedovanju Isusa.

Dana 9. ožujka vlč. Dubravko u prvom predavanju govorio je sestrama o Jahvinu zlu sluzi – Sotoni. Biblija ga prikazuje kao onoga koji ima vlast i zadatku da potresa čovjekom i da ga pred Licem Jahvinim optuži za sva zlodjela i pogreške koje je tijekom života učinio. Ali Sotona se s nama nikad ne šali, naglasio je vlč. Dubravko. Njegovi udarci i potresi nikad nisu bezazleni, već uvijek kako bi nas njima dokrajčio i uništio. Kroz biblijske likove Joaba i Joba velečasni je prikazao sestrama kako Sotona djeluje perfidno i lukavo, kako zavodi čovjeka i vodi u propast. S obzirom na život sestara u zajednici, kazao je da tamo gdje nema mira i gdje je kuđenje, možemo biti sigurni da je tamo Sotona na djelu. Stoga se trebamo dobro zapitati gdje i kada ga susrećemo ili gdje i kada radimo njemu u korist, a na svoju propast. Osim toga vlč. Dubravko protumačio je sestrama kako se pravilno moli molitva Očenaš, koja je uz euharistiju i evanđelje važno i jako sredstvo u obrani protiv Sotone. Da bismo se zaštitili i ostali snažni, važno je da naše zajednice budu zajednice Duha Božjega, reda i rada. U poslijepodnevnim satima toga dana uslijedilo je pokorničko bogoslužje: ispit savjesti i sakrament svete ispovijedi.

Dana 10. ožujka tema prijepodnevno-ga predavanja bila je *Služavke u Svetom pismu*, u kojem je vlč. Dubravko naprije iz korijena riječi *služavka* nastojao sestrama pokazati što točno znači taj pojam i koja je uloga služavki u Svetom pismu. Posluživši se slikom štapova za sviranje bubnjeva i štapova za planinarenje, koji samo u paru, tj. zajedno dobro obavljaju svoju službu, vlč. Dubravko kazao je sestrama kako se njihova snaga u ostvarenju službe i uloge

nalazi u zajedništvu koje moraju njegovati. Pomoću primjera života indijske zelene pčele velečasni je nastojao snažno, jasno i otvoreno upozoriti sestre na probleme koji se javljaju u zajedničkom životu, ali i na neizmjernu važnost brige oko toga zajedništva, bez kojega nema redovništva. „Zajedništvo ne smije trjeti“, bio je zaključak koji je vlč. Dubravko ponavljao. Potom je uslijedio govor o pojedinim likovima služavki u Svetom pismu i s njima povezanim osobama pomoću kojih je velečasni upozorio sestre na probleme, kreposti, darove i uloge u životu tih žena, a koji se u manjoj ili većoj mjeri očituju i u životu svake redovnice. Kroz svaku služavku o kojoj govorri Sveti pismo sudionice su mogle sagledati svoj život, djelovanje, probleme s kojima se suočavaju, načine rješavanja problema i ostvarenja povjerenih im uloga. Biblijski likovi o kojima je vlč. Dubravko govorio jesu: Hagara i s njom povezani Sara i Abraham, zatim sluškinje Jakovljevih žena Lee i Rahele – Zilpa i Bilha, te moapka Rut i njezina svekra Noemi.

Dana 11. ožujka uslijedio je govor i razmišljanje o Nabalovoj mudroj ženi Abigajli, koja je jedina žena u Svetom pismu opisana kao kompletna osoba. Osim što je mudra, ona je i „izrazito lijepa žena“ i potpuna suprotnost od svoga muža, kojega Sveti pismo naziva budalom. Primjer tih dvaju biblijskih likova daje nam vidjeti na koji način možemo pristupiti određenim situacijama u našem životu.

Potom je velečasni govorio o hrabroj Izraelki Juditi, koja je iz ljubavi prema svomu narodu i za njegov život stavila svoju glavu na kocku te nam postala primjer ispravnoga življenja ljubavi. Ljubav je uvijek

usmjerena na druge, a samoljublje je đavolska karakteristika, kazao je vlč. Dubravko. Kroz govor o likovima Samuelove majke Ane i Jojakimove supruge Suzane velečasni je dao sestrama mnogo materijala za razmišljanje o svom redovničkom životu, a posebno zanimljivo pitanje bilo je pitanje usamljenosti. To je problem koji se, uza sav posao i predanost radu na njivi Gospodnjoj, zna pojaviti kod osoba posvećenoga života. Velečasni je kazao kako se osjećaj usamljenosti u Svetom pismu lijeći ili molitvom ili porocima. Samuelova majka Ana izvrstan je primjer rješavanja životnoga problema i frustracije molitvom i dogовором s Gospodinom. Pri tome je velečasni naglasio važnost toga osobnoga dogovora s Gospodinom, koji treba biti napravljen „na vrijeme“ i treba ga se držati do kraja. Redovnički život uvijek je primanje od Jahve i davanje drugima. To je dogovor koji mora biti siguran i jasan od samoga početka i ulaska u posvećeni život i za koji će se osoba uhvatiti u trenutcima bure i oluje. Osim toga važno je u životu oko sebe imati mudre ljude koji će nas pravilno savjetovati i pomoći nam izići iz problema.

Dana 12. ožujka prijepodnevnim predavanjem u kojem se govorilo o nekoliko biblijskih likova i situacija vlč. Dubravko završio je ciklus predavanja o starozavjetnim likovima služavki.

Priča o Esteri bila je posljednji primjer služavke u Starom zavjetu. Njezina uloga u životu židovskoga naroda bila je velika, a ostvarila ju je zahvaljujući jasnim informacijama o situaciji u kojoj se njezin narod našao i spremnosti reagirati kako bi ga obranila. Tek kad smo dobro informirani i kad znamo što se od nas traži te koji je naš cilj,

možemo odgovoriti na odgovarajući način i dati svoj doprinos, kazao je vlč. Dubravko. Osoba protiv koje je Estera izvojevala pobedu bio je kraljev savjetnik Haman, koji je za nas slika svega onoga što izaziva nered, odurnost, neposlušnost, što nas dokrajčuje i sakati u služenju i ostvarenju cilja. Po primjeru kraljice Estere, važno je oslobođiti se Hamana. Vlč. Dubravko potom je naglasio kako je posvećeni život proces i važno je poštovati ga na putu prema Kraljevstvu nebeskom.

U poslijepodnevnim satima umjesto predavanja u samostanskoj kapelici upriličena je pobožnost križnoga puta, autora Tomislava Ivančića. Križni put pod nazivom *Podi za mnom* bio je svojevrstan zaključak svega onoga o čemu se u proteklim danima razmišljalo i razmatralo.

Dana 13. ožujka vlč. Dubravko završio je šestodnevno putovanje razmatranjem o obitelji Isusa, Marije i Josipa, stavljujući pri tom naglasak na ulogu Blažene Djevice Marije u povijesti, životu Djeteta Isusa i životu svakoga od nas. U trenutku kada je Marija izgovorila *fiat*, „rasjekla je Stari i Novi zavjet“. Duhovne vježbe zaključene su euharistijskim slavlјem koje je u samostanskoj kapelici predslavio vlč. Dubravko u zajedništvu s vlč. Markom Perićem, umirovljenim svećenikom Vrhbosanske nadbiskupije i dugogodišnjim župnikom Župe Imena Marijina u Gromiljaku. Slavlje je nastavljeno kod obiteljskoga stola uz pjesmu, sramačno druženje i tjelesnu okrepnu. (s. M. Jelena Jovanović)

Duhovna obnova za redovnice grada Sarajeva

Sarajevo, 14. ožujka 2021.

Mjesečna duhovna obnova za redovnice grada Sarajeva u organizaciji Školskih sestara fanjevki Hercegovačke provincije održana je 14. ožujka 2021. godine u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu pod vodstvom tajnika Provincije Bosne Srebrenе fra Damira Pavića.

U svom izlaganju fra Damir govorio je o otajstvu Kristova križa te istaknuo: „Duhovnost bez križa jest lažna duhovnost. Po križu mjerimo ispravnost neke suvremene duhovnosti. Mnogi današnji kršćani žele život u udobnosti, bez križa – poput sv. Petra koji se grije kod vatre i boji se poći za svojim učiteljem na Kalvariju.“ Potaknuo je sudionice duhovne obnove da u trenutcima muke i trpljenja ostanu s Marijom, Isusovom majkom, jer se samo s njom može ostati pod drvetom križa. Citirajući sv. Bonaventuru, kazao je da je potrebno drvetom križa ložiti vatru ljubavi. Po križu, trpljenju, prolivenoj krvi i smrti Isus nas je spasio i otkupio, stoga „svi trebamo biti prijatelji, a ne neprijatelji Križa Kristova“, zaključio je fra Damir. Nakon nagovora slijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramenton i sakrament isповijedi.

Susret je završio euharistijskim slavlјem koje je također predslavio fra Damir u slavlju s dr. vlč. Milenkom Krešićem, profesorom Crkvene povijesti na sarajevskom Katoličkom bogoslovnom fakultetu i ovo-godišnjim koordinatorom mjesecnih duhovnih vježbi. Fra Damir također je izrekao homiliju. (KVRPP BiH)

Proslava sv. Josipa u samostanu Služavki Malog Isusa u Vitezу

Vitez, 19. ožujka 2021.

U Samostanu svetog Josipa u Vitezу 19. ožujka 2021. godine svečanim misnim slavlјem u 11 sati proslavljen je zaštitnik samostana i kapelice sestara Služavki Malog Isusa (SMI) Sarajevske provincije. Misno slavlje predslavio je fra Velimir Bavrka, župnik župe u Vitezу, uz sudjelovanje sestara Služavki Maloga Isusa, na čelu s provincialnom poglavicom s. M. Anom Marijom Kesten, te sudjelovanje vjernika župe Vitez i štovatelja sv. Josipa.

Za slavlje svetkovine sestre Služavke Maloga Isusa i štovatelji svetoga Josipa pripremili su se trodnevnicom koju je u kapelici samostana predvodio župnik fra Velimir, kao i klanjanje pred Presvetim Oltarskom Sakramenton. Prvu večer župnik je naglasio kako se ne treba bojati, nego vjerovati, nadati se i pojačati dva imuniteta, duhovni i tjelesni. Ovo vrijeme izvanredna je prilika da se probudimo, da se okrenemo dobro: postu, čitanju Božje Riječi, kako bismo ojačali iznutra i poput sv. Josipa odgovorili na svakodnevne izazove.

Drugu večer župnik je posebno istaknuo važnu osobinu sv. Josipa, a to je šutnja srca. U šutnji srca možemo osjetiti taj Božji pogled, koji miluje. Lice koje moli, koje je preobraženo iz nutrine srca ozareno je, smireno, vedro i zrači. Kod sv. Josipa bilo je takvo lice i mnogo nutarnjih borbi i prilagođavanja svoje volje Božjoj volji, a to je poziv i nama danas, zaključio je župnik.

I treću večer župnik Velimir govorio je o sličnosti i zrcaljenu lica Isusova i Josipova. Pravednost koja se zrcalila na Josipovu licu,

zrcalila se i na licu djeteta Isusa. Nadalje je župnik pozvao sve da se preispitaju što jesu, a što nisu u usporedbi sa sv. Josipom, čovjekom pravednim, koji ljubi i traži dobro i sreću drugoga. Sv. Josip jednim uhom sluša Boga, a drugim što se to događa u svijetu; prati što Bog hoće, otvoren je Bogu i sluša volju Božju, štiti svoju obitelj i zato je on važan i za nas, naglasio je župnik. Na Josipu se zrcali što od nas Bog očekuje, što od nas traži, s posebnim naglaskom na muškarce, muževe, očeve. Oni imaju poseban zadatok otkriti što je volja Božja, kako bi obitelj imala svoju zaštitu.

Dana 19. ožujka 2021. godine, na sam dan svečane proslave sv. Josipa, nebeskoga zaštitnika samostana sestara SMI u Vitezu, župnik fra Velimir u prigodnoj propovijedi istaknuo je nemogućnost misije u kojoj se našao sveti Josip i rekao svoj *da* Bogu. „Zadatak koji mu je Bog povjerio ispunio je i zato je najveći i svet. A Josip je to mogao učiniti jer ga je resila prije svega jedna kreplost, a to je poniznost. Josip je sklonio sebe, svoj plan, svoj ja u stranu i pretvorio se u ti. U poniznosti se Josip ostvario i počeo vjerovati Bogu. I nama danas sv. Josip poručuje: Bogu ništa u tvom *životu* nije nemoguće. Vjera i poniznost, slušanje i osluškivanje Boga, kad se spoje, nastaje *čudo*. Nakon središnjega misnoga slavlja druženje se nastavilo u veselom ozračju za obiteljskim stolom. (s. M. Manda Pršlja)

Dvadeseta obljetnica dolaska sestara Služavki Malog Isusa u Mostar

Mostar, 19. ožujka 2021.

Na svetkovinu sv. Josipa, 19. ožujka, 2021. godine zajednica sestara Služavki Malog

Isusa koja živi i djeluje u Caritasovu Rehabilitacijskom centru za osobe s posebnim potrebama *Sveta obitelj* u Mostaru na skroman način obilježila je 20. obljetnicu svoga dolaska u grad na Neretvi te je u molitvi zahvalila Bogu za dva desetljeća svoga djelovanja.

Trenutačno tu zajednicu čine četiri sestre Služavke Malog Isusa Sarajevske provincije Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije: s. M. Suzana Malešić, predstojnica i ravnateljica Centra, s. M. Klara Jerković, odgojiteljica u ambulantnom dijelu Centra, umirovljena s. M. Nevenka Ivančić i s. M. Nikolina Džavić koja studira na Teološko-katehetskom institutu u Mostaru.

Sestra Klara Jerković bila je također članica prve skupine sestara Služavki Malog Isusa koja je tada došla u Mostar pa rado iz svoga dnevnika i iz sestarske kronike čita ono što je zapisano 19. ožujka 2001. godine: „Toga kišovitoga i prohladnoga ožujskoga dana krenusmo iz Sarajeva. Pod očinskom zaštitom sv. Josipa s. Ljubica Šiljar, pok. s. Asumpta Kovačušić i s. Klara Jerković, u pratnji s. Liberije Filipović, provincijalne poglavareice, s. Rudolfe Paradžik i s. Marine Piljić stigosmo u prohладni Mostar gdje nas je dočekao don Ante Komadina, ravnatelj Caritasa Mostarsko-duvanjske i Trebinjsko-mrkanske biskupije, i don Ivan Zovko. Nakon kratke okrepe u Centrali Caritasa, podosmo u katedralu Marije Majke Crkve na molitvu za mir na našim prostorima koja se moli u čast sv. Josipa, zaštitnika Mostarske biskupije. Bilo je doista lijepo i svečano. Nakon sv. mise uputili smo se u Lisku ulicu kako bismo preuzele vođenje i skrb za Caritasov rehabilitacijski centar za osobe s višestrukim poteškoćama u razvoju *Sveta obitelj*.“ Zapisala je i da su

ih toga dana posjetile i sestre iz Neuma i Studenaca i „donijele nam sitnice u povodu useljenja, kao i praktične stvari i hranu za večernji obrok“.

Biskupijski mjesecnik *Crkva na kamenu* za mjesec ožujak 2001. godine također je zabilježio dolazak sestara. U rubrici *Iz župnog ljetopisa* piše da su na svetkovinu sv. Josipa, 19. ožujka, 2001. godine večernju misu u mostarskoj katedrali u 18 sati slavili mons. Ante Brajko i biskupijski direktor Caritasa don Ante Tončo Komadina „kao dobrodošlicu novoj redovničkoj obitelji u našem gradu“. „Naime, sestre Malog Isusa, koje je osnovao sarajevski nadbiskup Josip Stadler, stigle su u Mostar gdje su preuzele vodstvo rehabilitacijskog centra *Sveta obitelj* gdje će pomagati osobama s poteškoćama u razvoju“, stoji u spomenutom članku.

Sestra Klara prisjeća se da zgrada Rehabilitacijskoga centra tada još nije bila sasvim uređena iznutra, pa su sestre, nakon što su se doselile, nekoliko dana čistile prostorije koje su kao klauzurni dio određene za njihovo stanovanje. U sestarskoj kronici zabilježeno je da su tih dana dolazili mnogi poželjeti im dobrodošlicu, među kojima i tadašnji generalni vikar don Luka Pavlović te fra Ivan Ševo iz obližnjega franjevačkoga samostana i crkve sv. Petra i Pavla. U kronici je zabilježeno i da je 28. ožujka 2001. godine sestarsku zajednicu posjetio i mjesni biskup mons. Ratko Perić i zaželio im „sretni početak i mnogo Božjega blagoslova“.

Sestra Klara također je zabilježila u svoj dnevnik da je kao nastavnica predškolskoga odgoja 27. kolovoza 2001. godine imala svoj prvi radni dan s djecom koja imaju poteškoće u razvoju te da je njoj i drugim sestrama svojim savjetima pomagao u tom

radu talijanski svećenik don Giancarlo Pravettoni koji je povremeno dolazio u Mostar. Tijekom prošle godine (2020.) zajednica sestara Služavki Malog Isusa premještena je u manji prostor unutar Centra u kojem su nekada stanovali studentice, a njihove bivše sobe preuređuju se za prijem teško bolesnih svećenika.

Rehabilitacijski centar 22. rujna 2001. godine svećano je blagoslovio nadbiskup metropolit vrhbosanski karidnal Vinko Puljić u zajedništvu s biskupom Perićem. U prigodi obilježavanja desete obljetnice djelovanja Centra (22. rujna 2011.) u parku je postavljena fontana s likom najvećega dobrotvara Centra, sada pokojnoga, don Giancarla Pravettonija. Osim spomenutih sestara u Rehabilitacijskom centru još su djelovale: s. Krunoslava Adžamić, s. Emanuela Juričević, s. Olga Kikić, s. Ratimira Matanović, s. Judita Matić i s. Ana Prkić. (KTA)

Križni put sestara milosrdnica Provincije Majke Divne u povodu 150. jubileja djelovanja u BiH

Prisoje, 21. ožujka 2021.

Provincijalna uprava sestara milosrdnica Sarajevske provincije, na čelu s provincijalnom poglavicom s. M. Julijanom Djaković, organizirala je u povodu 150. obljetnice djelovanja sestara milosrdnica na tlu Bosne i Hercegovin križni put na razini Provincije, koji je obavljen 21. ožujka 2021. godine u Župi Uznesenja BDM u Prisoju.

Sudionica M. Antoneta Martić u svom je osvrtu na taj susret napisala: „Nakana je bila izraziti zahvalu Gospodinu za rijeku sestara milosrdnica koje su u ovom povijesnom

razdoblju na tlu Bosne i Hercegovine utkale svoje živote svjedočeći milosrdnu ljubav Isusovu po karizmi svoga utemeljitelja sv. Vinka Paulskoga. Po uzoru na njih i mi koje danas živimo duh milosrdničke karizme željele smo dati svoj doprinos u ovom našem trenutku. Bez obzira na utjecaj pandemije koronavirusa, mi smo odlučno krenule ponijeti svoj životni križ i u njemu zagrliti sve koje Gospodin stavlja na naše životne puteve. Tako smo u iskrenom predanju darovale Ocu nebeskom svoje sjedinjenje s trpećim Kristom u ovom svetom vremenu korizme. Iz svih zajednica na području BiH uključile su se sestre i na svojim ramanima ponijele križ trpeće i razapete domovine od prve do četrnaeste postaje.

Don Ivan u prigodnoj propovijedi istaknuo je važnost svete euharistije u životu nas redovnica, ali i vjernika laika. Osrvnuvši se na milosrdničku karizmu, rekao je da sestre milosrdnice jesu, ali bi i trebale biti produžena ruka Kristova i sv. Vinka. I ponekad je ta ruka koju pružamo zavijena, ranjena, kruta, ponekad puna trnja, ali treba ostati pružena. Također je spomenuo današnju *okupiranost* mobitelima. To se pomalo uveliko i u redovničke zajednice. Kad idemo na putovanje pa se isprazni baterija na mobitelu, očajnički tražimo utičnicu kako bismo napunili bateriju. 'A što je s baterijom naše duše?' zapitao se zajedno s nama don Ivan i rekao kako je upravo oltar mjesto gdje trebamo napuniti svoju dušu.

Nakon popričesne molitve nekoliko riječi uputila je provincijalna poglavarica s. M. Julijana: 'Po božanskom promisu mi danas živimo svoj povijesni trenutak. I nama je Gospodin povjerio životni zadatak. Od nas očekuje i rezultate. Vjerujem da nas je

pobožnost današnjega križnoga puta dota-knula. Slijedeći stope trpećega, raspetoga i uskrsloga Krista, i same ćemo nakon svoje kalvarije uskrsnuti. Snagom euharistijske žrtve dopustimo Gospodinu da nas preobrazi u Sebe kako bismo se poput njega istrošile u milosrdnoj ljubavi. Neka po našem sebedaruju u milosrdničkom hodu bude prepoznatljiv današnjem naraštaju. Hvala vam svakoj za životno svjedočanstvo. Hvala vam na hrabrosti i spremnosti na žrtvu. Nemojte se umoriti činiti dobro. Hvala i Vama, don Ivane, za topalu svećeničku riječ, hvala na spremnosti da budete dionik karizme i poslanja nas sestara milosrdnica u ovom podneblju.' Bogu zahvaljujemo na pobožnosti križnoga puta, na zajedništvu i daru redovničkoga poziva. Neka po nama nastavi širiti milosrdnu ljubav svoju.' (s. M. Antoneta Martić)

Duhova obnova u Podhumu kod Livna

Podhum, 21. ožujka 2021.

Dana 21. ožujka 2021. godine u župnoj pastoralnoj dvorani u Podhumu kod Livna održana je duhovna obnova za članove molitvene zajednice *Rastimo u Gospodinu* pod motom *Naučimo zavoljeti Božju Riječ*. Duhovnu obnovu predvodila je sestra Ivanka Mihaljević, članica zajednice Školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina. U prvom dijelu predavanja s. Ivanka govorila je o važnosti Božje Riječi u našem životu. U drugom dijelu približila je *Lectio Divina* – Božansko razmatranje Božje Riječi, tj. kako se družiti svakodnevno s Božjom Riječi.

„U Godini Božje riječi kršćanski se vjernici duhovno hrane Božjom Riječju. Čitaju

je i razmatraju. Rastu u njezinu razumijevanju. Ponizno joj služe. Stalno osluškuju Božji govor. Znaju da je uvijek velika potreba za glasom s nebesa. Svjedoče i naviještaju poruku Pisma. I tako se posvećuju. To je uvijek važno, a posebice u vrijeme u kojem se sve više širi pojava relativizma. Najveća kriza danas je kriza duhovnoga karaktera koji se ne može izgraditi bez odnosa s Bogom. Koliki je čovjek pred Bogom, toliko vrijedi i ništa više, kako je rekao sv. Franjo Asiški“, kazala je s Ivanka naglasivši kako životni projekt čovjeka jest tražiti Boga, dati Bogu vrijeme, htjeti ga čuti. „Dok čitamo Bibliju, trebali bismo imati pored sebe dva predmeta, prozor i ogledalo. Prozor da pogledamo u kojem je kontekstu to Isus rekao, u kojem se kontekstu dogodilo, povjesni pogled. Ogledalo da vidimo što meni Bog kaže“, upozorila je s Ivanka.

Na kraju duhovne obnove sestri Ivanka izrazio je zahvost i podhumski župnik fra Jurica Periša, koji je zajedno s članovima molitvene zajednice naznačio duhovnoj obnovi. Nakon predavanja uslijedilo je klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom kao zahvala za sve primljene milosti. Zajedništvo je nastavljeno druženjem uz okrepnu. Sestra je bila na raspolaganju za razgovor svi članovima zajednice. (KT / KVRPP BiH)

Proslava naslovnika Duhovnoga centra Kuća Navještenja u Gromiljaku

Gromiljak, 25. ožujka 2021.

Sestre Služavke Maloga Isusa proslavile su 25. ožujka 2021. godine svetkovinu Blagovijesti, naslovnika Duhovnoga centra Kuća

Navještenja u Gromiljaku. Svečano euharistijsko slavlje u poslijepodnevnim satima u župnoj crkvi Imena Marijina predslavio je vlc. Anto Dominković.

Na početku misnoga slavlja vlc. Dominiković pozdravio je sve okupljene sestre Služavke Maloga Isusa, Prijatelje Maloga Isusa i ostali narod Božji te je istaknuo kako Bog želi biti s nama i zato je postao čovjek. U zahvalnosti za tu Božju ljubav slavimo tu veličanstvenu svetkovinu, kada je po Marijinu *evo me i neka mi bude* Riječ Božja postala tijelo i nastanila se među nama. U prigodnoj propovijedi vlc. Dominković kroz poučne priče naglasio je okupljenima, a posebno Prijateljima Maloga Isusa, kako je velika moć molitve. Jedino nas molitva može zaštитiti od opasnosti koje kao ptice grabežljivice nasrću na nas da nas unište. Nakon euharistijskoga slavlja druženje i proslava nastavljeni su kod obiteljskoga stola u samostanu sestara Služavki Maloga Isusa. (s. M. Jelena Jovanović)

Obilježena 131. obljetnica smrti s. Luke Liengitz na groblju Betanija u Sarajevu

Sarajevo, 27. ožujka 2021.

Uoči Cvjetnice, 27. ožujka, 2021. godine na sestarskom groblju Betanija, u predgrađu Sarajeva, obilježena je 131. obljetnica smrti s. Luke Liengitz. Kao i svake godine, i u toj je prilici ovdje slavljenja sv. misa koju je predvodio mons. Tomo Knežević, ravnatelj Caritasa BiH, uz koncelebraciju vlc. Pere Brajke, bolničkoga dušobrižnika u sarajevskim bolnicama.

U prigodnoj propovijedi mons. Knežević ponajprije je izrazio radost i zahvalnost

sestrama na pozivu da na tom groblju se-stara Kćeri Božje ljubavi slavi euharistiju zahvale za „taj svijetli i sveti lik Katoličke Crkve, Vrhbosanske nadbiskupije i sestara Družbe Kćeri Božje ljubavi kako bi uz naše zauzimanje bila uzdignuta među blažene i svete“. Uz brojne znane i neznane grobove miljenika Božjih kojima je obogaćena povijest bosanske zemlje, među kojima se posebno ističu bl. Drinske mučenice, mons. Knežević naglasio je da je „i sarajevska Betanija s grobom sestre Luke jedno od milosnih mjesta okupljanja, moljenja, traženja Božje pomoći i Božjega svjetla po zagovoru sestre Luke, a o čemu usmeno i pisano sve do današnjeg dana svjedoče brojni znani i neznani posjetitelji toga milosnoga mjesta. (...) To je mjesto okupljanja i molitve svih vjernika i svih ljudi koji trebaju njezin zagovor: katolika, pravoslavaca, muslimana, osoba s jakom, slabom ili mlakom vjerom.“

Iznijevši ukratko biografiju s. Luke, njezino življenje životnih poteškoća koje ju u njoj nepoznatoj zemlji, narodu i kulturni nisu nimalo zaobilazile, mons. Knežević posebno je istaknuo njezinu pobožnost Srcu Isusovu. Kad joj je bilo najteže i kada se, unatoč jakoj vjeri i ljubavi prema bližnjemu, lomila u svojim životnim odlukama, teškom životu i mogućem odustajanju od redovničkoga života, Srce Isusovo bilo je ono koje ju je utjedio i ohrabril. Prema usmenoj predaji, u takvom jednom trenutku dogodilo se čudo. „Govorila je i plakala, a onda se dogodilo čudo. U maloj tamnoj kapelici kip je progovorio. Isus se obratio mlađoj, nezadovoljnoj redovnicici i rekao joj da ostane u samostanu pa će je uskoro usrećiti. S radošću je nastavila raditi

i služiti, žrtvujući se za siromašne, mirno je podnosila sve neugodnosti u osobnom predanju i izgaranju kao žrtve za Boga i bližnjega. Uza svoju ionako tešku službu vratarice, nametnula je sebi pravi pokornički život: spavala je na dasci, odricala se hrane u korist siromašnih i trpjela je hladnoću. Snagu da sve to izdrži davalо joj je ono Isusovo obećanje da će je uskoro usrećiti.“ Umrla je u 29. godini života na glasu svetosti. (s. M. Terezija Antunović, FDC)

Duhovna obnova u Međugorju

Međugorje, 27. ožujka 2021.

U Međugorju je 27. ožujka, umjesto seminarja posta, molitve i šutnje, održana jednodnevna duhovna obnova koju je organizirala s. Ljilja Pehar. Sudjelovao je 21 sudionik. O svom doživljaju obnove piše sudionica Antonela Galić.

„Iako je seminar posta, molitve i šutnje zbog trenutačno loše epidemiološke situacije otkazan, Bog nije odustao od svoga plana da nas poveže zajedno u molitvi, molitvi koja je u ovo vrijeme potrebnija nego ikada. Stoga smo se na poziv voditeljice redovnih seminarja s. Ljilje Pehar odazvali na jednodnevnu duhovnu obnovu u Međugorju. Gotovo svi sudionici koji su se prijavili na seminar odazvali su se na taj poziv, provesti dan na malo drukčiji način – hod na brdo Križevac, razmatranje Isusove muke, smrti i uskrsnuća.

U osam sati započeli smo hod uz Križevac, od postaje do postaje praćen molitvom. Vrijeme je bilo prekrasno. Vjerujem da je Bog na taj način poručio da je to bio Njegov plan. Svakom sudioniku prethodno je bila dodijeljena jedna postaja križnoga puta da

o njoj razmatra i pripremi molitvu. Osobne molitve i razmišljanje predmolili smo kraj *svoje* postaje, a nakon toga ostali bismo nekoliko trenutaka u tišini. Bilo je predivno čuti osobne molitve upućene našem Gospodinu, ali i osjetiti kako Bog i za vrijeme šutnje progovara, možda još i glasnije. Spoznaja o simbolici križa kao poveznici između Boga kao Stvoritelja i nas kao stvorenja te međusobna ljubav između nas i naše braće snažno su odjeknule u mom srcu. Kako Bog ništa ne prepusta slučaju. Koliko je velik naš Bog. Nakon osobne molitve i odmora na vrhu Križevca uslijedio je odlazak na grob pokojnoga fra Slavka Barbarića, koji je ujedno i pokretač i dugogodišnji voditelj seminara posta, molitve i šutnje.

Euharistijsko slavlje predvodio je fra Ignac Domej. Nakon mise fra Ignac održao nam je kratko svjedočanstvo o svom pozivu, koje je bilo jako zanimljivo. Ponovno smo se uvjerili kako se Bog brine za nas i skrbi o nama, čak i kad mislimo da smo daleko od Njega.“ (Antonela Galić)

Blagoslov kamenog „tau“ u franjevačkom samostanu na Humcu

Humac, 27. ožujka 2021.

Dana 27. ožujka 2021., blagoslovljen je kamen „tau“ u novicijatskom prostoru franjevačkog samostana na Humcu, koji je nastajao tijekom sedam mjeseci rada. Odgojitelj novaka fra Stanko Mabić kazao je kako su „tau“ u potpunosti vlastitim rukama izgradili ovogodišnji novaci, a blagoslovio ga je provincijal fra Miljenko Šteko.

Ovu godinu novicijata zajedno provode desetorica novaka Hercegovačke franjevačke provincije i jedan novak Bosne Srebrenе,

a da bi upotpunili zajedništvo, na blagoslov su pristigli i novoimenovani odgojitelj novaka Bosne Srebrenе fra Marko Ešegović te dosadašnji vršitelj te službe fra Miro Relota. Događaju su također, osim prijatelja i podupiratelja, nazočili i najstariji franjevci provincije na čelu s humačkim gvardijanom fra Dariom Dodigom, kao i najmlađi članovi provincije – postulantи, s odgojiteljem fra Ikom Skokom. (franjevci.info)

Duhovna obnova za zatvorenike u Zenici

Zenica, 29. ožujka 2021.

Na Veliki ponедјелjak 29. ožujka 2021. godine u Kaznenom popravnom zavodu u Zenici održana je duhovna obnova za zatvorenike *Isuse, sjeti me se kad dođeš u kraljevstvo svoje* (Lk 23,42) koju je predvodila s. Ivanka Mihaljević, članica zajednice Školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije. Sestra Ivanka u toj je prigodi istaknula da „kod svakoga ljudskoga bića, a pogotovo kod zatvorenika čija je povijest života i ranjivost složenija, promišljanje o raskajanom razbojniku potiče na poniznost, praštanje i prihvatanje sebe u milosrdnom Bogu koji neizmjerno ljubi čovjeka i daje priliku za novi početak“.

Župnik Župe sv. Josipa i dušobrižnik u zatvoru u Zenici don Davor Topić sudjelovao je na duhovnoj obnovi te je bio na raspolažanju za sakrament svete isповijedi. Svoju zahvalnost uputio je Upravi zatvora koja je razumjela i omogućila duhovnu obnovu, važnu za zatvorenike u ovom vremenu strogih mjera i otežanih međuljudskih susreta zbog pandemije. (KTA)

Najave događanja u organizaciji Hrvatske redovničke konferencije:

Vijećanje redovničkih odgojitelja

„Marijin dvor“, Lužnica
9-10. travnja 2021.

Sjednica Povjerenstva za trajnu formaciju

Zagreb, sjedište Hrvatske redovničke konferencije
22. travnja 2021.

Pohod Domu za psihički oboljele odrasle osobe „Lobor-grad“

Lobor, Dom „Lobor-grad“
27. travnja 2021.

Izlet polaznica Novicijatske škole

Ludbreg – Varaždin
19. svibnja 2021.

Podjela potvrđnica polaznicama Novicijatske škole

Zagreb, sjedište Hrvatske redovničke konferencije
27. svibnja 2021.

Duhovna obnova za sestre s privremenim zavjetima

p. Ivan Mandurić, SJ „Dar vjernosti – radost ustrajnosti“
„Marijin dvor“, Lužnica
4 - 6. lipnja 2021.

Hodočašće (nad)biskupa i redovničkih poglavarica i poglavara

Nacionalno svetište sv. Josipa, Karlovac
7. lipnja 2021.

Sjednica Vijeća HRK

Zagreb, sjedište Hrvatske redovničke konferencije
10. lipnja 2021.

VIJESTI

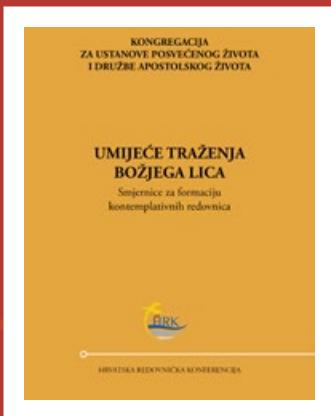
HRVATSKE REDOVNIČKE KONFERENCIJE I KONFERENCIJE VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA BIH

ODGOVARAJU: FR. SLAVKO SLIŠKOVIĆ, OP • S. GORDANA ĆIGREC, FDC
• FRA JOZO MARINČIĆ, OFM • S. ZDENKA KOZINA, SSFCCR
UREDILI: S. KRISTA MIJATOVIĆ, SCSC • S. JADRANKA OBUĆINA, ASC
GRAFIČKO OBLIKOVANJE: BANIAN ITC
LEKTURA: SABINA LUKETIĆ
TISAK: TISKARA ŽELINA
NAKLADA: 700 PRIMJERAKA

ISSN 2757-0835

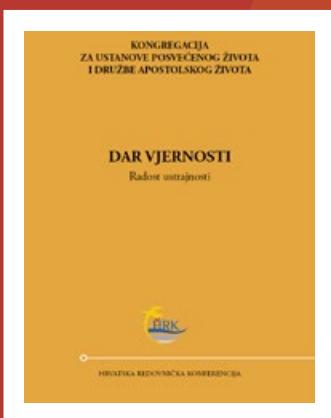
ZAGREB – SARAJEVO • OŽUJAK, 2021. • BR. I. (2021.) GOD. XLIX
UL. SLAVOLJUBA BULVANA 4 • HR – 10 000 ZAGREB
TEL.: +385 1 3764 281 • FAKS: +385 1 3764 280
WWW.REDOVNISTVO.HR • KONFERENCIJA@REDOVNISTVO.HR

FOTOGRAFIJA NA NASLOVNICI:
S. ANETA RAIĆ, SCSC

IZ NAŠE BIBLIOTEKE:

- ^{1.} *Služenje autoriteta i poslub*, 2008.
- ^{2.} *Apostolsko pismo svetoga oca Franje svim posvećenim osobama u prigodi Godine posvećenoga života*, 2015.
- ^{3.} *Radujte se!*, 2015.
- ^{4.} *Istražujte*, 2015.
- ^{5.} *Kontemplirajte*, 2015.
- ^{6.} *Identitet i poslanje brata redovnika u Crkvi*, 2016.
- ^{7.} *Vultum Dei quarere*, 2016.
- ^{8.} *Naviještajte*, 2017.
- ^{9.} *Za novo vino nove mješine*, 2017.
- ^{10.} *Ekonomija u službi karizme i poslanja*, 2018.
- ^{11.} *Cor orans*, 2018.
- ^{12.} *Umijeće traženja Božjega Lica*, 2020.
- ^{13.} *Dar vjernosti. Radost ustrajnosti*, 2021.

Njihovo je kraljevstvo nebesko - radni listovi

Radni listovi su namijenjeni djeci predškolske dobi s ciljem poticanja njihova cjelovitog razvoja, uključujući i duhovnu dimenziju. Zamišljeni su kao radni materijal odgojiteljima u vjeri i roditeljima u pripremi djeteta za polazak u školu.

Cijena radnih listova je 20,00 kn (+ poštarina), a mogu se naručiti na: 099/2123 191 ili kupi@redovnistvo.hr

